

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · cinquè període · sèrie P · número 113

Ple del Parlament

Sessió 63, segona reunió, dimecres 7 d'octubre de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al Govern sobre el balanç del compliment dels objectius de desenvolupament sostenible 310-00385/12	3
Pregunta al Govern sobre la situació del dret a l'habitatge 310-00386/12	5
Pregunta al Govern sobre la continuïtat de les polítiques d'ordre públic del conseller d'Interior 310-00395/12	6
Pregunta al Govern sobre el millorament del parc mòbil dels Mossos d'Esquadra 310-00394/12	8
Pregunta al Govern sobre les actuacions que cal fer a les Terres de l'Ebre 310-00387/12	10
Pregunta al Govern sobre les darreres actuacions del Departament de Territori i Sostenibilitat 310-00391/12	11
Pregunta al Govern sobre l'infrafinançament de l'Estat en l'àmbit de la dependència 310-00390/12	13
Pregunta al Govern sobre la gestió de la crisi social derivada de la pandèmia 310-00388/12	15
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la limitació de les seves funcions i les conseqüències pràctiques que se'n deriven 317-00227/12	16
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre les prioritats del Govern per a afrontar la crisi sanitària, social, econòmica i ecològica 317-00231/12	18
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la iniciativa en l'aliança per a un pacte de salut 317-00229/12	20
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la propera visita de Felip VI a Barcelona 317-00228/12	22

Pregunta al Govern sobre la gestió pressupostària 310-00389/12	23
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre l'acció del Govern els propers mesos per a afrontar la situació sanitària 317-00230/12	25
Pregunta al Govern sobre la digitalització en les noves maneres de treballar arran de la Covid-19 310-00392/12	27
Pregunta al Govern sobre les estratègies de recuperació empresarial per a sortir de la crisi produïda per la Covid-19 310-00393/12	28
Pregunta al Govern sobre els motius que han impedit facilitar l'accés a la informació sobre els centres educatius públics que són socis d'Òmnium Cultural 320-01688/12	30
Debat general sobre la situació sanitària (continuació) 255-00015/12	32
Proposta de canvi de nom de la Comissió d'Igualtat de les Persones 395-00264/12	54
Decret llei 31/2020, del 8 de setembre, pel qual es modifica el Decret legislatiu 1/2000, del 31 de juliol, pel qual s'aprova el Text únic de la Llei de l'esport, i s'estableixen mesures de funcionament dels òrgans de govern de les entitats esportives de Catalunya 203-00056/12	55
Projecte de llei de les àrees de promoció econòmica urbana (debat de totalitat) 200-00017/12	65
Proposició de llei sobre la desaparició forçada de menors a Catalunya (debat de totalitat) 202-00061/12	85
Proposta de canvi de nom de la Comissió d'Igualtat de les Persones (continuació) 395-00264/12	98
Decret llei 31/2020, del 8 de setembre, pel qual es modifica el Decret legislatiu 1/2000, del 31 de juliol, pel qual s'aprova el Text únic de la Llei de l'esport, i s'estableixen mesures de funcionament dels òrgans de govern de les entitats esportives de Catalunya (continuació) 203-00056/12	98
Projecte de llei de les àrees de promoció econòmica urbana (debat de totalitat) (continuació) 200-00017/12	98

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Impress al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 63.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer i els secretaris primer i segon. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez Garcia.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, d'Educació, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement i de Polítiques Digitals i Administració Pública.

El president

Bé, bon dia, diputats, diputades. Reprenem la sessió.

Pregunta al Govern sobre el balanç del compliment dels objectius de desenvolupament sostenible

310-00385/12

I ho fem amb les preguntes amb resposta oral. La primera pregunta és sobre el balanç del compliment dels objectius de desenvolupament sostenible. I la formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, el diputat senyor Ferran Civit. Quan vulgui, diputat.

Ferran Civit i Martí

Gràcies, president. Primer de tot, l'he de corregir, perquè no formularé jo la pregunta, sinó que la formularà el conseller Romeva, injustament des de la presó. I aprofito també per donar suport al conseller Solé, que properament serà jutjat perquè com a alcalde va posar les urnes. I també, naturalment, un record a la Tamara Carrasco, finalment absoluta. Per tant, Tamara Carrasco, u; Guàrdia Civil, zero. *(Alguns aplaudiments.)*

Una agenda irrenunciable i republicana per al 2030. El mes de setembre, les Nacions Unides han commemorat els setanta-cinc anys de la seva creació. Tot i que l'aniversari exacte no serà fins al 24 d'octubre. Aquest dia, però de l'any 1945, els cinc membres del Consell de Seguretat –els Estats Units d'Amèrica, França, el Regne Unit, la Unió Soviètica i la Xina– i quaranta-sis altres estats van ratificar la Carta de les Nacions Unides, signada a San Francisco el 26 de juny del mateix any. Feia pocs mesos que s'havia acabat la Segona Guerra Mundial i la nova organització intergovernamental naixia per mantenir la pau i la seguretat a nivell internacional; promoure les relacions d'amistat entre les nacions basades en el respecte als principis d'igualtat de drets i de lliure determinació dels pobles; promoure la cooperació internacional en l'àmbit econòmic, social, cultural i humanitari, i en l'estímul del respecte als drets humans i les llibertats fonamentals.

Les darreres dècades, les Nacions Unides han tingut una mala salut de ferro, molt lligada als vaivens del multilateralisme, i la celebració dels seu setanta-cinquè aniversari l'afronta amb una pandèmia global que ja ha produït prop d'1 milió de víctimes mortals arreu del món i que ha provocat un retrocés en molts dels avenços aconseguits en els darrers anys pel que fa a la reducció de la pobresa extrema, la millora de l'accés a la salut o la reducció del treball infantil, entre altres.

Aquest aniversari coincideix amb l'aprovació el 25 de setembre d'ara fa cinc anys de l'Agenda 2030 per al desenvolupament sostenible. Aquesta agenda és un toc d'alerta, només un dels que anem rebent dia sí dia també, i alhora un clam a favor de treballar urgentment i incessant per assolir els ODS amb tota l'emergència planetària que tenim.

Tota la meua vida he estat un defensor dels principis i valors que ara trobem recollits en l'Agenda 2030; uns valors que no són cap altres que els republicans.

Quan només falten deu anys per assolir els ODS, les Nacions Unides reconeixen, amb dades estadístiques, que, abans de la pandèmia, els canvis necessaris per assolir els ODS no s'estaven produint ni a la velocitat ni a l'escala necessàries, i que s'estava lluny d'assolir-los de cara al 2030. La Covid ho ha fet més difícil. Aquesta constatació no pot justificar en cap cas una renúncia, ans al contrari, és una invitació inqüestionable a reforçar l'acció des de la consciència de, com diu la mateixa Agenda 2030, poder ser (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) la primera generació que aconsegueixi posar fi a la pobresa i l'última que...

El president

Diputat, ha acabat el temps. (*El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*) Gràcies.

Per respondre, té la paraula el conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, el senyor Bernat Solé. Endavant.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència
(Bernat Solé i Barril)

Sí; gràcies, president. Bon dia, diputat. En primer lloc, doncs, agrair-li les mostres de suport, que estic convençut que el temps ens donarà la raó en aquesta causa general contra l'independentisme.

En tot cas, també celebro que hagi fet referència al meu antecessor, al conseller Romeva; un dels grans impulsors, precisament, d'aquesta Agenda 2030, d'aquesta aposta que en el seu moment Nacions Unides va fer implementant aquests disset objectius de desenvolupament sostenible. Precisament fa dos dies celebràvem aquí l'acte del setanta-cinquè aniversari de Nacions Unides i tot just fa pocs dies aquests cinc anys de l'aprovació d'aquests disset objectius de desenvolupament sostenible.

És evident que el Govern de la Generalitat, primer de mà del conseller Romeva, però també a través de tots els departaments, demostra una clara aposta, una fermesa, en l'assoliment d'aquests objectius. En primer lloc, doncs, es va aprovar un pla nacional en l'àmbit de govern. Posteriorment, i tenint en compte que l'assoliment dels objectius no només depèn de l'Administració pública, sinó que també és responsabilitat de tots els agents, públics i privats, es va constituir l'Aliança per a l'Agenda 2030. I, de fet, dos proves evidents de que el Govern té aquest ferm compromís és que en els pressupostos aprovats en la passada primavera, doncs, un 74 per cent de les partides estan alineades, vertebrades, en aquests ODS. I el Pla de reactivació econòmica i protecció social aprovat el juliol pel Govern de la Generalitat per fer front a aquesta Covid i a la postpandèmia, doncs, també està alineat en aquests ODS.

El 23 de setembre –tot just fa dues setmanes– el Govern de la Generalitat, el Departament d'Acció Exterior, conjuntament amb l'Idescat i amb el Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible, vam presentar aquest conjunt d'indicadors –concretament, seixanta-un indicadors–, als quals se n'hi afegiran posteriorment vint-i-tres, que el que fan precisament és avaluar en quin moment estem en referència als ODS i sobretot prendre la temperatura de com anem avançant en aquesta Agenda 2030. Però no només això; no només ha de servir per avaluar-nos, per autoavaluar-nos, sinó també per retre comptes a la ciutadania, per explicar a la ciutadania en quin punt estem.

És evident que l'acte en què es van presentar simplement el que fa és posar de manifest aquestes dades a partir d'un format impulsat per l'Agència d'Estadística Europea, i també per l'Idescat. I en aquests moments el Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible està avaluant, està analitzant profundament aquests indicadors, que ens posen de manifest, per exemple, que a dia d'avui encara estem en un 25 per cent de possible pobresa o d'exclusió social. O per altra banda...

El president

Conseller, ha acabat el temps. Gràcies. (*El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*) Gràcies.

Pregunta al Govern sobre la situació del dret a l'habitatge

310-00386/12

La següent pregunta és sobre la situació del dret a l'habitatge. I la formula, en nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, la diputada senyora Maria Sirvent. Endavant.

Maria Sirvent Escrig

Bon dia, conseller. Fa tres anys, durant el registre a Unipost, nosaltres estàvem junts a Terrassa, aturant una comitiva judicial, precisament per defensar el dret a l'autodeterminació. Aquest 1 d'octubre, moltes érem a la Rambla, al mateix lloc que fa tres anys, defensant el dret a l'habitatge, defensant la Maite, una de les últimes veïnes de la Rambla.

Els sindicats d'habitatge arreu dels Països Catalans segueixen organitzats. I les càrregues contra les veïnes no són càrregues de la Guàrdia Civil, ni la Policia Nacional, sota les ordres de Fernández Díaz; sinó que són càrregues de les unitats antiavalots dels Mossos d'Esquadra.

En aquest sentit, avui conseller seguim defensant-nos de les injustícies. I estem segures que a la gent que els va fer confiança en les últimes eleccions, que a totes aquelles persones que volen construir un país millor també els fan mal als ulls aquestes imatges. Catorze dies, Barcelona, 372 desnonaments programats. Cada hora, la justícia espanyola fa fora una família de casa seva, amb la complicitat del Departament d'Interior.

La situació, conseller, ho sap bé, és molt greu. L'1 d'octubre, per executar el desnonament de la Maite, els Mossos van saltar d'un terrat, per entrar a casa seva. Es va sentir acorralada. Van haver de venir els serveis d'emergència per un avís d'intent de suïcidi. Al final, els Mossos, inclús, després d'aquest desnonament, li van dir que deixarien d'actuar de manera imminent en desnonaments, perquè els feien mal als ulls aquestes imatges.

Vostè s'estrena com a conseller; deixarà d'enviar les unitats antiavalots a desnonar famílies?

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el conseller d'interior, el senyor Miquel Sàmper.

El conseller d'Interior (Miquel Sàmper i Rodríguez)

En primer lloc, per denunciar l'absència avui, aquí, en aquesta sala de plens, del nostre honorable president Quim Torra, injustament condemnat, doncs, per uns jutjats arbitraris i que l'han privat de l'exercici de la seva llibertat d'expressió.

Entrant en el que deia la diputada Sirvent, nosaltres, des d'Interior, malgrat que no és la nostra competència, com vostè ja sap, estem intentant crear una mesa de treball, una taula de treball amb tots els actors, absolutament tots els actors que intervenen en el tema dels desnonaments.

Per tant, la nostra voluntat és solucionar i arreglar, per descomptat, aquests problemes que vostè ara ens deia.

El president

Gràcies, conseller. Per repreguntar, té la paraula la diputada. Endavant.

Maria Sirvent Escrig

Conseller, si volem construir un país millor, cal que les unitats antiavalots..., que no vagin els Mossos a desnonar famílies. Abans-d'ahir, Barcelona: vaig comptar, com a mínim, vint antiavalots, tres «furgones» policials, per desnonar una família que no podia pagar el lloguer. Mediació del seu departament amb el moviment de l'habitatge? Zero. Sancions al gran propietari? Zero. Resultat: una família al carrer

i un especulador més, un gran tenidor, a un barri, un barri que hauria de ser per les veïnes, per qui l'habita.

El president

Gràcies, diputada. Ha acabat el temps. Per contestar de nou, té la paraula el conseller.

El conseller d'Interior

Diputada Sirvent, en primer lloc, recordar que els Mossos d'Esquadra és policia judicial. En segon lloc, que hi ha hagut una pandèmia que ha provocat la suspensió de tots els procediments civils des del 14 de març d'aquest any. Per tant, què està passant ara? Que tots aquells que no es van fer en el seu moment s'estan fent ara. I ens sembla que n'hi ha més dels que hi havia normalment. No; els endarrerits s'estan fent ara.

Li deia que era policia judicial. I, per tant, quedi clar: quan els Mossos d'Esquadra, quan els cossos de seguretat intervenen, ho fan perquè hi ha un jutge que ha dit, després d'una, dos, tres, quatre suspensions, o les que siguin, que hem d'intervenir.

Per tant, primer missatge: els Mossos d'Esquadra obeeixen ordres judicials. I no és un tema que digui en aquesta sala, és un tema que m'agradaria dir-ho perquè la societat el tingui clar: obeeim, obeeixen ordres judicials.

Segon: hi ha un reial decret, l'11/2020, que preveia la moratòria fins al 31 de gener. Per què no s'ha produït, aquesta moratòria? Per què s'estan donant aquests desnonaments si teníem la possibilitat de que no n'hi hagués ni un a Catalunya, a tota Espanya, fins al 31 de gener?

Dos. Els cercles de les administracions locals que han de preveure l'existència d'una «vivenda» per la gent vulnerable que no pot estar sense «vivenda» –i en això estem totalment d'acord– funcionen i funcionen bé en la majoria de les administracions locals. Tenim un cul d'ampolla, a Barcelona, per la seva demografia, que s'ha –evidentment– de resoldre. Però el problema el tenim localitzat.

Hi insisteixo, senyora Sirvent: la convido, la invito –ho hem parlat vostè i jo– a estar en aquesta taula, en aquesta mesa, i trobarem la solució perquè aquestes imatges no es tornin a produir. És la nostra voluntat, des del Govern.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la continuïtat de les polítiques d'ordre públic del conseller d'Interior

310-00395/12

La següent pregunta és sobre la continuïtat de les polítiques d'ordre públic del conseller d'Interior. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor Marc Parés. Endavant.

Marc Parés Franzí

Gràcies, president. Bon dia, conseller. Conseller, tot just fa un mes que és en el càrrec i en aquest curt període de temps hem vist els Mossos intervenint en desnonaments de famílies vulnerables, càrregues policials contra persones que pacíficament intentaven aturar algun d'aquests desnonaments i agents d'ordre públic sense el número d'identificació policial visible. En definitiva, tot igual que fins ara, conseller, cap canvi.

Conseller, vol dir això que pensa vostè donar continuïtat a les polítiques d'ordre públic del seu predecessor?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre la pregunta, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Sàmper.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyor president. Crec que vostè està descrivint unes actuacions que no concorden amb intervencions que han fet a les xarxes públiques, inclús alguns mitjans de comunicació, de que s'han vist coses diferents. Aquí al Parlament, el dia 11 de setembre..., perdó, quan es va fer pública la sentència injusta contra el president Torra, vostè va poder observar com una manifestació va arribar fins aquí fora, exactament fins aquí fora, trencant els accessos al Parlament. Això no és dret de manifestació? Volem més, encara? Volem permetre que es trenqui, també, l'accés a aquesta sala? És a dir, es va poder desenvolupar tal com diu el Tribunal Europeu de Drets Humans. Van trencar una porta, van entrar a dintre. I no ho oblidí vostè: els Mossos d'Esquadra no van fer ni una trista intervenció; van posar les llums i van pretendre dissuadir. Això és el que ha fet Mossos d'Esquadra en aquests dos dies que hem tingut uns certs incidents.

El president

Gràcies, conseller. Per repreguntar té la paraula el diputat.

Marc Parés Franzi

Conseller, jo li parlava d'intervencions en desnonaments, de càrregues policials i d'agents sense identificar. En qualsevol cas, de la seva resposta el que traïem és que no hi haurà un canvi de rumb en la seva conselleria, i entenem, per tant, que el president substituït i Esquerra Republicana, que tant s'omplen la boca en aquest hemicicle de la necessitat de democratitzar la policia, a l'hora de la veritat continuaran avalant la política del conseller Buch, que pel que sembla també és la seva.

En qualsevol cas, li plantejem tres àmbits en els quals nosaltres creiem que hi hauria d'haver un canvi de cent vuitanta graus en matèria d'ordre públic. El primer, el paper dels Mossos en els desnonaments, especialment pel que fa a famílies vulnerables. Conseller, és molt simple: no enviï agents antiavalots, ni de la Brimo ni de l'ARRO. Li hem sentit dir, i hi estem d'acord, que el problema de l'accés a l'habitatge és complex i que requereix una solució integral. Nosaltres creiem que en cap cas aquesta resposta pot ser policial. I el que hem pogut constatar aquestes darreres setmanes, en què ha augmentat el nombre de desnonaments, ha estat que la ciutadania organitzada i alguns ajuntaments són els que han actuat per evitar aquests desnonaments.

Miri, dels setanta-set desnonaments previstos per la setmana passada a la ciutat de Barcelona, l'equip antidesnonaments de l'Ajuntament en va aconseguir aturar setanta-un, és a dir, el 92 per cent. Mentrestant, la Generalitat el que feia era enviar els Mossos d'Esquadra per executar aquests desnonaments, quan el que hauria de fer era exercir les seves competències amb més recursos per a habitatge social i complint el compromís de posar a zero les llistes d'espera de les meses d'habitatge d'emergència habitacional.

Més qüestions en matèria d'ordre públic. El segon àmbit on creiem que cal un canvi és en transparència i rendició de comptes. Compleixi amb el mandat parlamentari de fer visible el número d'identificació dels agents. És molt senzill i pot fer-ho abans d'acabar el mandat.

I l'última qüestió. Per democratitzar la nostra policia cal revisar els mecanismes interns de control per als casos en què s'ha exercit un abús de la força. La major auditoria de la història del cos que va anunciar el conseller Buch va ser una presa de pèl. Pensa vostè revisar a fons...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps. Gràcies. Per respondre, de nou té la paraula el conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Miri, en el tema dels desnonaments té vostè raó, però quan es produeixen desnonaments on la policia s'està desgastant des de les set del dematí fins a les deu, vostès apareixen, aquí a Barcelona, per exemple, a les onze amb un pis. Jo li pregunto: aquest pis no estava un dia abans, dos, tres o quatre? Ofereixin la seva obligació..., la «vivenda» en el seu moment i aquestes imatges que vostès denuncien i que denunciava la senyora Sirvent no es donaran.

D'altra banda, farem una coexistència de drets fonamentals. Vostè ho sap –vostè ho sap. Farem una coexistència de dos drets fonamentals: el dret a la seguretat de les persones, inalienable, i el dret a la manifestació, a la reunió, a la protesta, a la vaga, sense cap mena de límit, allà on el posa el Tribunal Europeu de Drets Humans –l'hi deia, en vam tenir un exemple quan es va inhabilitar injustament el president Torra. Amb aquesta coexistència hem de trobar el camí de la centralitat perquè tots, absolutament tots, els representants polítics que estem aquí ens hi sentim còmodes. Dret a la seguretat i dret a la manifestació, reunió, vaga, protesta... Però, hi insisteixo, amb un límit –no pot demanar que no hi hagi límits–, i aquest límit el posa el Tribunal Europeu de Drets Humans, que per alguna raó és aquell que fa que els drets s'arribin a interpretar amb el pas del temps conforme a l'evolució del mateix temps.

En aquesta línia ens trobarà, en aquesta línia segur que intentarem trobar solucions que ens ajudin a estar a tots, absolutament a tots, còmodes amb el que ha de ser la seguretat d'un país i que no hauria de ser un tema...

El president

Gràcies...

El conseller d'Interior

...de rèdit polític...

El president

...conseller.

El conseller d'Interior

...sinó de seguretat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre el millorament del parc mòbil dels Mossos d'Esquadra

310-00394/12

...és sobre el millorament del parc mòbil dels Mossos d'Esquadra. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Aurora Madaula. Endavant.

Aurora Madaula i Giménez

Gràcies, president. Consellers, diputats, personal del Parlament, no puc començar aquesta pregunta sense fer esment de la repressió que seguim vivint en el primer Ple sense el molt honorable president de la Generalitat, Quim Torra, inhabilitat per fer ús del lliure exercici de la llibertat d'expressió, que hauria de ser protegida en lloc de ser perseguida. És per aquest motiu, conseller, que li dono les gràcies per haver acceptat aquest càrrec amb els riscos evidents que comporta.

Aquesta conselleria d'Interior no és fàcil. Ho sap. Sap que té molts reptes per davant i que en moltes ocasions està al punt de mira de l'opinió pública i publicada. Malgrat tot, segons l'últim CEO, el seu departament, amb Mossos, Protecció Civil, Bombers i la resta de serveis d'emergència..., són els més ben valorats pel que fa a

l'actuació del Govern durant la gestió de la Covid, amb un set sobre deu. La seguretat ciutadana és una de les àrees, segons el CEO, més importants en el quotidià per al ciutadà, perquè són els primers en arribar a un accident, a un robatori o a dispensar ajuda davant un problema.

Més de dotze mil agents de la Policia de Catalunya treballen en l'àrea de seguretat ciutadana i ho han estat fent en condicions molt precàries que dificultaven la feina dels agents i no garantien l'atenció de la qualitat i la seguretat que es mereix la ciutadania. La millora de les condicions de les patrulles de seguretat ciutadana és una reivindicació sindical que ve de lluny..., i que crec que la conselleria ha estat al cas i ha estat pendent de poder realitzar aquestes millores i era la seva voluntat. I és indispensable que millorem aquestes patrulles de seguretat ciutadana si volem millorar la imatge i la resposta de la nostra policia de proximitat.

Per aquest motiu, per tots aquests motius que li he exposat, senyor conseller, des de Junts per Catalunya voldríem saber quin és el compromís del Govern amb la seguretat ciutadana, que és la base de la seguretat del país.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Sàmper.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Diputada Madaula, no només es dona la circumstància de que en aquesta època de la pandèmia, des de la percepció de la població, estem molt ben valorats, sinó que sempre també en el CEO el Cos de Mossos d'Esquadra curiosament és el més ben valorat de tota la societat, o el segon, després de les universitats. Ho dic perquè probablement el problema el tenim aquí dintre i, en canvi, a l'exterior els Mossos d'Esquadra sempre estan ben valorats. Tinguem-ho present. El CEO crec que no s'equivoca en excés.

Dit això, el que em preguntava vostè. Un total de 237 vehicles iniciaran el patulatge abans del final d'any, en una primera fase de renovació de tota la flota mòbil destinada a la seguretat ciutadana. Representen el 25 per cent del total de vehicles de les unitats de seguretat ciutadana, però la inversió del departament no finalitza amb aquests 237: durant el primer semestre del 21 se'n posaran en funcionament 382 més; a finals del 2021 s'haurà renovat el 60 per cent dels vehicles de la seguretat ciutadana. La inversió arribarà als 33 milions d'euros.

És important que sàpiguen que hi haurà una nova imatge corporativa del cos després de mantenir l'actual des de l'any 93; una visibilitat que arribarà, del vehicle, a 250 metres –ara actualment és només de cent–, amb una millora mediambiental i de la seguretat activa i passiva dels agents i també sobretot de la ciutadania. Tal com ja vaig comentar en la presentació dels vehicles a la seu d'Ègara, no és només una millora interna, sinó que pretén ser una millora externa; per exemple, de comoditat per als detinguts, quan anaven al darrere amb uns cotxes que no complien els més mínims indispensables quant al respecte a aquestes persones, també.

També es veuran nous vehicles logotipats, de trànsit, als carrers en el proper mes de novembre. El nou disseny i els colors estan pensats per proporcionar una alta visibilitat a l'entorn de les vies interurbanes. Es milloren, entre d'altres prestacions, diputada, la senyalització prioritària exterior del vehicle amb la incorporació, per primera vegada, d'un panell de missatgeria amb missatgeria de veu pregravada en tres idiomes i amb una millor distribució de la il·luminació exterior.

Hem fet un vehicle més visible, hi insisteixo, a 250 metres, i no als cent d'ara. El ciutadà el veurà, l'identificarà amb més facilitat quan el necessiti i estarà millor senyalitzat que fins ara.

El president

Gràcies, conseller; ha acabat el temps...

Pregunta al Govern sobre les actuacions que cal fer a les Terres de l'Ebre

310-00387/12

La següent pregunta és sobre les actuacions que cal fer a les Terres de l'Ebre. I la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Terrades. Endavant.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. El tercer informe de canvi climàtic de Catalunya –la comunitat científica ho sap bé, conseller– ens alerta que els impactes sobre el delta de l'Ebre seran, són importants; el futur del Delta està profundament compromès. Ara cal defensar com mai el Delta i impedir la seva regressió.

Què pensa que ha de fer el Govern de la Generalitat dins de les seves competències?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet. Endavant.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

Gràcies, president. Voldria començar denunciant la no presència del president Torra, injustament inhabilitat per defensar la llibertat d'expressió.

Senyor diputat, a l'Ebre, ara fa relativament poc temps, es va aconseguir crear la taula de consens, que sap que agrupa set municipis i també dues comunitats de regants, per tant, els principals agents socioeconòmics i institucionals d'aquest territori efectivament tan sensible i que mereix tota la protecció de les institucions, emparada, evidentment, aquesta protecció, en tots els informes científics de què podem disposar.

Aquesta taula de consens ha demanat i ha demanat per escrit a les dues principals administracions competents en tot el que fa referència a l'Ebre –riu i costa, per tant, Generalitat i Estat–, que siguem capaços d'establir una dinàmica que ens permeti fer un pla únic de protecció i adaptació del delta de l'Ebre. Des del Govern de la Generalitat hem demanat aquesta creació d'aquesta comissió mixta al Ministerio de Transición Ecológica. Aquesta petició encara no ha estat resposta. Esperem que el Govern de l'Estat assumeixi el consens que exigeix el territori per poder, doncs, fer aquest pla i començar a tirar endavant les actuacions de protecció i adaptació del Delta que es mereix la gent del mateix Delta.

El president

Gràcies, conseller. Per repreguntar, té la paraula el diputat.

Jordi Terrades i Santacreu

Com vostè sap, en els propers dies, o setmanes, el Govern d'Espanya, emmarcat en el seu compromís ferm de protecció i de defensa del delta de l'Ebre, presentarà l'estratègia per protegir el Delta dels efectes del canvi climàtic; actuacions estructurals que a grans trets estaran en la línia del que demana la taula del consens, que vostè parlava en aquests moments, integrada per set municipis i altres entitats; estratègia que estarà vinculada, sens dubte, a un compromís pressupostari pendent de l'aprovació dels pressupostos del proper any 2021. No crec que hi hagi grans diferències; el que necessita el Delta en aquests moments és la màxima unitat.

Però mentrestant què?, perquè els embats dels temporals són implacables. El Govern d'Espanya ja ha posat, ha gastat 2.200.000 euros per reparar els estralls del tem-

poral Glòria. Vostès tenen 6 milions d'euros gràcies a una esmena del PSC en el pressupost que es va aprovar recentment en el Parlament. I què han fet? De moment, res.

La taula del consens els ha demanat que actuïn. Què podrien fer? Seguir reforçant la barra del Trabucador, també el sector litoral entre Riumar i el Fangar, la platja nord de l'illa de Buda, tot per evitar el trencament de les defenses naturals. Tampoc sabem a què destinaran els 6 milions del fons Feder. És a dir, tenen 12 milions que els tenen aturats. Licití, conseller, els seus recursos en favor del Delta.

I, parlant d'ajuts, parli amb la consellera de la Presidència. Què passa amb els ajuts dels aiguats d'octubre del 2018? El Govern d'Espanya ha transferit 6.900.000 euros. Vostès han fet una nova normativa que ningú acaba d'entendre en el territori i acabaran forçats a retornar pràcticament el 67 per cent d'aquests recursos.

Senyor conseller, convindrà vostè amb mi que tot això és un absurd, perquè, a sobre que no hi han posat ni un duro per reparar els estralls dels aiguats del 2018, es veuran impellits a retornar aquests recursos a l'Estat.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, de nou té la paraula el conseller. Endavant.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies. Senyor diputat, no s'equivoqui, el Govern de l'Estat no ens ha fet cap regal fent les inversions de regeneració de la costa; ha utilitzat els diners que es generen al país i ha actuat segons les seves competències, perquè les competències de gestió del riu i les competències de gestió del litoral són del ministeri. El Govern de l'Estat no ens ha demanat en cap cas que ajudem a regenerar la barra del Trabucador. Ens ho hagués pogut demanar. Però jo li vull recordar que en l'última operació que es va fer de dragatge del riu, a iniciativa de l'alcalde de Deltebre, el senyor Lluís Soler, el ministeri va obligar a que la sorra provinent d'aquell dragatge la tiressin aigües endins. Per tant, aclarim-nos –aclarim-nos.

I sap com ens hem d'aclarir? Amb consens. Jo m'he reunit moltes vegades amb la taula de consens, i he demanat a la taula de consens i li demano ara a vostè que ens ajudi a que el Ministerio de Transición Ecológica es posi les piles –aquests sí que s'han de posar les piles–, es posi les piles perquè el pla no sigui una cosa que dibuixa Madrid i que nosaltres puguem opinar, no..., el pla sigui consensuat entre el Govern de la Generalitat, el *ministerio*, la mateixa taula de consens, i aleshores que hi puguem aplicar aquests 6 milions, els 6 milions dels fons Feder...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...més tot el que és la mobilització de sediments... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

Pregunta al Govern sobre les darreres actuacions del Departament de Territori i Sostenibilitat

310-00391/12

La següent pregunta és sobre les darreres actuacions del Departament de Territori i Sostenibilitat. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Marta Madrenas. Endavant.

Marta Madrenas i Mir

Moltes gràcies, president. Consellers, companys i companyes diputats, personal del Parlament, primer de tot, vull expressar la meua condemna per aquesta sentència vergonyosa que ha inhabilitat el president de la Generalitat amb què es fa palès, doncs, com ens aboca l'Estat espanyol a aquesta crisi –greu– democràtica i com també estem immersos en dues crisis molt importants, molt dramàtiques, que estan actuant amb duresa cap a la ciutadania de Catalunya. En primer lloc, aquesta crisi que fa vuit mesos que dura, gairebé nou, la pandèmia mundial de la Covid, que està actuant amb extrema duresa cap a la nostra gent, cap als nostres veïns i veïnes, cap a tota l'activitat econòmica, cap a la preservació social dels seus drets.

Però tampoc no podem oblidar, tot i que estem en aquesta crisi dramàtica, que també estem immersos en una crisi global, també, una emergència climàtica gravíssima que també ens afecta, tot i que alguns puguin pensar que ens queda més lluny, també ens afecta directament, als veïns i veïnes, als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i que cal que des de tots els àmbits possibles, des de la mateixa ciutadania, però també des de les institucions, evidentment, i des de les entitats i empreses, doncs, de forma col·lectiva, de forma col·laborativa, treballem per revertir els seus efectes, no només per minimitzar-los sinó per revertir-los.

En aquest sentit, aquest Parlament ha tingut aquestes dues crisis –les tres crisis, de fet, a què m'he referit– ben presents. De fet, fins i tot es va acordar, es va declarar en aquest mateix Parlament el fet de que ens trobàvem en aquesta situació d'emergència climàtica, fa aproximadament un any, una mica més d'un any, no només en el Parlament sinó també en el Govern i en la majoria d'ajuntaments d'aquest país.

En aquest sentit, sabem que des del Govern de la Generalitat s'està treballant en tots aquests àmbits de forma conjunta, amb una eina que vam trobar molt adequada, que és aquest Pla de reactivació econòmica i de protecció social, que de fet s'anomena la Coreco. És un pla que, de fet, va lligat a l'Agenda verda de Catalunya, i no és d'estranyar, perquè, de fet, de totes les mesures que inclou, que estan quantificades en 31.000 milions d'euros, en fi, moltes són de sostenibilitat.

Per tant, com actuarà la Coreco, com actuarà, i l'Agenda verda sobre Catalunya, sobre els municipis, per reactivar l'economia i per protegir-nos mediambientalment.

El president

Diputada, ha acabat el temps. Gràcies. Per respondre, té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet. Endavant.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyora diputada. Efectivament, estem en una doble emergència, la sanitària i la climàtica. N'hem parlat en moltes ocasions, vostè i jo, vostè des d'una perspectiva municipal, nosaltres des d'aquesta visió nacional que hem de tenir des del departament. I jo crec i opino sincerament que el Govern de Catalunya està fent, ha fet i està fent els deures.

Ho vam tenir molt clar des del primer moment, calia donar resposta a l'emergència sanitària, amb tot el que va ser, doncs, la gestió del confinament, però també des del primer moment, en el si del Govern, i compartit amb el Parlament, vam començar a pensar en el que havia de ser la reactivació econòmica i la protecció social. I encara estàvem gestionant el confinament i els desconfinaments graduals que ja constituïem aquesta Coreco, aquesta Comissió de Reactivació Econòmica i Protecció Social. I el paper del Departament de Territori i Sostenibilitat ha estat el d'intentar posar l'Agenda verda, l'Agenda verda Catalunya 2030, que està lligada alhora amb el Green Deal europeu, al centre de la reactivació econòmica. No per capritx ni perquè ens ho inventem, diguéssim, des d'aquí, sinó perquè és un requeriment jo diria que planetari, però molt especialment europeu, també. Ara fa pocs dies llegíem als diaris com la presidenta de la Comissió Europea posava la biodiversitat, que forma part de l'Agenda verda, al centre de la reactivació econòmica.

I, per tant, el que hem fet des del departament, en combinació amb la resta de departaments, és dissenyar una estratègia que procuri fer un ús eficient dels recursos, que procuri, doncs, reduir els gasos amb efecte d'hivernacle, que procuri modernitzar els sectors productius, en aquesta revolució tecnològica que hem d'aconseguir per la nostra indústria, que evidentment protegeixi el capital natural i la biodiversitat i que, en definitiva, incrementi l'ambició climàtica.

I d'aquests 31.000 milions d'euros del Pla de reactivació econòmica i protecció social, fixi's que el 63 per cent, eh?, d'aquests 31.000 milions són o estan relacionats amb la transició ecològica, els tenim prioritzats, i, per tant, estem parlant de projectes per tendir a una contaminació zero, a una mobilitat sostenible i digitalitzada, projectes per renovar els edificis en clau energètica –això també és Agenda verda.

En definitiva, ara el que pertoca és poder-ho aplicar. I per això també demanem que els fons europeus, els fons que es puguin incorporar des d'Europa al desenvolupament d'aquests projectes, puguin incorporar un criteri de competitivitat, de retorn econòmic, de volum de població, de PIB. Això és el que des del Govern estem dissenyant i reclamant al Govern de l'Estat.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre l'infrafinançament de l'Estat en l'àmbit de la dependència

310-00390/12

La següent pregunta és sobre l'infrafinançament de l'Estat en l'àmbit de la dependència. I la formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Marta Vilalta. Endavant.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, president. Bon dia a tothom. Bon dia, conseller El Homrani. L'any 2006 es va aprovar la Llei de l'autonomia personal i atenció a la dependència, i des del primer moment ha estat una llei que l'Estat sempre ha incomplert pel que fa al finançament. L'Estat no ha aportat mai, ni un sol any, la part proporcional de finançament que li pertoca per aplicar i per desplegar aquesta llei, que seria del 50 per cent en aquest cas. Estem parlant, per tant, que l'Estat transfereix de mitjana un 12 per cent dels recursos públics, molt allunyats, per tant, d'aquest 50 per cent que es compromet i que diu la llei.

Aquest incompliment crònic es tradueix pel cap baix en 400 milions anuals que el Govern de la Generalitat hauria de rebre per llei i que no es reben, des de l'inici, des de que es va aprovar la llei, 400 milions anuals pel cap baix que no es reben, i que només per a Catalunya permetrien fer un salt qualitatiu en el sistema de dependència a tots els nivells. Però ja veiem que les prioritats de l'Estat són les que són, i fins i tot el «*Gobierno más progresista*» de la història tampoc és diferent en això.

Parlem d'un infrafinançament crònic que la Generalitat cobreix amb un sobreforç enorme, i que és el que ha de ser. Vull destacar que per a aquest any 2020 els pressupostos de la Generalitat de Catalunya incorporen, aporten, més de 1.500 milions d'euros per a la promoció de l'autonomia personal, i això abans de conèixer les necessitats associades per coronavirus, i, per tant, probablement encara serà més elevat.

Massa vegades ens hem hagut de sentir com ens deien allò de «menys independència i més dependència», en al·lusió al suport de les persones dependents. Doncs justament aquest és un exemple pràctic de per què volem totes les eines i recursos d'un estat, per què volem la independència. Doncs, precisament volem la independència per poder atendre les persones en situació de dependència de la manera que

es mereixen, també, i sobretot per garantir el finançament i els recursos per a l'autonomia personal i per suport a les persones dependents.

Perquè d'això es tracta, en definitiva, de poder tenir el màxim de recursos per fer possible la prioritat que vostè sempre ens explica, la prioritat del seu departament, la prioritat del Govern, i que des d'Esquerra Republicana compartim: les persones, al centre. I això es tradueix en un model que aposti per l'autonomia personal comunitària, per l'atenció domiciliària, pels serveis de proximitat i també per la coordinació i la integració social i sanitària.

Conseller, ens agradaria que ens poguéu valorar el Ple del Consell Territorial dels Serveis Socials i Dependència, i saber si aquestes previsions...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Marta Vilalta i Torres

...de l'infrafinançament canvien.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per respondre té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir El Homrani. Endavant.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, president. Diputada, el divendres va haver-hi consell territorial de polítiques socials, i se'ns va presentar un pla de xoc, un pla de xoc valorat en tot l'Estat per al 2021 en 600 milions d'euros, amb alguns elements que els compartim, n'hi ha alguns que els compartim: com reforcem el servei d'atenció domiciliària o com simplifiquen la burocràcia del sistema.

Però, és clar, sobta que aquest 2020 presentem un pla de xoc que el seu objectiu és retornar al 2012. Sobta –crec que és una bona notícia– que l'Estat, en el document, accepti que està infrafinançant i que l'infrafinançament és el 20 per cent, però, és clar, a Catalunya és el 12. Com sempre, els ciutadans i les ciutadanes vulnerables d'aquest país sempre compten menys. I sobta molt que en aquest 2020 no tinguem un element que crec que tots i totes hem de situar: l'aprenentatge de les debilitats del sistema amb la pandèmia Covid-19. Cap proposta vinculada a la millora de condicions de professionals, cap proposta vinculada al canvi en el sistema de desinstitucionalització de l'envelliment, i el que és pitjor: 600 milions que després no sabem com es repartiran, sense mirada llarga, però que després et situaran més condicions que les del 2012, amb el que no fem un canvi.

El que demanem és, de veritat, seure i parlar. I tenir mirada. Perquè no pot ser que estiguem així i que aquest any s'hagi licitat per valor de 2.100 milions d'euros 348 blindats. I ho sento, s'ha de dir així. La prioritat, ara mateix, crec que a tot Europa, és fer front al gran repte, que és l'envelliment. I o el fem bé o ens equivoquem del tot. I en aquest sentit vam sortir, vam dir clarament el que pensàvem..., i vam sortir decebuts. Perquè pertoca fer una aposta de veritat. Quatre-cents milions cada any, 600 per repartir entre disset comunitats autònomes i dues ciutats autònomes, ja ho veurem. Perquè, a part, sempre som...

El president

Conseller, ha acabat el temps.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...un 12 per cent, no un 18 per cent.

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre la gestió de la crisi social derivada de la pandèmia

310-00388/12

La següent pregunta, sobre la gestió de la crisi social derivada de la pandèmia. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Noemí de la Calle. Endavant.

Noemí de la Calle Sifré

Buenos días a todos. *Conseller* El Homrani, todos sabemos que la pandemia de la Covid ha generado una crisis sanitaria con unos efectos económicos devastadores que tienen, pues, unas alarmantes consecuencias sociales.

¿Qué tiene previsto el Govern para evitar un crecimiento traumático de la pobreza en Cataluña?

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el conseller d'Afers Socials, Treball i Famílies, el senyor Chakir El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

El Govern, des del primer moment, n'és conscient, de que les pandèmies mai són neutres, que tenen derivades socials i derivades molt importants. I el Govern no és el que tingui present, és el que ha estat fent, i ha estat fent, en tres línies, actuacions: directament des del Govern; en col·laboració entre les administracions, amb els ens locals, i en col·laboració publicosocial. I és des d'aquesta via –publicosocial, col·laboració entre administracions i eines directes des del Govern– que ens en sortirem i les continuarem reforçant.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada.

Noemí de la Calle Sifré

Conseller, es que no me ha detallado ni una sola, ni una sola propuesta, y, verás, en Cataluña la pandemia nos ha pillado con un sistema de protección social que ya de por sí estaba muy habilitado. La Asociación de Directores y Gerentes de Servicios Sociales alerta que Cataluña es la comunidad autónoma que menos..., con menor gasto social por habitante, y la que más ha reducido el porcentaje de su presupuesto en políticas sociales en los últimos diez años. Y aquí no le puede echar la culpa a Madrid, porque los responsables de diseñar estos presupuestos son ustedes.

La pobreza infantil, con Esquerra al frente de los asuntos sociales, lleva creciendo desde hace años. Según datos del Idescat, solo en los dos años que lleva usted como *conseller*, la pobreza infantil ha aumentado 3,3 puntos. Esto significa que, con su gestión, ya antes de llegar la pandemia, uno de cada tres niños en Cataluña estaba en riesgo de pobreza. ¿Cómo estamos ahora, *conseller*, con la mitad de niños en riesgo de exclusión o aún peor? ¿Tienen ustedes datos actualizados a fecha de hoy? ¿Qué piensa hacer este Govern para proteger de la pobreza a los niños y niñas de Cataluña?

Y, mire, se lo pregunto porque nos preocupa especialmente no solo el hecho de estar a la cola del gasto social desde hace años, nos preocupa que se pueda estar haciendo negocio con los fondos destinados a la infancia con un particular sistema de puertas giratorias y de redes clientelares. Nos preocupa que sean siempre las mismas entidades las agraciadas con la lluvia de millones en los diferentes contratos y subvenciones, como si no hubiese suficientes entidades que realizan una magnífica labor social. El premio gordo da la casualidad que siempre recae en las mismas, como es el caso de la Fundación Gentis, y nos preocupa que detrás de ella se encuentren varios ex altos cargos de su partido, como es el caso de la *exconsellera* Marta Cid, por poner un ejemplo, de muchos de los que nos encontramos.

Nos preocupa porque se avecinan tiempos muy difíciles. Combatir la pobreza infantil nunca ha sido una prioridad de su Gobierno, y o hacen un giro de ciento ochenta grados en sus prioridades o este invierno va a ser muy dramático para muchas familias en Cataluña.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula de nou el conseller.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Diputada De la Calle, no entraré, perquè el temps és breu, en les trampes que fem sobre la despesa pressupostària d'anys anteriors..., la despesa pressupostada i no l'executada –i no l'executada–, perquè sempre..., mai ens oblidem de l'executada, en un govern que ha tingut pròrrogues pressupostàries, i llavors no és real, quan comparem la pressupostada i l'executada. No hi entraré. El que li diré és respecte als temes que la preocupen. Aquest estiu hem fet un esforç brutal per garantir el lleure –cap altre territori ho ha fet–; amb un èxit importantíssim: tripliquen els recursos públics per assegurar el lleure més enllà de la situació que tingui cadascú. Aquest estiu, hem fet una addenda específica, col·laboració publicopública; portem ja cinc addendes en el contracte programa en diversos àmbits sensellarisme, SAC social, voluntariat i una addenda específica per cobrir les necessitats d'alimentació de qualsevol infant durant l'estiu.

Hem treballat. I hem treballat en una prestació específica, també en forma d'addenda, per garantir que en els moments de confinament allò que ningú..., perquè tot-hom està dient: «Ho estem estudiant, ho estem estudiant», portem ja tres setmanes d'inici escolar i segueixen estudiant; no sé si volen anar a l'examen al mes d'agost, quan ja hem acabat el curs escolar. Som l'Administració que hem ficat recursos perquè aquelles famílies vulnerables puguin fer el confinament amb bones situacions. Hem obert espais per a confinament per a persones que no poden confinar-se bé a Lleida, a Girona, al Penedès, a Terres de l'Ebre, i ho continuarem fent. Hem fet un conveni específic amb Creu Roja per poder abordar aquestes situacions en matèria de famílies amb menors a càrrec.

El president

Conseller, ha acabat el temps.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

I ho continuarem fent perquè el que s'ha de fer... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Gràcies.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la limitació de les seves funcions i les conseqüències pràctiques que se'n deriven

317-00227/12

La següent pregunta és per al vicepresident del Govern i és sobre la situació política actual. La formula, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Alejandro Fernández. Endavant.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias. Ha firmado usted con Junts per Catalunya un acuerdo que dice en la parte final que asume usted «funciones limitadas». ¿Nos puede describir esa limitación y las consecuencias prácticas que tendrá?

Gracias.

El president

Per respondre la pregunta, té la paraula el vicepresident del Govern, el senyor Pere Aragonès. Endavant.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Fernández, Catalunya no té president, ha estat inhabilitat a causa de..., acusat per haver posat una pancarta defensant el que molts compartim, independentistes i no independentistes, que aquest país no ha de tenir gent a la presó o a l'exili per haver posat les urnes.

I pel que fa a les funcions que toca assumir al Govern, en aquest període d'interinitat, són les que marca la llei.

El president

Per repreguntar de nou, té la paraula el diputat. Endavant.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias. Señor Aragonès ha firmado usted un acuerdo con Junts per Catalunya por el cual acepta limitar sus competencias en plena pandemia y crisis económica. Dicho acuerdo establece, cito textualmente su parte final: «que asume funciones limitadas». Hago hincapié en la palabra, que la usan ustedes, «limitadas». Algunas de dichas limitaciones son especialmente graves, como la imposibilidad de disponer de una oficina en el Palau de la Generalitat; otras son directamente cómicas, como dejar vacía la silla que ocupaba el señor Torra.

El caso es que, entre las limitaciones inherentes a la presidencia en funciones y aquellas que le imponen sus propios socios de gobierno, corre usted el grave peligro de pasar a la historia como «Pere Aragonès el Limitado». La situación no podría ser más grave en el peor de los momentos posibles. Cataluña dispone hoy, según ustedes, de dos presidentes, el que denominan «el Legítimo», que está en Waterloo, y «el Limitado», que vendría a ser usted, en Barcelona, sin que ninguno de los dos sirva para gran cosa, porque ustedes mismos han decidido autolimitarse en sus propias competencias provocando esta situación.

Quedan cuatro largos meses para las elecciones. Cataluña no puede permitirse tener un presidente limitado durante tanto tiempo. Usted tiene unas obligaciones que debe cumplir y unas responsabilidades que también.

Resulta curioso comprobar cómo iniciaron ustedes el proceso separatista exigiendo más competencias para Cataluña y lo van a acabar renunciando a aquellas que sí que les otorga la ley y a eso lo llaman ustedes «astucia» y «confrontación inteligente». (*L'orador riu.*) No te lo pierdas. Menuda astucia la suya, menuda inteligencia la suya.

Muchas gracias.

El president

Per respondre té la paraula de nou el vicepresident de la Generalitat. Endavant.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, president. Miri, senyor Fernández, nosaltres no normalitzarem el que no és normal i no és normal que aquest país no tingui president de la Generalitat exercint en el càrrec per una pancarta al Palau de la Generalitat que demana la llibertat dels presos polítics i el retorn dels exiliats. Això és el que no és normal i nosaltres això no ho pensem normalitzar. Dit això, no hi ha president, però hi ha Govern i el Govern continua i el Govern continuarà exercint totes i cadascuna de les seves funcions, totes i cadascuna de les seves competències, d'acord amb el que diuen les lleis d'aquest Parlament, que un govern en funcions, doncs, té unes funcions també limitades, però les exercirem fins allà on ens permeten les lleis que ens dona aquest Parlament.

Miri, en els dies que han seguit a la inhabilitació del president de la Generalitat hem reunit quatre vegades el Comitè Executiu de seguiment de Crisi contra la Covid. I aquesta és la principal prioritat: la lluita contra la pandèmia. Nosaltres hem estat treballant per anticipar-nos a totes les situacions. En aquesta darrera setmana, malgrat tenir el president inhabilitat, s'han aprovat noves mesures proactives per avançar-nos a l'augment de contagis que s'estaven produint a Amposta, a Roquetes, a Tortosa. S'han fet nous cribratges a Salt i seguirem actuant també com ho hem fet a Osona i a tants altres llocs, anticipant-nos.

Mentre, vostès, a Madrid, estan en una absurda guerra de banderes, en una absurda guerra de banderes demostrant ineficàcia i una incompetència absoluta –i vostè que vol parlar d'intel·ligència, miri cap a Madrid i la seva companya de partit– aquí no hem parat de treballar i no pararem de treballar. També en l'aspecte econòmic i social, perquè evidentment aquesta crisi sanitària té uns efectes econòmics i socials que ens preocupen, que ens ocupen i seguirem prenent totes les mesures que estiguin al nostre abast. Nosaltres volem exercir totes les competències, volem tota la responsabilitat, per això som independentistes i per això aquest país es mereix la independència de Catalunya.

El president

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre les prioritats del Govern per a afrontar la crisi sanitària, social, econòmica i ecològica

317-00231/12

La següent pregunta al vicepresident és sobre les prioritats del Govern per afrontar la crisi sanitària, social, econòmica i ecològica, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Jéssica Albiach. Endavant.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President en funcions, sap vostè que el risc de rebrot s'està disparant, que segurament ens espera una tardor, doncs, complicada per la Covid, que a més la situació a primària ens estan dient els professionals que cada vegada és més desesperada, que tenim els MIR de vaga, que el Sindicat de Metges ha anunciat també una vaga per a la setmana vinent, i davant d'aquest escenari, ens preguntem, vostès, si estan a favor de la confrontació intel·ligent o de la cooperació intel·ligent.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, president. Senyora diputada, «president», no, perquè no hi ha president i ho seguiré dient les vegades que faci falta. No hi haurà un nou president o presidenta fins que la ciutadania l'esculli i segurament serà a través..., com ha de ser i com pertoca, a través dels diputats d'aquest Parlament. Nosaltres seguirem treballant, seguirem treballant per fer front entre altres coses i de manera absolutament prioritària, a la pandèmia i als seus efectes sanitaris, als efectes econòmics i socials, amb la voluntat de col·laborar amb totes les administracions i no deixar de prendre mesures. Un govern en funcions té funcions limitades per llei, però sempre aquelles que són urgents i que fan prevaldre l'interès general estem autoritzats per portar-les a terme i les prendrem i les continuarem prenent.

Abans he desgranat algunes mesures en l'àmbit sanitari, però li puc explicar, doncs, per exemple, l'ampliació de pressupost, la segona que farem; 1.230 milions, que vam fer al juliol, i ara, doncs, 200 milions més a l'àmbit de sanitat i 20 milions més a l'àmbit d'universitats, sumats als 6 de cultura d'aquesta setmana, perquè són sectors que estan patint, i molt, els efectes de la pandèmia.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada. Endavant.

Jéssica Albiach Satorres

No sé si m'ha sentit bé, però jo he dit «president en funcions», i fins aquí jo crec que sí que podríem estar-hi d'acord. De totes maneres, tampoc crec que m'haja respost a la pregunta. Ja li dic que nosaltres sí que estem per la cooperació intel·ligent davant de tots aquells que creuen que només s'han de fer pactes entre ells –hi ha un sector de l'independentisme que vostè sap que només vol pactar, que només vol negociar entre ells. Nosaltres considerem que hi ha determinats temes que necessiten grans acords de país, i blindar i transformar la sanitat pública considerem que és un d'aquests temes que sí que mereix un gran acord de país.

Perquè, a més, la pandèmia ens ha agafat amb un sistema sanitari molt afeblit, i això, òbviament, té uns responsables, que va ser Convergència. Es deu, també, respon a una ideologia, com és el fonamentalisme de mercat, i es deu també a unes polítiques públiques com van ser les retallades. I vostès, Esquerra Republicana, que tenen en les seues mans el Departament de Salut des de fa cinc anys, des de 2015, doncs no han capgirat aquesta situació.

Ara tothom, sembla que vostès també, parla de transformar i de blindar la sanitat pública, i la veritat és que nosaltres ho celebrem, ens n'alegrem moltíssim. I per això considerem que ens hem de posar a treballar des d'ara, i necessitem un pacte nacional per la salut que, entre altres coses, doncs, ha d'evitar i prohibir per llei les retallades, ha de posar l'atenció primària al centre, al cor del sistema, i també, doncs, ha de contemplar arribar al 7 per cent del nostre PIB català en aquest finançament.

I si em parla de diners, perquè vostès sovint sempre es refereixen a que no hi han recursos, doncs jo li he de recordar que ara mateix s'estan negociant uns pressupostos generals de l'Estat, que el Govern central ha flexibilitzat l'objectiu de dèficit en un 2,2 per cent –l'hi vaig dir ahir, quan vostè reclamava l'1 per cent, és a dir, més del doble–, i que, a més, també hi ha un nou fons Covid per blindar els serveis públics de 13.400 milions d'euros.

Per tant, jo ara estic convençuda, president en funcions –ja sé que no li agrada, però és president en funcions–, que vostè ara em dirà que sí que vol transformar i que sí que vol blindar la sanitat pública, però, com que les paraules se les emporta el vent, nosaltres...

El president

Diputada, ha acabat el temps.

Jéssica Albiach Satorres

...li volem entregar *(el president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments)* aquests eixos...

El president

Gràcies.

Jéssica Albiach Satorres

...i una mascareta en favor de la sanitat pública. *(La diputada lliura una carpeta i una mascareta al vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.)*

El president

Gràcies, diputada. Per respondre de nou, té la paraula el vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, diputada. Ens ho llegirem, evidentment. De fet, la consellera Vergés aquest mes de juliol plantejava la necessitat d'una aliança per a la defensa del sistema de salut; un sistema de salut que volem públic i que volem universal, i que en els darrers anys també hi han hagut transformacions en la governança. Li citaré tres exemples: Hospital de Berga, Hospital de Reus, Hospital de Móra d'Ebre. S'hi han constituït empreses públiques del Departament de Salut per millorar la governança i la cobertura en l'àmbit universal, com no ha de ser d'una altra manera, doncs, evidentment, en l'àmbit de l'atenció sanitària a tots els ciutadans.

Vostè ha fet referència als recursos. Estic totalment d'acord amb blindar que no hi hagi retallades per llei, però cal garantir els recursos.

Nosaltres defensàvem l'1 per cent per a aquest any, per al 2020, i aquest any el que tindrem és el 0,2. Per tant, ens falta un 0,8 –aproximadament, estariem parlant entre 1.900 i 2.000 milions d'euros de diferència. Per tant, repassem els números.

De cara a l'any vinent, el que se'ns ha comunicat per part del Ministeri d'Hisenda és que no hi haurà fons Covid, com hi ha hagut aquest any, i que el substitueixen per dèficit. Nosaltres el que diem és: molt bé, això ens permet garantir el nivell de despesa. Però també el que demanem és que aquests recursos no vinguin en forma de préstec, que s'han de tornar –els préstecs..., acostuma, qui els deixa, a demanar que els tornin els diners–, sinó que han de venir transferències com aquest any. Hem d'aconseguir-ho, i compto amb la complicitat de vostès, que estan en el Govern de l'Estat, per ajudar-nos a aconseguir (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que aquests diners vinguin a la Generalitat...

El president

Gràcies, vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

...i que no els haguem de tornar d'aquí a deu anys al Govern de l'Estat.

El president

La següent pregunta al vicepresident la formula...

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la iniciativa en l'aliança per a un pacte de salut

317-00229/12

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Miquel Iceta, i és sobre la situació política actual.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. Aviam si ho dic bé: honorable senyor vicepresident de la Generalitat en funcions de president, fa uns mesos, a instància del president Torra, van nomenar un comitè d'experts per a la transformació del sistema públic de salut. Fa ben pocs dies, aquest comitè va lliurar el resultat de la seva feina, i el Govern l'està incorporant en la seva estratègia de transformació del sistema públic sanitari.

La qüestió és la següent: en diverses sessions de control, quan jo preguntava al president Torra en el debat sobre l'orientació política general, també en el debat específic de sanitat, vam quedar que aquest document podria servir com a base per a un pacte per la salut que el president Torra considerava indispensable, urgent i al que ens convidava. La meua pregunta és senzilla: pensen prendre la iniciativa perquè puguem treballar i assolir, si ho fem bé, aquest pacte ha salut?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, president. Senyor Iceta, vostè ha fet broma amb la denominació, però, en tot cas, el que nosaltres mai farem és normalitzar la repressió.

Dit això, ja ho estem fent. De fet, la consellera Vergés està treballant en aquesta aliança pel sistema de salut. El dictamen de la comissió d'experts és una base excel·lent. De fet, després d'aquesta comissió d'experts externs, diguem-ne, al Govern, malgrat que molts d'ells són treballadors del sistema públic de salut, el que fem és, doncs, a través dels departaments del Govern –dels gestors que ho han d'aterrar en aquesta comissió interdepartamental–, incorporar i veure la concreció última de les mesures que es proposen.

I en aquest sentit, doncs, la voluntat és de poder-ho acordar amb el màxim d'agents, tant agents del sistema de salut, tant d'administracions, com també, evidentment, forces polítiques. Així s'hi va comprometre el president Torra, i, evidentment, doncs, el seu Govern no pot fer altra cosa que ratificar aquest compromís.

El president

Gràcies, vicepresident. Per repreguntar té la paraula el diputat. Quan vulgui, senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. Gràcies, honorable senyor vicepresident de la Generalitat en funcions de president. Potser no he precisat prou la meua pregunta: pensen convocar els grups parlamentaris per establir el pacte de salut del que es feia ressò, en parlava, el proposava el president Torra?

Abans, la senyora Albiach també ha parlat d'aquesta qüestió. Necessitem un pacte, necessitem pressupostos, necessitem professionals ben cuidats, necessitem primària i necessitem enfortir la pública. De fet, començant totes per pe.

Nosaltres el que diem és que el seu Govern no practica massa l'acord *entre* els grups parlamentaris. Miri quantes comunitats autònomes i quants ajuntaments han establert pactes per a la reactivació econòmica i la reconstrucció social. Catalunya té el dubtós honor de ser una de les poques comunitats autònomes que ni tan sols ha endegat aquest procés de concertació política.

A mi em sembla molt bé i crec que és la seva obligació fer una concertació amb el sector sanitari sobre salut, però també un pacte polític, tal com el president Torra hi havia advocat en aquesta cambra. I per això el torno a cridar novament, a part que el Departament de Salut, lògicament i com és la seva obligació, parli amb els agents que estan involucrats en la prestació del servei sanitari, també ho fem entre els partits. I esperem que ens cridi el seu Govern per, a partir del document dels experts, poder establir aquest debat i eventualment arribar a aquest pacte. Pactin més, concertin més i confrontin menys.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre de nou, té la paraula el vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, president. Com li deia, comissió d'experts a l'equip interdepartamental que està aterrant i concretant les propostes, i un cop aquest treball hagi avançat de forma prou concreta perquè vostès puguin veure exactament en quines propostes, amb quina quantificació, amb quin horitzó temporal s'estableixen, doncs, evidentment es compartirà perquè volem sumar-hi a tothom. Volem sumar a tothom en el que són els grans reptes en l'àmbit de salut. Però volem sumar el màxim de forces polítiques en tants i tants altres reptes, i un exemple és el Pla de reactivació econòmica i protecció social que vam aprovar el Govern el passat mes de juliol, que, evidentment, ha de ser la base per tenir els eixos en els quals Catalunya aposti per aquests fons europeus de reactivació.

I voldria aprofitar, doncs, per demanar, amb relació a aquests fons, la màxima transparència. Transparència sobre quins són els recursos que vindran a Catalunya, transparència sobre el mecanisme, sobre el procediment que haurà de seguir Catalunya per accedir a aquests fons. De moment el que hem vist són imatges, són fotos, no?, en què s'anuncia això, però no hi ha concreció. I crec que és important reivindicar-ho, perquè al final, d'aquests fons europeus de reactivació, es dibuixarà la Catalunya del futur. I la Catalunya del futur que volem justa, que volem lliure, que volem feminista, que volem sostenible i que volem pròspera, doncs, evidentment l'hem de construir entre tots, i, per tant, en aquest Govern, com va manifestar el president Torra, estem oberts a la participació de tothom.

El president

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la propera visita de Felip VI a Barcelona

317-00228/12

La següent pregunta la formula en nom del Grup Parlamentari Republicà el senyor Sergi Sabrià –la següent pregunta al vicepresident.

Sergi Sabrià i Benito

Bon dia, president del Parlament, consellers, conselleres, diputats, diputades. Vicepresident, no puc començar aquesta intervenció sense primer dir dues coses. La primera, a la Tamara Carrasco: quanta injustícia, quant de dolor dos anys després d'una de les absurditats repressives més grans que hem viscut en aquest país. Estem amb tu, Tamara, i també amb l'Adri. I la segona, que la volem deixar molt clara: aquesta d'avui no és una sessió de control ordinària, no ho és perquè Catalunya avui no té president, perquè l'Estat s'atreveix contra tot, també contra la democràcia, contra les urnes, contra els vots. Ara el Suprem ha liquidat la llibertat d'expressió per carregar-se el president Torra, i això no pot ser normalitzat de cap manera. I això segur que ho sap també Felip de Borbó, que vindrà, se suposa que ara sí, divendres a Catalunya.

La setmana passada vam veure, vam viure un episodi esperpèntic en què el poder judicial i la monarquia es llepaven mútuament les ferides per no poder compartir escena a Barcelona a l'entrega dels despatxos judicials. Una trucada de telèfon entre monarquia i poder judicial que ens va tornar a demostrar moltíssimes coses: a quin Estat ens enfrontem i quant de necessària és aquesta república. Una batalla entre Moncloa i Zarzuela que no deixa de ser una batalla entre uns socialistes, que ja no són republicans, si és que mai ho van ser, i una monarquia que no respecta la democràcia, si és que mai la va respectar. Divendres, finalment, pilota endavant i viatge a Catalunya, però no hi haurà representació de la Generalitat, ni del Parlament ni de l'Ajuntament de Barcelona a l'acte on assistirà el rei espanyol, Felip VI. El Felip VI que no va voler rebre Carme Forcadell, perquè no li agradaven els resultats de les urnes a Catalunya, sap que no és benvingut.

Per a nosaltres no és el rei dels catalans i les catalanes. Nosaltres a Esquerra ho teníem clar des de feia molts anys, però són molts més els que ho van veure clar després del 3 d'octubre. Un rei que avala la brutalitat policial, que avala les corrupteles, hauria de demanar perdó a les víctimes de la violència de l'Estat als miler d'independentistes represaliats. És l'única –l'única– cosa que hauria de venir a fer aquesta persona a Catalunya, i no ho farà.

Vicepresident, nosaltres aplaudim que ningú del Govern hagi decidit participar en aquest acte, i li preguntem com valora aquest Govern la visita del Felip Borbó a Catalunya.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre ara, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, president. Diputat Sabrià, no ho normalitzarem. No normalitzarem el que és una situació de repressió, el que és una situació en què des de la Presidència de la Generalitat fins a la Universitat de Barcelona, que es va, doncs, anul·lar per sentència judicial un acord del seu claustre en el que criticava legítimament la sentència del Tribunal Suprem del 14 d'octubre de l'any passat. Ens volen emmordassats, i nosaltres no acceptarem estar emmordassats, i, per tant, alçarem sempre la veu defensant totes les idees, i especialment aquelles que tenen una majoria parlamentària, que hem rebut la confiança dels ciutadans i les ciutadanes per defensar-ho des de les institucions.

L'episodi de Tamara Carrasco, a qui des d'aquí en nom del Govern també envio una fraternal abraçada i tota la solidaritat, és una mostra més de com la impunitat de determinats poders de l'Estat ha estat actuant a Catalunya en els darrers anys. Aquesta impunitat que veu i que es basa en aquest triangle de la repressió entre la cúpula del poder judicial, la Policia Nacional i la Guàrdia Civil, presidides pel cap de l'Estat, per Felip de Borbó.

Felip de Borbó en el seu discurs del 3 d'octubre va trencar la neutralitat que fins i tot aquells monàrquics que encara quedaven a Catalunya havien dit que tenia. Per a nosaltres, la monarquia mai ha estat neutral, ni en els darrers segles ni ara tampoc. Però en tot cas, aquell 3 d'octubre va consumir aquest divorci amb la ciutadania de Catalunya. Hauria de fer reflexionar a la corona que les tres institucions del país més rellevants –el Govern de la Generalitat de Catalunya, el Parlament de Catalunya i l'Ajuntament de la capital del país–, doncs, declinin participar en una foto perquè no volen, perquè no volem veure'ns associats a un cap de l'Estat que s'ha alineat amb la dreta judicial, que ha fet seu el discurs de l'«*a por ellos*» que cridaven els que ens van atonyinar l'1 d'octubre. Per tant, no ho normalitzarem, no permetrem que se segueixi actuant com s'actua per part del Govern de l'Estat i ho seguirem defensant.

Vostè ho ha dit i jo ho subratllo, els catalans no tenim rei i les catalanes tampoc. I, per tant, aquest país que té una àmplia majoria republicana té l'oportunitat de tornar-ho a confirmar en aquest Parlament, als ajuntaments i a les urnes.

El president

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al Govern sobre la gestió pressupostària

310-00389/12

La següent pregunta al Govern és sobre la gestió pressupostària i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor José María Cano. Quan vulgui.

José María Cano Navarro

Gracias, presidente. Señor vicepresidente, en el mes de abril aprobaron los presupuestos del 2020, cuando estábamos inmersos en la Covid-19, un presupuesto que es el que está vigente y que es papel mojado, porque no tiene en cuenta la profunda crisis que tenemos encima. Y lo hicieron a pesar de todas nuestras advertencias, a sabiendas de que son unas cuentas que no sirven, tal y como ustedes mismos reconocen, porque no son unas cuentas que ayuden a paliar los problemas sociales y las necesidades urgentes que tienen en estos momentos las familias catalanas. Y lo que es más irresponsable, si cabe, ha pasado más de medio año y solo hemos visto parches inconexos que no abordan estratégicamente la situación.

La cruda realidad es que no ha movido ni un solo dedo para elaborar unos nuevos presupuestos, y esa es su responsabilidad.

Ya es tarde, y lo sabe, señor Aragonès, y ya no los puede presentar teniendo como tiene, por otra irresponsabilidad, las funciones limitadas. Por eso le preguntamos cómo va a adaptar el presupuesto a la grave crisis ante su situación de interinidad.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, president. Si hagués estat gràcies a vostès, haguéssim continuat amb els pressupostos del 2017 per afrontar una pandèmia que ha tingut uns efectes econòmics i socials que ens situarà al voltant..., gairebé arribarem, però estarem al voltant d'una caiguda del 10 per cent del PIB. Darrere d'aquestes xifres –darrere d'aquestes xifres– hi ha molts projectes de vida truncats, hi ha moltes persianes baixades i hi ha moltes empreses que els costa obrir, i gent que té dificultats per arribar a final de mes, i, per tant, per poder proporcionar als seus els recursos necessaris per poder viure.

Aquest Govern, a partir dels pressupostos aprovats a l'abril del 2020, ha fet dues ampliacions de pressupost ja, que no són menors: una de 1.230 milions d'euros, al mes de juliol, i una altra de 220, que farem dimarts vinent, que anirà destinada a salut i a universitats. Per tant, això juntament amb les reprioritzacions pressupostàries, que estan al voltant de 600 milions, que han fet els mateixos departaments, ens fa, ens dona les eines per poder afrontar aquesta situació dels propers mesos, doncs, amb unes finances públiques preparades i, el que és més important, amb uns departaments que estan a punt per poder executar la totalitat del pressupost, la totalitat de les ampliacions per donar suport als ciutadans i ciutadanes, que és la nostra única prioritat.

El president

Gràcies, vicepresident. Per repreguntar, té la paraula de nou el diputat.

José María Cano Navarro

Señor Aragonès, yo le he dado datos objetivos de lo que es una dejación de funciones, datos que son irrefutables y que están a la vista de la ciudadanía. El primero es que los presupuestos que tenemos no sirven ante esta situación de pandemia; eso lo ven los ciudadanos y todo su Govern, aunque usted se niegue a reconocerlo públicamente. De hecho, a la *consellera* que lo tenía más claro, la de Empresa, que sabía la difícil situación de autónomos y pequeñas empresas, directamente la echaron. *Vicepresident*, está dejando en la estacada a las familias catalanas.

El segundo dato objetivo es que usted no ha elaborado ninguna estrategia para adaptarlos a la situación que estamos sufriendo, mientras que la sociedad se derrumba y el PIB se desploma a un ritmo del 10 por ciento anual, dejando en la estacada a las familias catalanas.

El tercer dato objetivo es que usted no ha movido ni un solo dedo, ni ha dado ni una sola orden para elaborar unos nuevos presupuestos de emergencia, que es lo que necesita Cataluña, dejando en la estacada a las familias catalanas.

Y añado un cuarto dato objetivo, para que no me venga con excusas, toda la oposición –toda– nos hemos ofrecido a colaborar ante esta terrible situación, porque es el momento de sumar esfuerzos y usted nos ha rechazado, dejando en la estacada a las familias catalanas. No se da cuenta, pero hace mucho tiempo que desconectó de los problemas de la economía catalana, de los problemas reales de los catalanes.

Señor Aragonès, ¿por qué ha dejado en la estacada a las familias catalanas? ¿Por qué ha abandonado a los trabajadores, a los autónomos y a las pequeñas empresas? Explíquenoslo, porque le aseguro que yo no logro entenderlo.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Crec que qui ha desconnectat és vostè de totes les mesures que hem anat aprovant i que vostè com a diputat té l'obligació d'informar-se i, encara que no ho faci, *motu proprio*, pot entrar totes les preguntes al Govern, que li responem puntualment.

Dit això, hem articulat mesures de crèdit i d'avals a petites i mitjanes empreses. Més de 1.000 milions d'euros, i vam començar-ho a fer just en el moment en què començava a arrencar la pandèmia. Hem articulat mesures a autònoms, a treballadors de la cultura, hem garantit la continuïtat dels contractes, perquè moltes empreses petites que treballen per a l'Administració i que durant tres mesos no van poder actuar –per exemple, menjadors escolars, per exemple–, poguessin seguir pagant els sous als seus treballadors i treballadores.

Però ara tenim un repte més important que és en l'àmbit del Fons Europeu de Reactivació. I jo aquí sí que voldria demanar el suport de totes les forces parlamentàries. Avui hem enviat una carta a la Comissió Europea en què fem arribar el Pla de reactivació econòmica i de protecció social aprovat el mes de juliol, per compartir-lo, perquè tenim projecte, perquè hi han propostes, perquè Catalunya està a punt per poder optar al màxim d'aquests fons europeus. I aquí el que voldríem demanar també és la col·laboració de tots els grups parlamentaris i que no es dediquin només a fer electoralisme de curta volada.

El president

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre l'acció del Govern els propers mesos per a afrontar la situació sanitària

317-00230/12

La següent pregunta és al vicepresident del Govern, i és sobre la valoració de la situació política. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Carlos Carrizosa. Endavant.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, la pandemia está empezando a descontrolarse, las perspectivas económicas empeoran y los catalanes esperan que el Govern deje de darse bandazos y codazos y esté a la altura de las circunstancias. Yo le pregunto qué hará en los próximos meses para afrontar esta situación.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula al vicepresident del Govern, el senyor Pere Aragonès. Endavant.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, president. Senyor diputat, seguirem fent el que estem fent, que és anticipar-nos des del punt de vista sanitari, quan calen aplicar mesures no esperar a que hagi de venir el Govern de l'Estat o que estiguem en una incidència de cinc-cents, de sis-cents o de vuit-cents casos per cent mil habitants per actuar. Actuem preventivament. I ho fem sense tremolar-nos el pols, sabent que a vegades són decisions dures, però estem disposats a prendre-les; mesures que vol dir restricció d'activitats, que vol dir a vegades restricció de la mobilitat. Ho vam fer al Segrià, ho vam fer a l'àrea metropolitana, ho hem fet aquesta mateixa setmana en alguns municipis de les Terres de l'Ebre. Des del punt de vista sanitari.

Des del punt de vista econòmic i social, seguir articulant ajudes i mesures de suport. I una de molt important, que és no abaixar la despesa pública, seguir mantenint el sector públic com una eina contracíclica. En un moment de dificultats econòmiques el sector públic no ha de contribuir a la recessió, sinó al contrari: ha de ser garantia de manteniment d'activitat econòmica.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, me ha expresado usted cuestiones generales y principios, pero ningún plan para afrontar estos próximos cuatro meses.

El señor Torra vino con escritos racistas bajo el brazo y usted se disfraza de moderado, pero usted vino con el «*Espanya ens roba*» bajo el brazo. Pertenece usted a esa generación de políticos separatistas que hacen política basada en la mentira y en el agravio. No hay más que ver lo que ocurre en este Pleno y en los que vendrán, supongo, con el señor Torra, que ha sido condenado por colgar una pancarta de contenido falso y negarse a retirarla a requerimiento de la Junta Electoral en periodo electoral, o el asedio de su departamento por una multitud en 2017, que usted la celebra cada año y lo que fue aquello es un intento de coacción a una comisión judicial para que no encontrarse pruebas de la malversación que ocurría en su departamento mientras usted era secretario de Economía. Usted tiene muchas cosas en común con el señor Torra: él obedecía al señor Puigdemont desde Waterloo; usted va a obedecer lo que le diga el señor Junqueras desde la cárcel. Pero los catalanes que lo están pasando mal no se merecen que los gobiernen dos personas que solo miran por sus propios intereses.

Ya sabe usted lo que han dicho los catalanes según la última encuesta del CEO, que lo que quieren es gestión, gestión y gestión, y no *procés, procés y procés*, que es lo que ustedes ofrecen. ¿Se van a seguir peleando en el Govern como hemos visto toda la legislatura? ¿Van a seguir atacando a todas las instituciones como hemos visto en este Pleno –a la monarquía, los jueces, los Mossos, que son ahora un obstáculo para su plan de ruptura? Ustedes están a tiempo de hacer algo útil y luchar contra la pandemia.

¿Sabe cuál es la diferencia entre ustedes y nosotros? Que su plan se dirige solamente al 51 por ciento de los catalanes y para un objetivo de ruptura, y nosotros trabajamos para dar respuesta a las necesidades reales del cien por cien de los catalanes, sin distinciones ideológicas. Pónganse, señor Aragonès, a trabajar el tiempo que les quede, déjense de confrontación y piensen en los que peor lo están pasando.

El president

Per respondre de nou, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, president. Ai, senyor Carrizosa, doncs sí, som independentistes. Som independentistes, d'esquerra, republicans, i defensarem aquests plantejaments, i ho farem amb tota la legitimitat perquè tenim el suport de les urnes.

Vostè parlava del CEO. Miri al CEO també què diu la gent de vostès. Miri què diu el CEO també dels seus votants o exvotants. Miri-ho també, i reflexioni sobre si la seva actitud de generar crispació en aquesta cambra i de dir molt que alguns només pensem en el procés..., però vostè només parla dels independentistes i només parla de nosaltres i poc de les necessitats dels ciutadans. Reflexioni també en això.

Què farem en les properes setmanes? Li he dit: seguir treballant, seguir prenent totes les mesures sanitàries, no només les d'urgència, sinó anticipant-nos a escenaris futurs que no volem que arribin però que si arriben estarem preparats, com per exemple els cinc edificis polivalents en cinc hospitals de referència de Catalu-

nya, que permetran incrementar en 490 llits –490 llits– els que es puguin destinar a UCIs, si hi ha un increment sobtat i molt important de la pandèmia.

Seguirem treballant amb les ampliacions pressupostàries en l'àmbit econòmic i social. Podrem executar completament el pressupost, per exemple, amb les ajudes en l'àmbit social, en el sector de la indústria o en l'àmbit de l'habitatge, que preveien el pressupost que vostès van intentar rebentar portant-ho al Consell de Garanties Estatutàries, allargant-ho inútilment durant un mes. I, per tant, nosaltres seguim treballant.

La pregunta és: i vostès, què continuaran fent? Continuaran intentant crispar o es posaran a treballar...

El president

S'ha acabat el seu temps.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

... pels ciutadans de Catalunya?

El president

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al Govern sobre la digitalització en les noves maneres de treballar arran de la Covid-19

310-00392/12

La següent pregunta és sobre la digitalització en les noves maneres de treballar arran de la Covid-19. És una pregunta al Govern i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Gemma Geis. Endavant.

Gemma Geis i Carreras

Sí; bon dia, president Torrent, consellers, conselleres, diputats i diputades. Efectivament, li volfem adreçar al conseller Puigneró aquesta reflexió o pregunta envers quin és l'impacte de la digitalització en l'àmbit del teletreball, bàsicament.

La irrupció de la Covid ha canviat la nostra manera de treballar, la nostra manera de viure, la nostra manera de relacionar-nos. I també, sobretot, doncs, l'impacte a les empreses, als autònoms o a les pimes, però també a l'Administració pública. La virulència de la pandèmia ha fet que la implantació del teletreball hagi estat accelerada, abrupta, forçada i sense la preparació d'un entorn adaptat. De fet, la pandèmia ha fet que afloressin les nostres debilitats i les nostres forteses. Hi ha moltíssims experts –filòsofs, pedagogs– que anuncien..., o es preocupen perquè aquest procés de digitalització no vagi acompanyat de la garantia de drets i llibertats. Nosaltres defensem tres sí: sí al teletreball, sí a la digitalització, però també sí a unes regles de joc de drets i llibertats.

Aquest estiu, al setembre, el Digital Economy and Society Index deia..., i situava Catalunya en el *top* cinc dels països més avançats digitalment a Europa. Per altra banda, al setembre del 2020, l'Eurostat situa el percentatge de teletreball a Espanya en un 4,8, Dinamarca amb un 7,8, Holanda un 14,1, Àustria un 9,9, Finlàndia un 14 i Estònia un 6,8. En aquest sentit, Catalunya està lluny.

En l'àmbit de la Generalitat de Catalunya, entenem que és la primera Administració que va regular el teletreball, aquest agost, però sí amb caràcter previ i abans de la irrupció de la crisi, ja, a la Mesa de Negociació com amb plans pilots, el Departament de Polítiques Digitals i Administració Pública havia impulsat el teletreball, abans de la pandèmia, com a nova forma de relació laboral.

Per tant, en aquest context que la digitalització s'ha accelerat, que el teletreball és una realitat, volem preguntar-li com afecta, a la nova regulació que ha fet el Govern de la Generalitat, aquest teletreball, sobretot en aquests sí, que són: sí al teletreball,

sí a la digitalització, però també sí als drets i les llibertats en l'exercici d'aquest teletreball.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre a la pregunta, té la paraula el conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública, el senyor Jordi Puigneró.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública (Jordi Puigneró i Ferrer)

Moltes gràcies, president. Bé, permeti'm que les meves primeres paraules siguin per denunciar la vergonyosa sentència que ha inhabilitat el molt honorable president Torra i que evidentment, doncs, no normalitzarem de cap manera.

Diputada, aquests darrers dies han sortit a la llum algunes xifres sobre diferents institucions, que han donat dades respecte al que està sent en aquests moments tot el procés de digitalització no només a Catalunya, sinó també a nivell europeu. En aquest sentit, he de dir que el sector tecnològic a Catalunya està esdevenint un nou motor de l'economia catalana. Ho diu l'EPA, ho diu Eurostat, però també ho diu el recent baròmetre del CTecno: increment d'ocupació i també increment del PIB de Catalunya gràcies a aquest sector, que està sent cada cop més determinant. Ja ho sabíem, però la pandèmia, en certa manera, ho ha visibilitat.

La digitalització ho està canviant tot, també –com ha comentat vostè– la manera de treballar. Fins ara, segurament, el treball es mesurava molt per la presència. I potser hem de començar a entendre que les noves maneres de treballar hauran d'incorporar també noves maneres de mesurar el treball. Mesurar el treball més per objectius, mesurar també, en aquest cas, menys la presència i més l'excel·lència i més l'eficiència. I també, evidentment, les xifres que ens donen tots aquests baròmetres és que el teletreball, aquests darrers anys, està incrementant també la productivitat.

En definitiva, també el teletreball està esdevenint un bon antídoto contra el despoblament. Contra la Catalunya buida, més fibra òptica. Contra el despoblament, més connectivitat. En podria donar molts exemples. Em passejo per molts municipis del país, i des de Torredembarra fins a Bolvir, Puigverd d'Agramunt, Monells, Sant Celoni, Sant Carles de la Ràpita, Puigcerdà, tots aquests municipis, per citar-ne alguns, estan incrementant el seu cens i, en certa manera, és també gràcies i degut al teletreball.

El teletreball també, per això, esdevindrà, al meu entendre, una palanca, o la major palanca de transformació de l'Administració pública en els propers anys com no hem viscut mai abans. I, per això, el Govern de Catalunya va aprovar, abans de les vacances d'estiu, un decret per posar-ne les bases –amb acord sindical, ho vull recordar– i, per tant, esdevenir la primera Administració a fer-ho.

El president

Gràcies, conseller. Ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre les estratègies de recuperació empresarial per a sortir de la crisi produïda per la Covid-19

310-00393/12

La següent pregunta és sobre les estratègies de recuperació empresarial per sortir de la crisi produïda per la Covid-19, i la formula, en nom el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Albert Batet. Endavant.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, president Torrent. Consellers, conselleres, diputats, diputades, avui celebrem la primera sessió del Govern sense la presència del president de la Genera-

litat de Catalunya, el president Torra. Ho volem posar en relleu perquè no podem, ni volem, normalitzar la repressió. Normalitzar aquesta situació seria normalitzar una situació de repressió totalment injusta, com hem vist aquests dos anys d'injustícia que han afectat la ciutadana Tamara. Ara bé, davant la insensatesa de l'Estat d'inhabilitar el president de la Generalitat en plena pandèmia, nosaltres actuarem amb responsabilitat i ja els anuncio que Junts per Catalunya garantirem la governabilitat en un moment d'extrema gravetat, amb una crisi sanitària, econòmica i social sense precedents.

I, en aquest sentit, conseller Tremosa, li volem preguntar sobre els fons europeus. Entenem que són una gran oportunitat per a les empreses del nostre país, especialment les més grans, però alhora també és una oportunitat que té un efecte tractor cap a les petites i mitjanes empreses que representen el 90 per cent del teixit empresarial de Catalunya. De fet, estem parlant que més del 95 per cent de les empreses tenen menys de deu treballadors. Aquest pla ha de mantenir la competitivitat, aquest pla ha de mantenir l'excel·lència, la innovació en la recerca, en la investigació, ha de fer que les nostres empreses siguin pioneres en temes emergents, com és la transformació digital, com és la transició climàtica.

Tanmateix, l'experiència ens ho diu clar, que l'Estat espanyol sempre va tard i malament i, especialment, el desgavell del Govern del senyor Pedro Sánchez, que ha perjudicat durant molt de temps, durant aquests mesos, amb decisions que sempre han anat tard i malament, amb impagaments dels ERTOS, amb no ajuts als autònoms, en arribar tard l'aplicació de la renda garantida, etcètera. A partir de la setmana vinent, les empreses ja podran començar a presentar els primers esborranys, però Europa serà qui decideix. Són sis mesos transcendentals perquè la nostra economia no perdi pistonada. No ens ho podem permetre.

No ens podem permetre el que va passar amb tot el Pla del turisme, en què l'Estat espanyol no va presentar –el Govern de Pedro Sánchez– cap projecte per a un sector tan estratègic com és el turístic. En aquest sentit, el Govern de la Generalitat ahir mateix va aprovar aquest comitè assessor, però sembla que el Govern de l'Estat espanyol segueix en la direcció contrària, tard i malament, que no està fent els deures per garantir una assignació de 140.000 milions d'euros. I, en aquest sentit li volem preguntar, conseller Tremosa.

El president

Gràcies, diputat. Ha acabat el temps. Per respondre la pregunta, té la paraula el conseller d'Empresa i Coneixement, el senyor Ramon Tremosa. Endavant.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Ramon Tremosa i Balcells)

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, també lamento l'absència del president Torra. Faig meves les paraules del ministre d'universitats Manuel Castells quan diu que és una sentència desproporcionada. Jo afegiria que és molt inquietant pel precedent que crea; potser d'aquí un temps, per dir una sola paraula, podem ser inhabilitats.

En tot cas, parlem de fons europeus. Avui, finalment, tenim una conferència del president Pedro Sánchez, que escoltarem atentament. Hi ha països europeus que fa mesos que ja han publicat llistes de projectes concrets, amb noms i cognoms i, per tant, doncs, aquí anem tard. Però, bé, si estem dintre de termini, doncs valdrà la pena. Jo, que he estat a la universitat algun temps fent estudis sobre impacte econòmic dels fluxos fiscals sobre el creixement, puc dir que aquest fons de recuperació europeu és una autèntica benedicció. És una gran oportunitat, i ens mostra un altre benefici de la pertinença a l'euro i a la Unió Europea, en aquest cas, de Catalunya. El sud d'Europa rep, amb unes condicions molt diferents a les de les crisis anteriors, una quantitat de fons que ens permetran sortir més ràpidament de la crisi.

Ara bé, fins ara, hem vist només una fotografia d'un Pedro Sánchez amb l'IBEX 35 i no hem vist una fotografia parlant de fons europeus amb pimes o cambres de comerç. I això, doncs, és inquietant. Ahir, per exemple, en un acte de l'IESE, que es

va fer sobre aquesta qüestió, alguns dels participants tenien por que no hi haguessin prou projectes per assolir els 140.000 milions. Per tant, des del Govern de la Generalitat oferim, juntament amb altres conselleries, tota la màxima col·laboració i disposició per tal que no es perdi ni un sol d'aquests euros.

Per la informació que jo tinc, fins ara la predisposició del Govern espanyol és bona, i tant de bo això segueixi fins al final. Però, bé, en tot cas, sí que és veritat que, si mirem els últims vint anys, quan s'han repartit diners des de Madrid, a Catalunya li ha tocat un 8, 10 per cent del total, com passa, per exemple, amb la inversió pública, mani qui mani. En canvi, quan reparteix diners Europa, amb processos oberts, transparents, competitiu, resulta que Catalunya, que representa l'1,5 per cent del PIB i la població europea, en els últims vint anys s'ha emportat entre el 3 i el 4 per cent dels fons europeus. Per què? Perquè aquí hi ha una gran infraestructura tecnològica, molta col·laboració publicoprivada, i, per tant, doncs, aquí hi ha una gran capacitat de poder rebre fons europeus, convertir-los en creixement econòmic, tenir un efecte d'arrossegament sobre les pimes que no només beneficia l'economia catalana, sinó també altres territoris de l'Estat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre els motius que han impedit facilitar l'accés a la informació sobre els centres educatius públics que són socis d'Òmnium Cultural

320-01688/12

La darrera pregunta és sobre els motius que han impedit facilitar l'accés a la informació sobre els centres educatius públics que són socis d'Òmnium Cultural, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Sonia Sierra. Endavant.

Sonia Sierra Infante

(L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...y una previa: yo no soy monárquica pero hay que ser muy mal educado para decir que el jefe del Estado no es bienvenido en Cataluña. Hablen por ustedes, pero no por la mayoría de los catalanes, que somos personas educadas.

Dicho esto, señor *conseller*, hace un año salió la información de que había colegios catalanes adheridos a Òmnium. Òmnium es una entidad de marcado carácter partidista que defiende la secesión y la desobediencia. Por una parte, es evidente que la mayoría de las familias no pueden estar de acuerdo con esa entidad, porque elección tras elección se demuestra que la mayoría de los catalanes queremos seguir siendo españoles, y por otra parte también es evidente que la mayoría de los catalanes cumplimos las leyes y no queremos privilegios para los políticos, como pretende Òmnium.

Pero es que, además, desde Ciudadanos estamos convencidos de que la educación es sagrada, de que los niños no se tocan, y de que los colegios tienen que estar lo más lejos posible de las guerras de aquellos que quieren imponer su ideología. Òmnium intenta adoctrinar y, por ejemplo, aprovecha los concursos literarios para llevar lazos amarillos y otra simbología partidista a los colegios.

Desde Ciudadanos queremos saber qué colegios están adheridos a Òmnium, porque las familias tienen derecho a saber en qué se gasta su dinero. Señor *conseller*, ¿está usted de acuerdo conmigo en que las familias tienen derecho a tener esa información?

Gracias.

El president

Per respondre la pregunta, té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep Bargalló. Endavant.

El conseller d'Educació (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, president. Diputada, no és feina del Departament d'Educació qualificar les entitats legals, qualificar-les de cap manera. No és feina del Departament d'Educació. Vostè va preguntar això i li vam respondre el 16 d'octubre dient que el departament no disposava d'aquesta informació, ja que això formava part de l'autonomia de gestió de centres. Vostè va tornar a preguntar i el 25 de febrer li vam dir que segons el sistema d'informació Esfera, que és el sistema que analitza la gestió econòmica dels centres, que havien extret de manera ordinària..., no hi havia cap despesa associada al NIF d'Òmnium Cultural. I vostè va tornar-ho a preguntar aquest estiu.

I jo li he de dir una cosa clara, d'acord amb el discurs del senyor Carrizosa: aquest estiu hem tingut molta feina per posar un equip de gent del departament a treballar escola per escola, per repassar els comptes d'escola per escola, a veure si alguna escola és sòcia d'Òmnium Cultural. Quan tinguem les possibilitats humanes de poder fer-ho, ho farem. Però li insisteixo que no crec que això sigui un interès majoritari de la població de Catalunya, en aquests moments. I, en tot cas, remarca que vostès tenen una certa obsessió en alguns temes, que no ens ajuden. Ara, si això és tan important, quan tinguem temps i gent per poder dedicar a aquest aspecte ho farem.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada.

Sonia Sierra Infante

Gracias. Hace un año que le pedía esa información y no me la dio. Y su obligación es tener esa información y hacerla pública. Pero no solo porque se la pida Ciudadanos, sino para intentar evitar el adoctrinamiento en las aulas. Pero, claro, ¿cómo le vamos a pedir a los separatistas que intenten evitar el adoctrinamiento en las aulas, si ese es precisamente uno de los pilares fundamentales del nacionalismo catalán? ¿Cómo le vamos a pedir a Esquerra que haga lo posible para que Òmnium saque sus manazas de los colegios, si Òmnium y Esquerra defienden exactamente lo mismo?

Mire, señor *conseller*, a usted se le están acumulando las denuncias por su opacidad, y eso significa que tiene mucho que ocultar. Pero es que cada vez hay más familias que no están dispuestas a permitir que ustedes hagan lo que les da la gana en los colegios y que los utilicen para imponer su ideología. Y cuando hablo de «adoctrinar» no me refiero al profesorado, que quede claro, entre otras cosas porque yo soy profesora y defiendo a los profesores bastante más que usted. Me refiero a los políticos separatistas y a sus terminales como Òmnium y Plataforma per la Llengua.

Nosotros vamos a seguir trabajando, a diferencia de usted, para evitar el adoctrinamiento en las aulas y para que el dinero vaya de verdad a mejorar la educación y no a engordar a sus chiringuitos separatistas como Òmnium y Plataforma per la Llengua.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula de nou, el conseller.

El conseller d'Educació

Sí; gràcies, president. Diputada, primer, és mentida. L'adoctrinament a les aules és mentida, i com que és mentida és molt difícil de combatre. És mentida. *(Aplaudiments.)* I vostès fan de la mentida la bandera que amaga la seva ineficàcia. Vostès fan de la mentida la bandera que amaga la seva manca de projecte.

I, en segon lloc, vostè sap perfectament, diputada, que sempre que ha demanat una cosa, sempre, li hem respost. Per paper, quan ho ha fet per paper; per telèfon, quan ho ha fet per telèfon, i per *mail*, quan ho ha fet per *mail*. Ara, no permetrem que les seves mentides destrassin el nostre sistema escolar.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, conseller. Fins aquí la sessió de control.

Debat general sobre la situació sanitària (continuació)

255-00015/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la continuació del debat general sobre la situació sanitària que vam iniciar ahir, i, en aquests moments, per seguir-lo, té la paraula, en nom del Govern, la consellera de Salut, la senyora Alba Vergés. Consellera, quan pugui i quan vulgui.

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, començo la rèplica replicant el grup proposant d'aquest Ple monogràfic sobre el sistema sanitari, sobre la situació de la sanitat després d'aquest impacte de la Covid. Heu convocat aquest Ple perquè, suposadament, sentint-los parlar ahir, ens han d'explicar vostès les solucions als reptes del sistema sanitari. Per sort, hi ha més veus en aquesta cambra –més veus en aquesta cambra–, molta més pluralitat, molta més proposta, hi estigui d'acord o no, que la que vostès van explicar ahir. Ara sentia el conseller d'Educació que els deia: «Vostès fan de la mentida la bandera, per la seva manca de projecte»; jo diria..., no diria que ahir vostès van mentir, això no m'atreviria a dir-ho, però sí de la demagògia d'anar llançant titulars i titolets, i ni una sola proposta. Espero que en les propostes de resolució hi hagi realment proposta.

Una sola cosa –una sola cosa– van dir que vaig pensar que era realment pertinent, que és que en aquesta crisi, també emocional, i que tindrà, de segur, perquè ja l'està tenint, un gran impacte sobre la salut mental, van esmentar el suïcidi. Per l'estigma que hi ha a la nostra societat, me n'alegro molt, que en parlessin, i, de fet, l'han portat aquí en diferents ocasions de la mà d'una diputada seva. Per a coneixement de tothom, estem desenvolupant el Pla de prevenció del suïcidi amb més de cent participants. També de la mà d'una reunió que vaig tenir amb una de les associacions de familiars, d'associacions també, que també són víctimes d'aquests suïcidis. Per tant, aquest impuls que nosaltres hi volem donar a les polítiques de salut mental també es veu aquí, i només per aquest fet de l'estigma que hi ha referent al suïcidi, m'agrada que en puguem parlar en aquest Ple.

Deixi'm dir-li que això tampoc no lliga massa amb com va començar la intervenció, doncs, el seu portaveu, el president del grup: «*Los catalanes están asustados...*», i vostè anar dient «urgència», «emergència», «gravetat» per venir-nos a alligonar. Ho sabem, ho sabem, que estem en una situació greu en molts aspectes; ho sabem, que aquest impacte de la Covid hi és. I per això estem absolutament disposats a fer-ho tot d'ara en endavant per anar corregint aquesta situació, i sobretot per anar tenint la ciutadania al costat en aquesta resposta de transformació de tot el sistema de salut.

Què vol dir que teníem les UCIs col·lapsades? L'hi repeteixo: vam multiplicar per tres, vam més que multiplicar per tres la nostra capacitat de llits de crítics, amb un pic de 1.529 persones ingressades alhora només per una sola malaltia, que és la Covid-19. Ho sabem perfectament –ho sabem perfectament. I tots els centres es van posar a disposició de poder tenir els llocs disponibles amb l'equipament necessari per poder atendre absolutament a tothom. Aquesta va ser la resposta del sistema de salut

de Catalunya a la Covid en aquest àmbit que vostè tant deia, i, per tant, jo deixaria els missatges de la por, abraçaria la ciutadania en allò que necessiten, i, en això, ens hi trobarem, de ben segur.

Van sortir molts altres aspectes, per part d'altres grups parlamentaris, alguns que voldria destacar. Alguna frase com «els ajuntaments s'han trobat sols» –diputada Escarp–, «els hem traslladat els problemes per a la seva resolució». No. I crec que ho vaig explicar aquí en la meua intervenció: són part imprescindible de les respostes, són part imprescindible de la solució –part imprescindible. I així ens ho hem explicat, no els hi hem traslladat, sinó que *ens* ho hem explicat, i ens hem interpellat en les múltiples reunions que he tingut amb el món local de tot el territori de Catalunya: alcaldes, alcaldesses; presidents, presidentes de consells comarcals, de diputacions, alguns del seu partit, molts d'altres partits, no gaires d'alguns partits que són en aquesta Cambra, per no dir cap o ben bé només un o dos. Per tant, part imprescindible de la solució –imprescindible–, i treballar de la mà i posar en valor aquest treball de col·laboració, que els ajuntaments sempre s'han mostrat absolutament disposats a treballar amb Salut, i nosaltres els hem mostrat que eren, doncs, aquest punt cabdal. I crec que ahir ho vaig explicar: treballadores socials, mediadores, agents cívics, agents comunitaris, informadors i informadores; tot això és el que ens cal per a aquesta gestió de l'epidèmia, i per això ens cal treballar de la mà dels ajuntaments. Aquesta és la màxima lleialtat, que vostè deia: «la lleialtat del Govern davant de no sé què.»

Alguns ens treuen l'UME, cada dia l'UME –cada dia–, com el gran problema de la Covid. I vostè parlava de lleialtat. Lleialtat sempre. Aquesta és la lleialtat: treballar coordinadament amb els ajuntaments del nostre país, treballar coordinadament amb altres administracions, i vostè ho sap, que també ho hem fet, cosa que no han fet en altres llocs. I les conseqüències qui les paga? La ciutadania. I si no, el circ que estem veient entre la Comunitat de Madrid –per cert, governada pel Partit Popular i Ciutadans– i el Govern de l'Estat espanyol, on l'única cosa que fan conjuntament és posar un escenari ben bonic, ple de banderes. Aquesta és la resposta i la seva lleialtat que donen a la ciutadania? Aquesta és la resposta de lleialtat que donen a la ciutadania? Nosaltres vam tenir clar sempre..., que sempre ens volen acusar de cadires buides, no hem deixat mai cap cadira buida i sempre ho vam dir: totes les cadires buides que ens serveixin per defensar els interessos de la ciutadania de Catalunya, no les hi deixarem mai. I així ho hem fet i així ho hem demostrat. Per tant, aquesta coordinació que hem tingut absolutament amb tothom i cap recança de parlar amb ningú.

Hi ha temes molt importants i interessants que jo vaig apuntar i sobre els que vosaltres, com a grups parlamentaris, doncs també em va fer les vostres consideracions. Un d'ells és l'atenció primària. L'atenció primària, amb aquesta necessitat de més inversió, de més recursos, de recuperar també presencialitat. És a dir, no es tracta de tornar a tenir l'atenció primària d'abans, sinó d'aprofitar aquests canvis organitzatius per ajudar-nos a la transformació que pertoca, però, evidentment, hem de poder recuperar també presencialitat i reduir aquesta part de visites que ara s'estan fent telefòniques, telemàticament, i que causen disgust a la ciutadania i també als professionals. En això estem: en dotar la primària d'aquesta capacitat organitzativa i de recursos perquè pugui adaptar-se; és la resiliència de què estava parlant ahir, i contribuir a aquesta veritable transformació. És la gran oportunitat que té l'atenció primària, la gran oportunitat que tenim, com a atenció primària, de demostrar que hi som a totes quan la ciutadania ens necessita.

I nosaltres no farem res més que ajudar. Per això hem creat aquests grups de treball que treballaran equip a equip, amb els seus responsables; no treballem des de dalt, només amb els responsables de dalt de les organitzacions, de l'Institut Català de Salut –la més important, que té el 80 per cent de la primària del nostre país–, sinó directament, equip a equip, amb els seus responsables, evidentment, però amb les

direccions d'aquell equip, amb els professionals d'aquell equip per ajudar en els canvis organitzatius que aquell territori concret necessita.

I crec que això és la part principal que hem de fer; per això hem aconseguit reobrir la majoria de consultoris locals durant el mes de setembre i els últims en aquesta primera d'octubre, doncs, perquè la ciutadania tingués, no?, aquesta referència després d'una por, no?, d'aquesta Covid. I de missatges que alguns també volien donar i espero que no fos malintencionadament, de generar aquesta por en molts municipis, que es tancarien per sempre, doncs, aquests consultoris locals. Sempre hem dit: el màxim és el servei a la gent i no abandonarem pas aquest servei a les persones. Crec que això és important tenir-ho clar. També han tret temes cabdals, com és el circuit de seguiment de casos i contactes.

La crisi és sanitària, la crisi és sobretot de salut pública, és una epidèmia, i, per tant, ens havíem de dotar d'un circuit per gestionar una epidèmia amb uns grans volums, que no és el que Salut Pública estava acostumada a gestionar; moltes malalties de transmissió obligatòria, moltes, però no d'un volum, ni molt menys, semblant al que ha sigut aquesta Covid.

Per cert, entre el doctor Guix –que també és doctor, per cert– i el doctor Argimon hi ha hagut molta feina, hi ha hagut equip, s'ha creat la Unitat Covid i estic certament molt contenta, no de la incorporació, perquè ja formava part del meu equip, sinó que el doctor Argimon hagi pogut assumir, també, la responsabilitat, com a secretari de Salut Pública, i poder contribuir, crec, amb molt bon criteri i amb molt bona..., doncs, mà, aquesta informació, aquestes rodes de premsa setmanals –dos cops per setmana– per donar tota la informació de l'epidèmia davant de la ciutadania i organitzar, com a referent d'autoritat sanitària al nostre país, tot l'àmbit de salut pública, més enllà de les responsabilitats que ja té.

Per tant, a inici de maig, hem de començar a tenir ja bastit aquest circuit, com seguirem aquests nous casos que anirem detectant, després del desconfinament. I sobretot, com identificarem els contactes, com en farem seguiment, quina informació els hem de donar i quin circuit ens hem d'establir.

I per això hi intervenen diferents agents, no? En primer lloc, reforç de Salut Pública, amb tots aquells reforços que vaig explicar ahir i que vam treure des dels mateixos serveis de Salut Pública, tot el Departament de Salut, altres departaments de la Generalitat per ajudar en aquesta estructura. També, en aquest *call-center* per fer el seguiment d'una part..., una part, que és el seguiment, només, d'aquests contactes, que no és ni molt menys la feina principal. Però aquest circuit està en millora constant –i ho vam poder explicar aquesta setmana– amb la introducció d'aquests SMS. Quan hi ha un cas sospitós o un cas positiu s'envia un SMS a la persona i diu: ja pots anar identificant els teus contactes, a part de donar-te tota la informació de què representa ser positiu; quan considerem que una persona és contacte per poder-ho determinar, quines prevencions has de tenir a partir d'ara: abans no saps el resultat, un cop saps el resultat i saps que ets positiu... I totes aquestes eines que hem d'anar introduint al nostre circuit i que ens van ajudant.

Per tant, no tot són els *scouts*, els vam fer funcionar per a aquest seguiment de contactes, però hem fet, principalment, el reforç en Salut Pública, amb la primària, introduint aquests gestors Covid a la primària. Que, quan l'usuari estava allà perquè la primària és la que s'encarrega de la detecció de casos, amb els SMS, amb els gestors ara a Salut Pública i amb aquests referents d'escola, per al traçat. I això ho reforçarem, també, a les properes setmanes, amb aquests gestors, també, en salut pública, que ens ajudaran a fer molt millor aquest traçat i anar buscant l'origen d'aquests positius.

Per tant, és molta feina, un circuit absolutament viu, que anirà millorant, i que totes les eines que ens vagin sortint al llarg d'aquesta epidèmia les podrem anar introduint en aquest circuit.

Jo m'alegro molt, també, i comparteixo molta part del discurs, no? quan parlaven de: no ens val només una reconstrucció, sinó una veritable transformació. De fet, la

setmana passada vaig comparèixer a la Comissió de Salut explicant per què engegàvem una agenda de transformació. Per què no la fèiem només des del Departament de Salut. Per què la compartíem amb altres departaments de la Generalitat. Per què això expressava el compromís del Govern de la Generalitat de Catalunya davant dels reptes de futur del sistema de salut. I per què nosaltres érem aquí liderant aquesta agenda de transformació.

Jo només demano una cosa, en aquesta transformació: no caiguem, sempre, en els mateixos errors –no diria tant «errors», eh?, però en els mateixos conceptes– de confondre que quan es fa una inversió en un hospital és perquè no tens en compte la primària, o no tens en compte les polítiques de salut pública. És que tot és necessari. És que tot és absolutament necessari.

Nosaltres vam començar, aquesta epidèmia, amb vuit llits de crítics per cent mil habitants, i això estava per sota de la mitjana de la Unió Europea. Ara mateix, hem augmentat la capacitat basal i la mantindrem, estructuralment, per estar una mica per sobre de la mitjana europea. I, a més a més, ens preparem, també, per arribar fins a vint-i-dos llits de crítics per cent mil habitants, que seran desmuntables –i esperem que ho siguin–, i, a més a més, esperem no haver-los d'utilitzar per poder gestionar com a espais polivalents, que necessitem també, de reforç, en els hospitals.

I no hem deixat d'invertir enlloc. Per què? En primer lloc, les inversions van quedar aturades durant molts anys i això ho pateix moltíssim el sistema sanitari, no només en infraestructures sinó també en molts equipaments i amb capacitat d'introduir la innovació tecnològica. I després, doncs, perquè ens volem adaptar a això. I no només això: l'oxigen d'alt flux que hem posat en els nostres hospitals, més enllà dels llits de crítics, que doten de més complexitat aquests hospitals, amb una infermeria superpotent que estarà al costat d'això per donar la millor resposta.

I això no va en detriment del que hem dit que era una prioritat de legislatura, del que estem fent, absolutament ara, del que gasta les nostres energies avui i les nostres reunions avui, per part del Servei Català de Salut, equip a equip, de reforçar l'atenció primària. No va en detriment, no ho contraposem. Per què hem de contraposar una cosa amb l'altra?

Respecte als professionals, que era l'altra prioritat de la legislatura, claríssima. En primer lloc, no estic absent de les protestes que hi pugui haver, de les reclamacions dels drets que tenen els professionals de reclamar millores, sempre, només faltaria. Per tant..., i un reconeixement molt especial a la figura dels residents.

La figura dels residents, que són professionals en formació d'una especialitat, per tant, són els nostres especialistes del futur... Per cert, també especialistes de medicina familiar i comunitària, que és una especialitat, la més important, la més nombrosa, la que va créixer més en nombre, evidentment, i on ja vaig explicar ahir que havíem aconseguit el rècord històric d'oferta de places de formació especialitzada al nostre país, aquest darrer any. Per tant, un reconeixement cabdal a la figura del resident. I ho vaig dir, també, a la comissió i ho comparteixo: van estar a primera línia, per això, també, formaven part del grup en el reconeixement econòmic i no ens els podíem pas deixar o mai se'ns va passar pel cap.

I també confiem, evidentment, que amb aquestes propostes que han anat i han vingut, propostes que són de millores docents –aquesta és la primera, perquè és la base dels residents en formació–, però també retributives. És a dir, tot el dret, doncs, a reclamar millores retributives. I, en el marc que considerem que hi ha molt camí per córrer per millorar les retribucions no només dels professionals residents, sinó dels professionals de salut, en general.

Però nosaltres estem en el context que estem, i no només el Govern de Catalunya està en el context que està. El Parlament de Catalunya, com a país, estem en el context que estem, i a cada passa que hem donat, des dels últims anys, anem avançant en la recuperació de condicions laborals, en millores, en reconeixement professional

i en construir aquest futur dels professionals amb la planificació que toca, com vam embastar en el fòrum de diàleg professional.

Respecte a la governança del sistema, si el CatSalut ha de ser veritable govern o qui governa aquest sistema de salut? Realment, tenim un model divers, complex –que ho he dit moltes vegades–, que ens aporta això, un punt de riquesa, però que s'ha de governar i s'ha de dirigir bé, sobretot, amb els conceptes que crec que explicaven molt bé i que compartim. I ho he dit moltes vegades: d'on surten els recursos per garantir el dret a la salut? En última instància, de la butxaca dels ciutadans que es guanyen, també, amb l'esforç de cada dia, de les seves feines. I, per tant, amb aquesta contribució en un sistema solidari, segons necessitats i no segons la contribució de cadascú. I crec que això és molt important per atendre un sistema, més enllà de la provisió que hi tenim. Però aquesta provisió ha de respondre a aquest origen, ha de respondre a aquest origen amb la justícia que pertoca.

Per tant, sí, volem entomar aquesta governança, la governança de les institucions; de cada una d'aquestes organitzacions, que no siguin un «passa que t'he vist» de reunions, dos, tres cops l'any, doncs, perquè les gerències puguin presentar els números, aprovar el pressupost, aprovar els comptes anuals i algun powerpoint d'estratègia, sinó que realment hi hagi governança en les nostres organitzacions, en totes elles.

Perquè a vegades sembla que diferenciem unes d'unes altres i totes són realment molt importants, tant la que és un Institut Català de Salut –que governa molts hospitals a la vegada, i també el 80 per cent de l'atenció primària, que també té les seves governances entremig i també té les seves estructures intermèdies que també hem de mirar de poder tenir aquest diàleg directament i poder-les dirigir i governar segons les estratègies del departament–, però també altres organitzacions, sigui perquè gestionen un sol hospital –hospitals per cert, de titularitat pública–, sigui perquè la titularitat no és pública però reben el finançament, fan els serveis que nosaltres dirigim i ordenem, i, per tant, aquí hi ha d'haver tot el control d'aquests recursos públics.

I tot l'àmbit social i sanitari que crec que compartim... Hi havia hagut molt de diàleg en aquest Parlament respecte a la integració, però ara la integració ja no..., potser ja no n'hem de parlar més, la tenim aquí i punt. I la tenim aquí, en un àmbit claríssimament, però també en molts d'altres, i en molts d'altres que l'hem d'impulsar i posicionar.

Ara mateix, a les residències, que és un dels àmbits que ens va preocupar més i que ens continua preocupant més, tenim 355 casos actius. Són el 0,7 per cent dels residents, i podem pensar, és poquíssim. És poquíssim, per sort, i estem intentant controlar-ho el millor possible, però sabem que cada positiu de residència és un risc molt diferent, també per sort, del que podem tenir en positius en altres àmbits, com pot ser l'àmbit escolar.

Per tant, tota l'energia la tenim posada en aquest control. Com entra el virus a les residències? Bàsicament pels professionals, per tant, permetent les visites, amb la màxima seguretat, amb tot el que vulguem, amb els drets de les persones residents i de les famílies; però també mantenint aquesta tensió, aquesta calma tensa, respecte a les residències. Tenim, ara mateix, cinquanta-cinc residents hospitalitzats i la situació a les residències de gent gran és que el 92,4 per cent són verdes, que les catalogàvem sense cap cas; el 3 per cent són taronges i el 4,4 vermelles. Això vol dir que quan entra, no?, el virus en una residència, difícilment la tens taronja. Pots molt fàcilment..., la pots passar a tenir vermella, que vol dir que hi tens realment un brot dintre, com hem vist els últims dies.

Jo crec que aquest és un àmbit important. Hem millorat molt en la sectorització, tenim les residències de referència, que formen part de la xarxa de residències i funcionen com a *buffer* per a un territori concret. Tenim espais alternatius a residències, que són espais socials o equipaments específics per a la reubicació de residents. En la primera onada teníem catorze centres i 755 places per a això. I ara tenim previst trenta-quatre centres i 1.187 places, precisament, per poder sectoritzar bé, fer les

reubicacions. I respecte a aquesta primera onada, és un increment del 52,57 per cent d'aquest nombre de places. I, a més a més, tal com vam poder aprovar, doncs, ahir, dimarts, a Govern, vuitanta-nou places per prevenció en centres residencials i empreses –però bàsicament centres residencials, també, és el que s'emportarà el volum més gran–, que segueixin aquests plans de contingència que cada una de les residències ha hagut de fer aquest estiu i que nosaltres hem d'anar, doncs, vetllant. Crec que és una feina imprescindible per la Covid, però que ha vingut realment a formar part d'aquesta transformació i a quedar-se.

Respecte al finançament, que n'hem parlat moltíssim, amb aquest creixement ara en l'atenció primària que hem posat sobre la taula, passem a una *capita* de 1.612 euros, que és molt superior a la que havíem tingut mai. Són xifres que les podem prendre com a puntuals, però que les hem d'estructurar. Realment en parlem molt de l'infrafinançament, i vaig tornar a fer la crida d'aquesta aliança global per millorar el finançament. I ens agradaria que amb aquella lleialtat que parlava la diputada Escarp, no?, sobretot reclamant-la sempre a una banda, doncs, que la lleialtat la tinguessin quan governen en altres administracions amb les responsabilitats que tenen en les altres administracions, en aquest cas en el Govern de l'Estat espanyol entre el PSOE i Podemos.

L'ingrés mínim vital –l'ingrés mínim vital–, imprescindible perquè la gent pugui assumir també aquesta situació de pandèmia, transcorreguts cent dies des de la posada en marxa, de les 830.000 persones només 74.000 persones d'ofici i 16.000 a instància hi han pogut accedir; la diferència és tan gran, la manca de gestió és tan gran. Les oficines de l'Estat aquí, en aquest país, tanquen a les tres, no hi són, no responen, ni l'INSS ni allà on s'ha de gestionar l'ingrés mínim vital, que és en aquestes mateixes oficines, ni en molts altres aspectes.

El material per a les residències, que tant mancava a l'inici i que s'havia promès per part del ministre Pablo Iglesias també, en ple estat d'alarma, que va assegurar que arribaria material de protecció a les residències encara l'estem esperant.

El permís de cura d'infants, que vam dir que és l'única cosa que no podem estar treballant entre el conseller Bargalló..., entre el Departament d'Educació i el Departament de Salut, l'única cosa que no podem fer; la resta ho hem fet tot, absolutament tot. I mira que hi ha molta casuística a preveure, perquè el món de l'educació és molt ampli. Un milió 600.000 persones que estan en el sistema educatiu avui i que les estem gestionant. L'única cosa que no podem controlar, que és aquells infants petits, més petits de dotze anys –ja no diem tots–, doncs que quan estan a casa confinats necessiten algú que en tingui cura, hi ha d'haver una resposta. Doncs, primer s'ho pensaven, i després ni això –ni això.

Del dèficit de finançament de l'Estat en sanitat n'hem parlat moltíssimes vegades, però en serveis socials també ho xifrem en el període 2008-2019 amb 3.648,69 milions d'euros. L'Estat no ha aportat mai ni un sol any –ni un sol any– la part proporcional del finançament que li pertoca per aplicar i desplegar la Llei d'autonomia personal i de les persones en situació de dependència: ni un sol any. Continua finançant només el 17 per cent del 50 per cent que li pertoca. Això també ens agradaria que s'assumís la responsabilitat, perquè nosaltres assumim la responsabilitat econòmica com a Govern de la Generalitat d'allò que no fa una altra administració, que en aquest cas li pertoca.

Els ERTOS, també a l'agost: 150.000 treballadors estaven pendents de cobrar l'ERTO. I després tots els espectacles que ens han vingut donant respecte a aquests acords marc, aquests acords amb la Comunitat de Madrid, on pensàvem que acordarien decisions sense interferir en les competències de territoris, i sempre –sempre– acabaven pecant del mateix.

I el que ens trobem són que sempre, en les propostes i en els pressupostos estatals, la despesa militar del Govern espanyol torna a assolir, aquest 2020, una xifra astronòmica de 20.000 milions d'euros. Nosaltres, tornem a repetir, a la casa del

Parlament de Catalunya, que nosaltres som un país que defensem les ciències de la vida i de la salut, i no la indústria militar.

Em van fer gràcia alguns jocs de paraules referents a la «sociovergència» de la sanitat, i aquí intentaven introduir també un altre cas. Doncs sí, venim d'una història que és «sociovergent» en la sanitat, on els poders d'aquest país estaven absolutament repartits entre el món municipal, de les diputacions, del Govern de la Generalitat de Catalunya. La construcció es va fer –del sistema sanitari–, a part de amb mirada d'home, que això ja és evident, com molta construcció de la societat, amb mirada només de metges, només d'una professió, amb mirada de gestors i amb mirada, doncs, del poder que hi havia en aquell moment a les diferents administracions.

Dir-los que sí, que hi ha una gran diferència i que sobretot hi ha projecte per al sistema de salut basat en la universalitat de la salut, basat en el territori..., com tenim capacitat en un territori tan divers i tan diferenciat com poden ser grans ciutats, àrees metropolitanes, no només una, en tenim varies, i territori molt allunyat de grans urbs i, per tant, d'aquells serveis sanitaris com els hospitals, que també han de tenir servei i també l'han de tenir potent; i a això ens hi ajuda, que estem al segle XXI, que hi ha moltes més eines que les que teníem, i que, per tant, hem de poder respondre a això. També equitat de gènere.

I sí, hi ha moltes diferències. Hem comprat l'Hospital de Reus. El diputat de la CUP treia Innova. Hem acabat amb tota aquella etapa. L'Hospital de Reus és de la Generalitat de Catalunya, és una empresa pública de la Generalitat de Catalunya, igual que l'Hospital de Móra d'Ebre, que va ser construït pel CatSalut en aquell moment, però va ser cedit a gestió..., l'únic hospital que teníem cedit a gestió, en aquest cas d'una empresa que era auxiliar i que també gestionava la mateixa empresa, i tot plegat formava part d'Innova. Reus, Móra d'Ebre, Berga –Berga–, governat per la CUP, organisme autònom municipal, que li tocava gestionar un hospital amb un pressupost superior al del mateix Ajuntament, empresa de la Generalitat de Catalunya, Salut Catalunya Central.

Acords per a la construcció del Trueta, acords molt benvinguts, m'atreveixo a dir, no només per part del territori, sinó de tot el país. Ni va ni ve, ni aquí ni allà, ni a una ciutat ni l'alta, ni un partit ni l'altre, ni no sé què...: acords, acords de futur, per a la ubicació del nou Trueta. No seria mai realitat si no hi ha un acord previ.

Inversions en hospitals que alguns consideren més públics que altres i que jo considero tan públics, tan bons, com el Joan XXIII, com Bellvitge, com Vall d'Hebron. Inversions reals importants en aquests hospitals, que és cert que havien estat mancats de molta inversió. I la governança i transparència, que comentava abans, amb el CatSalut, que no, no ha de ser repartidora de contractes ni aquells a qui vas a trucar perquè et facin un xec, sinó que ha de ser, ha de dirigir, i tenim tot un equip de persones en el departament, i també al capdavant del Servei Català de la Salut, amb aquesta idea, doncs, de poder fer del CatSalut, aquest Govern, que crec que es mereixen.

Jo crec que vam encertar amb les prioritats de legislatura, i l'evidència és la Covid, l'atenció primària, els professionals, evidentment, la perspectiva de gènere –que no la deixarem ni per Covid ni per no Covid– i també la prevenció i promoció de la salut.

Això ens marca el camí, que és el projecte que tenim per al país, és el projecte que volem desenvolupar en aquests propers anys, amb una vista a deu, vint, trenta anys, tan a futur com puguem, enfortir l'estat del benestar canviant bases i canviant marcs de referència. Sí, canviarem bases i canviarem marcs de referència, perquè ens hi aboca, doncs, la necessitat social i perquè volem deixar també algunes rèmores del passat que han fet mal també al prestigi d'aquest sistema sanitari públic.

Nosaltres som aquí, i aquest Ple podem triar si contribueix a això, podem triar en aquesta cambra si contribueix a això. Nosaltres presentem projecte. I de veritat que m'alegra que alguns grups també mostressin, no?, aquesta capacitat d'entendre

el moment actual, d'anar aconseguint tots aquests acords i, sobretot, posar-hi full de ruta i posar-hi rumb.

Crec que el full de ruta, el camí, el tenim traçat, el compartim amb tots els professionals del sistema sanitari perquè se'l puguin fer seu. Això no vol dir que els comprem les coses ni comprem documents, no?, que moltes vegades ens deien «està molt bé que la gent faci documents», no hem de renegar de cap document. Però nosaltres, com a Departament de Salut i com a Govern..., la nostra posició no és comprar documents, sinó marcar fulls de ruta i que tothom s'hi senti involucrat en aquest full de ruta. Crec que marquem el camí des del Govern.

M'agradaria que aquest Ple servís per marcar camí des del Parlament de Catalunya, per trobar aquests consensos que ahir, doncs, molts dels grups anàveu parlant, i per poder-ho fer jo crec que d'aquesta manera que sempre hem intentat fer-ho des de la Comissió de Salut. I crec que ho deia la diputada Caula ahir, era una comissió, és una comissió que t'hi pots sentir bé, que sents que fas passos endavant de cara a la ciutadania, que et sents que respons a unes necessitats veritables, no respons a àmbits partidistes, sinó que estàs responnent a alguna cosa tan seriosa com és el dret de la salut per a la nostra ciutadania i tan important per al nostre futur, el nostre estat del benestar i aquest país que ens estem construint dia a dia.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, consellera. A continuació, segons la seqüència acordada a la Junta de Portaveus, obrirem un segon torn d'intervencions dels grups i subgrups parlamentaris per un temps màxim de deu minuts per als grups i cinc minuts per als subgrups. En primer lloc, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Jorge Soler.

Jorge Soler González

Bé, bon dia. Gràcies, vicepresident. Diputades i diputats..., no, vostè, conseller. En primer lloc, deixin-me que comenci, per deferència, contestant, a més, a les companyes de la Comissió de Salut, que vau tenir la deferència, doncs, d'estar comentant el meu discurs, i, per tant, per aquesta deferència començo per vostès.

En primer lloc, senyora Caula, gràcies per les seves reflexions, i especialment gràcies per dedicar tant temps del seu discurs a comentar, doncs, el meu –sempre és un honor que facin això. Vostè qüestionava que jo i el meu company, el diputat Carrizosa, parléssim de Castella, i reflexionava per què Ciutadans parlava, doncs, de Castella. Jo crec que..., pensava, de fet, eh?, però probablement és que ho vam explicar poc, i ho faig ara. Doncs miri, ho fèiem perquè la consellera de Castella, la consellera de Salut, és de Ciutadans, és la doctora Verónica Casado, és una reputadíssima i prestigiosa metgessa, professora de la Facultat de Valladolid, i que, a més, doncs –ho vam explicar–, quan van fer el seu nomenament, que és de les..., bé, de fet, és l'única, eh?, metgessa a Espanya que té el reconeixement de la Wonca, reconeixement de cinc estrelles, com a millor metgessa del món. I, per tant, tenir l'honor de tenir una consellera, eh?, al nostre Govern, en aquest cas de Castella, amb els resultats que està obtenint, doncs, entenc, i entengui, que el senyor Carrizosa o jo mateix, doncs, a les nostres intervencions ho lluïm amb orgull.

De la mateixa manera jo li agraeixo moltíssim que vostè parlés del meu to propositiu a la Comissió de Salut –deia que enyorava aquest to propositiu. Imaginava que, no sé, si potser s'ha perdut aquests darrers mesos, potser anys, la quantitat, de fet, desenes i desenes de propostes que jo mateix he aportat en aquesta comissió –de fet, les lidero per això–, i, també, juntament amb els meus companys, tenim aquest honor a la Comissió de Salut. Per tant, doncs, no acabo d'entendre aquesta falta de to propositiu. Jo crec que els números hi són. I, de fet, quan us escoltava amb atenció pensava una mica, no?, en el discurs aquest del «sermó de la munta-

nya», no?, i veure la brossa a l'ull de l'altre i no veure la biga al propi. Ho dic perquè potser podríeu revisar demà –o quan sortiu avui, no?– quin va ser el vostre to a la intervenció d'ahir. Probablement, doncs, crec que no va estar gens encertada.

Igualment com crec que venir a aquest Ple i parlar tant de Madrid... Doncs bé, Madrid és magnífic, és una ciutat magnífica, però bé, com vostè és diputada de Girona, potser parlant d'actualitat sanitària, parlant de Covid i veient el que està passant, doncs, probablement, eh?, jo crec que hauria d'estar més centrada més a prop.

També al senyor Guinó, jo..., especialment, dir-li que sempre he pensat, eh?, que les seves intervencions són acurades, són ben mesurades, i crec que va aportar moltíssim de valor el seu debat, i, per tant, doncs, com sempre li he dit, la meua admiració en el tema personal, encara que vaig tenir la sensació que volíeu fer passar bou per bèstia grossa.

Jo li contestaré exactament a la pregunta que vostè em feia. Vostè deia: «Senyor Carrizosa, si el seu partit, Ciutadans...», i us dirigíeu també nominalment a mi com a portaveu de Ciutadans en temes de salut, si defensaríem el mateix, eh?, el sistema sanitari. Clar, jo, de sobte, pensava: «Senyor Guinó, és que quantes vegades m'ha escoltat a mi defensant el programa sanitari de Ciutadans?» I, per tant, jo pensava: «Ara mateix jo no soc el representant de Ciutadans, o potser vostè creu que no ho soc...» O és que vostè creia que estàvem defensant una altra cosa, amb les desenes i desenes..., com li he dit, que defensàvem. Potser pensa que l'hospitalització, quan un travessa l'Ebre, canvia, al llarg d'Espanya. És que potser creu que si ens hospitalitzen a La Fe de València les coses aniran pitjor o diferent que a Catalunya, que al Vall d'Hebron o que a altres hospitals? Clar, el senyor Carrizosa parlava de la seva hospitalització al Sant Pau. Creu que seria diferent a l'Universitari d'Oviedo? Jo, de veritat, crec que no. Però vostè parlava de Madrid. De veritat creu que el senyor Carrizosa no hagués estat igual de ben atès al Puerta de Hierro? Jo crec que sí, eh?, jo crec que sí.

Bé, entrem, doncs, en temes de govern. Jo..., m'hagués agradat que al lloc on està avui el conseller d'Educació estigués el president en funcions, bàsicament perquè ahir vam parlar molt de finançament. I fa el mateix que feia el senyor Torra, eh?: quan acaba qualsevol sessió de control marxa corrents; sempre té prioritats ben diferents a estar als plens monogràfics de salut, eh? Així, fa molts anys; a tots els presidents que hem tingut els ha passat el mateix: sempre es programen activitats molt més importants que estar escoltant els grups parlamentaris, i després així mostren el seu desconeixement. Però, en fi, és el que hi ha.

Senyora Budó, gràcies, almenys, per estar aquí. Jo confiava que després del que li vaig dir –i suposo que li van transmetre que jo li deia que vaig acusar directament de reescriure la història, especialment del que vostè i jo i altres companys vam tractar la tarda del 10 de març a la Generalitat–, jo pensava que vostè avui agafaria el torn. Quina millor oportunitat, doncs, per sortir i defensar el sistema sanitari, i sobretot quan hi ha un diputat que us interpella directament i que vostè, a més, té la sort de poder obrir un debat tan llarg com vulgui, perquè vostè tindria temps. De fet, com el debat segueix, doncs, jo us demanaria..., com vostè va dir unes qüestions que jo aquí mateix vaig dir que no estava gens encertada, que estàveu reescrivint la història, jo crec que estaria bé, doncs, agafar torn i que puguem tenir aquest debat parlamentari, aquest debat que sovint diu que voleu però després a l'hora de la veritat ni el president en funcions ni vostè avui ho esteu aprofitant.

I entro directament, doncs, bé, en algunes de les qüestions. Benvolguda consellera, sempre qüestiona les meves paraules. De fet, ja és un costum. És a dir, el que diu el senyor Soler vostè ho qüestiona sempre. Bé, jo sé que soc algun dels que us canta les veritats, d'aquelles que segurament els seus companys de confiança no s'atreveixen a dir, però en tot cas jo dic temes que són de flagrant actualitat, que vostè nega i em nega, i sempre diu que jo no estic encertat amb les meves valoracions i judicis. Però, curiosament, després se us fiquen de vaga, i sembla que cauen del cel, aquestes

vagues. I se us van ficant en vaga tothom i vostè segueix dient que jo no descriu bé la realitat. Jo no sé, eh?, exactament, en les seves visites als hospitals o als centres de salut, amb qui contacta, amb quins pacients parla de la llista d'espera; desconec amb quanta gent parla que ha trucat i no li contesten al telèfon; desconec, bé, si parlen amb els mateixos companys que jo ahir descrivia que treballaven amb bosses d'escombraries, de veritat. Pot negar altres coses, podria fer política com li agrada fer amb altres coses, però negar les obvietats, doncs, no ho acabo d'entendre.

Però especialment perquè jo us demanava una mica d'autocrítica, i ahir no en vaig fer gens. Vaig pensar: «Bé, després de que jo he dit això, segurament demà sortirà la consellera i...» Home, una mica, després del que hem dit. Però, si vol, no miri a Ciutadans, miri al PSC, miri al Partit Popular, miri a la CUP, miri als comuns, que hi ha altres formacions, per sort, en aquest Parlament, és un parlament transversal; és que tots us hem dit el mateix. Però vostè ni un pèl d'autocrítica. Jo dic, de veritat, que no us entenc; amb la que estan patint els treballadors, amb la que estan patint els pacients.

Aprofitant que vostè pot tornar-se a aixecar –hi insisteixo, desitjo que ho faci la senyora Budó, al segon torn de rèplica–, ara també l'hi dic a vostè. Jo tinc una pregunta molt concreta, consellera. Esteu parlant molt de finançament. Hi ha una empresa, que es diu NothingAD; ho saben vostès, aquella agència de publicitat que havia perdonat una factura de vuitanta mil euros pel tema de l'1 d'octubre. Després d'això, aquesta empresa ha guanyat 8,2 milions d'euros en concursos públics, concursos amb diners de tothom, i, per tant, ha passat de perdonar vuitanta mil euros a guanyar 8,2 milions d'euros. Doncs bé, ara sabem que vostè li ha donat, d'urgència, per tant sense concurs, un contracte de 550.000 euros per la campanya de coronavirus *online* i a les xarxes socials. Ho repeteixo: 550.000 euros, més de mig milió. I això perjudica el Departament de Salut. La meua pregunta és molt concreta. Jo crec que requereix que vostè agafi torn i faci gala, eh?, d'aquest parlamentarisme que tant demaneu quan esteu a les ràdios, però que no feu quan tanqueu el Parlament o quan teniu l'ocasió de debatre. És cert, consellera? Vostè li ha donat mig milió d'euros a aquesta empresa? Li està tornant el favor amb diners de tots els catalans? Vostè sap perfectament què podria fer amb mig milió d'euros? Se n'estan anant per aquest forat negre del procés? (*Veus de fons.*)

Hem conegut també... Si diu que no, doncs, desitjo, consellera, que obri torn i tenim un debat fantàstic de salut que és importantíssim. Acabem de conèixer que vostè obre una altra aplicació pel tema del coronavirus, consellera, una altra aplicació. Per què? Perquè la d'Espanya no li anava bé o perquè està destinant diners en fer duplicitats? Clar, després vindrà aquí el senyor Carrizosa, li dirà que vostè té duplicitats i vostè l'hi negarà. Doncs una altra obvietat.

Consellera, ahir vostè, amb escarafalls que va recollir la càmera, negava els temporers dormint al carrer de Lleida. Jo vaig pensar, eh?: «L'hi has dit al senyor president en funcions, l'hi has dit a la senyora Budó, l'hi dius a la consellera.» I vostè gesticula dient que no. Consellera, com és que no em contesta? Per què el seu Govern va permetre tenir gent dormint al carrer sense fer res, en ple agost a Lleida?

Diputades i diputats, parlem de futur. Crec que continuarem el divendres amb un debat, si no és que vostè s'aixeca i em fa la rèplica, que crec que...

El vicepresident primer

Vagi acabant, diputat.

Jorge Soler González

Sí, acabo president. Que crec que aquestes qüestions..., que cal aclarir en un debat important, llarg, dens, en profunditat i que requereix tot el temps que calgui per aclarir la situació a Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn de la diputada Assumpta Escarp, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Assumpta Escarp Gibert

Bon dia, senyores, senyors, que no doctorands, que en són ben pocs, doctorands o doctorats, que en són ben pocs. No som en un ple específic per parlar..., *som* en un ple específic per parlar de salut, de la pandèmia i del futur del sistema sanitari, un ple que va demanar el Grup Parlamentari de Ciutadans i que en la sessió d'ahir va tenir un denominador comú, el que la salut és prou important com per no fer-ne un ús partidista ni una arma llancívola. Vam parlar de trobar consens en aquest debat, que volien serè i propositiu. Després, les intervencions, i avui mateix..., les bones paraules s'han acabat; deu ser perquè algunes intervencions no van agradar, perquè els grups que donen suport al Govern van haver de contestar.

Però, a partir d'aquí, voldria parlar de la intervenció per part del Govern. Ahir ens van intervenir tres membres del Govern, i no perquè tinguessin coses diferents a dir, ni coses concretes, o que no ens hagués pogut dir la consellera de Salut, que va fer un ampli informe, sinó que responia a un pacte polític per la gestió d'aquesta transició fins a les eleccions; un pacte que va fer que havien d'intervenir el senyor Aragonés, la senyora Budó i després la senyora Vergés, que és la que havia d'haver intervingut. I, pel que sembla, havien d'intervenir més consellers, però suposo que, per no trencar l'equilibri, doncs, del document aquest que vostès, entre Junts per Catalunya i Esquerra, han firmat, no ho van fer.

La senyora Budó va alabar la tasca del president Torra i el senyor Aragonés ens va explicar la seva pròpia gestió dels recursos; gestió sobre la qual nosaltres hem demanat una auditoria clara i detallada, sobretot per saber el saldo final del pagament a la privada, o de per què s'han pagat 1.600 milions de factures pendents de l'any 2019 amb fons Covid. I, posats a saber, també, per què hem pagat a TV3 amb fons Covid. També valdria la pena saber-ho.

Dit això, també les tres intervencions del Govern van tenir un denominador comú: cap autocrítica. I no és un demèrit polític fer l'autocrítica, i més quan estem parlant d'una pandèmia mundial desconeguda i que es treballa amb prova-error. Ho hem dit tots. N'hauríem d'aprendre tots, de la seva autocrítica, perquè vostès han conegut la gestió i per tant saben allà on es falla i allà on no es falla. Podríem avançar també sobre la base de la seva autocrítica, però la veritat és que no hem vist ni ahir ni avui cap tipus d'autocrítica. Al contrari, és com una necessitat de posar-hi més pes, a les actuacions que es fan.

Però no contents amb les intervencions del Govern, les dels grups que donen suport al Govern, doncs, van acabar de rematar. Tampoc van aportar res de nou més enllà de respondre als grups de l'oposició, s'ha de dir, en perfecte ordre i usant qual-sevol argument com més allunyat possible de l'àmbit de la salut. Tota una llàstima. De fet, van retreure absències en plens específics, van parlar de tot... Això sí, de tant en tant sortia la reivindicació de que la salut és el primer, amb clara contradicció amb els continguts posteriors.

Tothom va parlar de Madrid, i la consellera també parla molt de Madrid. Però si vota amb ells! No entenc per què aquesta obsessió constant. Escolti, les dades de Madrid són dolentes. La Comunitat de Madrid ha actuat tard. Però és que les dades de Catalunya, lluny de les de Madrid –i això l'hi reconec–, tampoc són bones, i en molts casos també hem actuat tard. A l'Ebre, anem una setmana tard, perquè se sabia i era un brot localitzat en una empresa. Sabíem on vivien aquests treballadors; 270 treballadors repartits en tres poblacions. Van una setmana tard. Per tant, jo no sé si ja dir-ho..., una certa autocrítica, però, sobretot, una certa humilitat, perquè tots ens l'hauríem d'aplicar.

La consellera, també, ahir i avui, fa una defensa del sistema, bàsicament dient: «El volem públic.» I remarca aquest «públic» amb majúscules. Però és que no ens ha explicat algunes adjudicacions de serveis que possiblement haurien de ser públics i no externalitzats. Tampoc ens ha explicat per què no han pagat la retribució extraordinària a aquelles empreses subcontractades, que bàsicament són les de neteja, i aquestes treballadores no l'han cobrat. Tampoc ens ha aclarit per què som la comunitat autònoma que més ha pagat a la privada per l'atenció del Covid. Si es reivindicava un servei públic, donem-li el caràcter de públic. Per què no abordem el transport sanitari des del públic? Per què no abordem alguna de les altres adjudicacions que hi ha?

També ens va anunciar, la consellera, els sis-cents rastrejadors. Però jo ja m'he fet un «lio»; ja no sé si són nous, si formen part dels 1.900 que s'havien anunciat o dels nou-cents que podien entrar en el contracte de Ferroser. Quan parlem de transparència, vol dir no només lliurar dades –i li reconec que estan molt bé les que estan en obert, molt bé–, sinó a no confondre. No es tracta de sumar i restar. Es tracta de saber quants, quan i on. Això és el que nosaltres volem.

Tampoc m'he aclarit avui amb els gestors Covid i els gestors de salut pública. I passa el mateix amb el nombre de professionals que han de reforçar l'atenció primària. Ahir l'hi dèiem, tant la diputada Ribas com jo mateixa: el pla d'enfortiment parla d'unes dades. Vostè, aquí en el Ple, responent una pregunta crec que de la diputada Ribas, va dir un altre número. En el pressupost, en van anunciar 1.400. I jo el que li torno a preguntar és lo mateix: quants, quan i on. O resulta que tot el reforç d'aquesta primària és el 0,8 de metge o el 0,58 d'infermeria que surt en els equips d'atenció primària aplicant el seu pla.

Avui ha tornat a parlar de l'enfortiment de la primària. A veure si és veritat que es reobren consultoris i CAPs, que ve l'hivern, que ve la grip, que no estan reoberts i que a la porta no hi diu quan els reobriran, i que cada xarxa territorial se'n surt com pot.

Ahir mateix, vostès van presentar l'app ContacteCovid –i avui en el canal Salut de Telegram ho tornen a dir– en clara competència amb l'app Radar Covid, tot i que diuen que és complementari. Escolti, l'app Radar Covid no és un invent de l'Estat espanyol; és un projecte europeu amb aplicació nacional. I vostès s'ho salten. Aquí parlen de... Jo, tranquil·la –ja els hi vaig dir–; m'enviaran un SMS, i ja m'he quedat bastant tranquil·la.

També he sentit que vostè volia parlar de residències. Però, miri, digui-li al senyor Aragonès si pagaran les tarifes que es van aprovar en un decret aquí, en aquest Ple, fa un mes, perquè, si no, avui mateix ens deien les residències..., no podran pagar aquest mes les nòmines, perquè no els han pagat les tarifes corresponents.

Vostè ha tornat a dir..., i ha parlat dels ajuntaments. Miri, només li donaré una dada, i aprofito que hi ha el senyor Bargalló. L'última queixa dels ajuntaments: s'assabenten dels casos de quarantena o positius pels WhatsApps dels pares, perquè el gestor escola a l'últim que informa és a l'Ajuntament. Presidents, consellera, atengui'ls. Demanen formació, demanen reconeixement. I canviï els negociadors. Està lluny de la resolució. I vostè ho sap. Si parla de sou, equipari a l'alça la diferència entre els diferents centres sanitaris. Vostè sap que el Clínic paga quatre-cents euros més que Vall d'Hebron. Equipari'ls. Perquè aquesta és una de les seves principals reivindicacions. Igual que..., atengui la gent de la primària i sobretot també els del transport sanitari, que estan ben abandonats.

Avui, senyora Vergés, no se n'ha pogut estar, hem abandonat la salut i ha caigut de nou en els retrets, i en aquests retrets vostè ha fet un repudi a la part de la història del sistema sanitari que no li agrada; a mi tampoc. Llàstima que no hagi fet un repudi a aquesta part de la història del sistema sanitari en la que vostès han participat donant suport o participant en governs que han retallat. Els governs de les grans retallades del senyor Mas i del senyor Boi Ruiz estaven suportats per vostès.

Si anem a repudiar la història, repudiem-la tota; si anem a construir un nou sistema, construïm-lo de nou, construïm-lo amb consens, què és del que estàvem parlant, i construïm-lo amb acord. Però, de veritat, aquesta selectiva amnèsia sobre la seva participació en les retallades, a vegades, la veritat és que indigna. Li recordaré una dada: el 27 per cent menys han invertit en despesa sanitària en la darrera dècada. Si us plau, facin-s'ho mirar.

Jo crec que avui hem perdut una altra oportunitat de parlar de salut, de pandèmia i del sistema. Avui mateix, el president del meu grup ha reclamat de nou què vol dir un pacte de salut, què vol dir construir consensos i què vol dir teixir complicitats des de l'inici, i no treballar sobre la base de l'adhesió.

Però a vostès els agrada més l'adhesió que les opinions. No ha de ser la seva agenda, consellera, ha de ser la verdadera oportunitat de transformació, amb pacte professional, amb pacte social, amb pacte polític, i també amb un pacte de govern. Però és que vostès ho han confós.

I vaig acabant, i vaig acabant amb una cosa que m'ha costat pensar si la deia o no; dues. Una: la lleialtat, senyora Vergés, és un tema de doble direcció i vostès només en tenen una. Però no vull deixar de dir una cosa, que és que vostè avui ha fet una reivindicació, i ahir també, de la perspectiva de gènere en la salut, i jo ho felicito. Si més no, en soc víctima, de la no-existència. Però entre altres coses, el seu partit ha fet una reivindicació molt forta del feminisme. Els demano, en aquesta línia, i els demano de veritat, amb tota sinceritat, molta més contundència en aquells membres o exmembres del Govern que han trencat aquest principi que tots compartim, perquè no és un tema de paraules ni de protocols, és un tema d'actuacions i de ser molt coherents amb el que diem.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn de la diputada Marta Ribas, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Marta Ribas Frías

Consellers, consellera, diputats, diputades, realment aquest debat té un punt una mica d'irrealitat, en aquestes circumstàncies. En un debat en què el que s'espera és que instem el Govern a fer accions, a emprendre noves iniciatives, fer-ho amb un govern en funcions, doncs, és estrany, és per lamentar, realment, les circumstàncies que ens han portat fins aquí, i també per lamentar que aquesta situació s'allargarà cinc o sis mesos, almenys. I això és segurament el pitjor que li podem fer ara mateix al sistema de salut a Catalunya, i a com hem d'abordar aquesta emergència sanitària. I s'havia de dir.

En tot cas, nosaltres no ens n'estem, de fer reflexions de fons i d'aprofitar aquest debat per plantejar canvis que segurament s'hauran d'emprendre la propera legislatura, però també accions que s'han de posar en marxa ja per poder encarar aquests canvis. I el dilema els el torno a plantejar avui clarament: al nostre parer és si aquest moment clau l'aprofitem perquè el sistema sanitari tingui una continuïtat de model o una transformació amb un canvi estructural. La nostra aposta evidentment és de transformació, d'un sistema que va néixer amb la LOSC, amb la Llei d'ordenació sanitària, i progressivament s'ha pervertit, al llarg dels anys, tant la interpretació de la LOSC com evidentment la seva aplicació, que està esgotat, per anar cap a un veritable sistema nacional de salut, que era el que es pretenia.

Aquesta és una gran qüestió que hem d'entomar, al nostre parer, en aquesta propera legislatura, i que no s'ha entomat en tots aquests anys. De fet, s'ha entomat si de cas al contrari del que nosaltres creiem que hauria d'haver estat. I això no s'ha fet, –per molt que ara ens facin discurs de millores i, sobretot, de canvis també i de transformació–, no s'ha fet amb els fets, no hi ha hagut fets en aquest sentit, en els darrers anys, ni en els darrers cinc anys en els que vostès, Esquerra Republicana,

han estat portant la conselleria de Salut, ni en els anteriors, en què vostès feien suport al Govern d'Artur Mas, ni en la possible continuïtat d'aliances polítiques que Esquerra Republicana es planteja. I això ens fa desconfiar d'una veritable voluntat de transformació, quan la consellera l'expressa en aquesta cambra.

L'oportunitat de transformació no es concretarà ni s'aprofitarà amb grans paraules, sinó amb fets. I, per tant, tampoc ens serveixen els exemples del que hem tingut darrerament, recents. No es pot lloar els sanitaris i acordar una paga discriminatòria per categories. No es pot estar omplint la boca de públic i de sistema públic i pagar 43.000 euros per pacient Covid per ser tractat a una UCI d'un hospital privat, és la comunitat que més ha pagat en tot Espanya. No es pot estar lloant la pública, però que, en qüestions tan fonamentals d'una pandèmia com l'actual, hi hagi externalitzacions i n'hi hagi de noves, n'hi hagi com el 061 que ja existia i estigui demostrant que no està funcionant bé, n'hi hagi de noves com ha estat el cas de Ferroser i el servei dels *scouts*.

Parlen molt de sistema públic, però no qüestionen –i ho ha tornat a fer, consellera, avui– un sistema que és de finançament públic però on hi ha inclosos molts centres amb ànim de lucre. No ho qüestiona mai. Parlem d'hospitals, però especialment parlem de sociosanitaris i parlem de molts serveis externalitzats en els darrers anys cap a empreses amb ànim de lucre, pagats pel nostre sistema de salut públic.

I això ha de canviar. I, per tant, quan nosaltres diem «transformació i anant al fons de la qüestió», parlem d'això, i no és per cap mania persecutòria al sector privat mercantil, sinó perquè els interessos i objectius dels qui tenen ànim de lucre i de l'interès públic són oposats i contraposats. El privat premia i paga els seus professionals per l'atenció a la malaltia, per nombre d'intervencions, per ús de tecnologia, per visites... És un sistema que interessa que hi hagi malalts. De fet, el sistema públic també li està pagant, en aquest sentit; li paga per serveis fets. I, per tant, incentiva també això.

L'interès públic és exactament el contrari, és evitar la malaltia, és garantir la salut de la població. Com més preventiu, més atenció precoç, millor; perquè és menys despesa per al sistema i perquè és millor per a tothom, i per a la ciutadania d'on surten els diners que paguen al sistema de salut públic. Per això cal més primària, més despesa en salut pública i comunitària. Són interessos i plantejos contraposats. Per tant, la transformació ha de respondre a això. Que tots els diners públics responguin a l'interès públic, amb control públic, i s'enfoquin a allò que és d'interès comú, i no pot ser als interessos dels privats amb ànim de lucre.

Per això també defensem que cal passar de les paraules als fets en la transformació del sistema reforçant l'atenció primària, perquè tenim un sistema «hospitalocèntric», i això no vol dir que no vulguem inversions als hospitals, consellera. Volem hospitals forts, potents, que puguin donar resposta al que han de donar resposta els hospitals. Volem hospitals més musculars, però amb molt menys greix del que tenen ara. Hi ha molts serveis que estan als hospitals que no cal que siguin als hospitals, que segurament serien més efectius des de la primària. Hi ha molts serveis extres que s'estan carregant als hospitals que no haurien d'estar en allà. I hi ha molt greix també en ineficiències a resoldre en els hospitals. L'atenció primària és qui coneix les necessitats de salut del seu territori, qui ha de marcar la pauta i és qui ha de dir quin suport hospitalari es necessita, qui ha de participar de les llistes d'espera, de la gestió de les llistes d'espera, de les proves complementàries. El sistema no està muntat així, està muntat «hospitalocèntric».

El Pla d'enfortiment de transformació de l'atenció primària que han aprovat com a Govern és clarament insuficient. No aborda bona part d'aquestes coses que els hi he dit, i, a més, els fets que ja estan aplicant per reforçar la primària són encara més insuficients. I li reitero la pregunta clara que li feia la diputada Escarp: quants quan i on aquests reforços per a la primària? És imprescindible un pla de millora de condicions de treball, especialment a la primària, per atraure talent. Volem els millors professionals. En el nostre sistema sanitari públic en global i especialment a la pri-

mària tenim una deficiència en aquest tema. La consellera deia ahir que la primària és el 21 per cent de la despesa sanitària. Ens cal arribar almenys al 25 per cent per seguir paràmetres europeus. Quants ambulatoris, per cert, encara estan tancats o amb horaris reduïts, consellera? Per molt que hagin anat revertint part d'això durant els darrers temps. Quants encara amb horaris reduïts?

Dos apunts breus i els faig referència a un altre tema per a nosaltres també clau. Els MIR. Assegurin-se que es fa negociació com cal. S'ha de resoldre aquest tema. Asseguin-se des del departament amb ells, i canviïn els negociadors si cal. Han convocat cinc dies més de vaga. I respecte a les residències: tenen el personal assistencial sense poder cobrar encara la paga extraordinària Covid per problemes burocràtics que se'ls hi estan posant per poder fer aquest cobrament amb el sistema que es va crear. I a més, assegurin-se que aquestes tarifes extremes per despeses Covid que es van aprovar via decret llei i es van convalidar en el Parlament es cobren.

I no perdrem de vista que per millorar la salut dels catalans i de les catalanes el que cal sobretot és reduir les desigualtats socials, i la crisi Covid encara ens ho ha posat més de manifest. La classe social marca molt quina afectació tens també en una pandèmia. I el seu Govern i el seu partit, Esquerra Republicana, és qui té també bona part d'aquestes competències, i no està fent, ni ha fet tampoc en cinc anys de portar aquestes responsabilitats en el Govern, polítiques valentes i transformadores per acabar amb la pobresa extrema.

Cap novetat real en la renda garantida de ciutadania. Actualment, amb les circumstàncies de la crisi Covid i del que ens ve a partir d'ara, que doni resposta a aquella insuficiència que ja hi havia de resposta de la renda garantida de ciutadania fins ara i el que ens ve a partir d'ara. Per tant, mirin, l'ingrés mínim vital no està funcionant com caldria, però crec que vostès no són els més adequats per criticar l'ingrés mínim vital donades les circumstàncies del que està passant amb la renda garantida de ciutadania. O amb la no política d'abordar la pobresa infantil a Catalunya.

Últim tema per a nosaltres també important. Evidentment, cal parlar de diners per a tot plegat. I això vol dir més recursos, i això vol dir una política econòmica diferent a la que s'ha estat fent durant els darrers deu anys a Catalunya i a Espanya, i això vol dir fiscalitat justa i progressiva, com la dels països més avançats d'Europa, si no, no hi ha un sistema de salut públic fort ni res públic fort. Estem per sota de la Unió Europea en despesa pública, cinc o sis punts, perquè estem per sota en percentatges similars en ingressos fiscals, i això va per a Junts per Catalunya, que no volia incrementar l'impost de successions per a les rendes més altes en els pressupostos, i va per a Partit Popular i per a Ciutadans, que també defensen aquestes mateixes polítiques. Per a Ciutadans, que, per cert, ens parla de polítiques sanitàries socialdemòcrates, però vol una política fiscal neoliberal. No, mirin, això no quadra. Però també per a Esquerra i per a socialistes, que sovint són massa porucs quan entomem les polítiques fiscals a Catalunya o a l'Estat.

I sí, també ens cal un nou model de finançament. L'Estat gestiona massa recursos per les competències que té, la majoria de les competències socials les gestionen les comunitats. Ens cal un nou sistema de finançament, i vostès van deixar la cadira buida en la negociació del sistema de finançament a Catalunya. Quin és el seu projecte per a un millor sistema de finançament a Catalunya? Mirin, ens cal aprofitar...

El vicepresident primer

Vagi acabant, diputada.

Marta Ribas Frías

...els fons –acabo– extraordinaris actuals, el marge de despesa que tindrem per a l'any vinent; ens calen reformes fiscals progressives; ens cal un nou sistema de finançament autonòmic, però tot plegat alineat en transformació real, estructural, i no pas només amb millores per a la continuïtat del mateix sistema.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del diputat Vidal Aragonés, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Vidal Aragonés Chicharro

Consellera, ha tingut vostè disset hores per preparar la resposta, aproximadament, i li diem això perquè podríem entendre que en la dinàmica d'una comissió costi molt més donar resposta a moltes preguntes, però nosaltres li fèiem, com a subgrup, bàsicament cinc grups de preguntes. I volem insistir en aquesta idea, que ha tingut disset hores. Primera gran pregunta que li fèiem: què diferencia aquest departament de la «sociovergència», amb tot el temps del món per preparar la resposta. Vostè ens parla i ens situa la «sociovergència» sanitària com a patriarcat i com a contrapoder socialista vers el fastigós pujolisme, però també és una altra cosa, la «sociovergència» en l'expressió sanitària, que és la intervenció de gestió privada en la sanitat pública.

I quina és, de fet, l'única resposta que ens ha donat de totes les preguntes que li hem fet. I ens posa com a exemple l'Hospital de Reus, per confrontar la «sociovergència». Mirin, amb els calés de totes, hem rescatat un hospital que estava en fallida; això és més «sociovergència». Però li explico una altra cosa, que dono per fet que vostè sap molt millor que jo. A l'Hospital de Reus, dins, hi ha una empresa, hi ha hagut una empresa, CMQ, una empresa privada que fa assistència sanitària privada dins d'un espai públic. Consellera, vostè està a favor, d'això? De que rescatem amb diners públics un hospital i de que hi hagi una empresa privada que, dintre d'un espai públic, fa sanitat privada? Hi està d'acord o no hi està d'acord? Perquè si aquesta és l'única diferència que tenen vostès amb la «sociovergència» sanitària, no en tenen cap, a l'inrevés, estan aprofundint el model.

Segona pregunta, que per a nosaltres era fonamental: quin és el cost d'una visita, primera visita de pediatria de la xarxa pública en un hospital que es gestiona d'una manera privada? Disset hores després encara no sabem quin és el cost. I no ho sabem i tenim dues teories per què no ho sabem. La primera, perquè potser no ho sap ningú, que és aquest el problema que tenim, i la segona, perquè fèiem una repregunta, que era: i la mateixa visita, ara que la fan de forma no-presencial, quin és el seu cost? I segurament no pot donar la resposta perquè seria –i aquí no tenim la certesa i així ho afirmem– perquè cobren el mateix fent la visita ara no presencial, quan això suposa menys feina. Entre altres coses, fins i tot, perquè han acabat accelerant la llista d'espera que tenien quan han tingut aquesta realitat. És una dada científica que li dono, aquesta realitat. I, per tant, opacitat absoluta quan encara no sabem quin és el cost d'una primera visita quan qui gestiona és un hospital de titularitat pública, però de gestió privada.

També li preguntàvem sobre els dos decrets, jo m'atreveixo ja a parlar de «decrets fantasma», que s'anuncien sobre la reducció de les llistes d'espera en dos moments, acompanyats del Grup de Catalunya en Comú Podem, que li dona a més la primícia perquè pugui justificar, i que a dia d'avui no tenim. Octubre del 2018, el primer anunci; desembre del 2019, el segon anunci. No ho tenim. I ja sap que li hem caracteritzat que per a nosaltres les llistes de espera no són un instrument administratiu de gestió, són patiment humà, les llistes d'espera. I, per tant, ens sembla que no és de rebut que en una mateixa legislatura ens anuncien dues vegades un decret de llistes d'espera que no ha existit; dos decrets de llistes d'espera.

Tercer bloc de preguntes. Li dèiem sobre el document d'experts que si no es nostre, que si és nostre, que si el fem nostre, però ja veurem. Doncs diguin què fan vostès seu, d'aquest document? I li fèiem una lectura literal del que diu el document. I ara li preguntem, més directament encara: vostès estan a favor que en la determinació de les polítiques públiques de Salut, de la sanitat pública, participin les empreses privades? Que, al mateix nivell que està vostè, consellera, estiguin les empreses privades, hi està a favor o no? Està a favor que la primària subcontracti o contracti?

Que ve a significar que es privatitzi part de la gestió. Contesti, consellera, és el que li demanem.

Nosaltres li farem com a subgrup deu propostes de resolució amb propostes, però n'hi ha una que ja l'hi avançàvem ahir: els calers no sortiran del no-res. I, en una situació de crisi com l'actual, nosaltres indiquem grans fortunes i grans empreses, qui cobra més de seixanta mil euros d'ingressos anuals, que pagui més. Nosaltres, un camí clar. Podrà agradar o no agradar, però és clar. Vostè hi està a favor o no hi està a favor? Ens tindrà..., ens donarà una resposta?

I l'últim, per acabar. Nosaltres pensem que no trobarem la solució de la situació de la sanitat pública en la seva resolució d'aquest departament i menys d'aquest Govern i, per tant, sí que volem anar a trobar solucions i la solució, per sort, la trobarem en un exercici, que és el de reivindicació i de vaga, amb els i les MIRs que ens donen una lliçó com a professionals, però també com a treballadors i treballadores que lluiten pels seus drets i, per tant, s'ha de posar al capdavant d'aquesta negociació. No diguin que hi ha una part de la patronal que ja representa al departament, que és cert, i també als treballadors i treballadores del transport sanitari, que evidentment nosaltres demanem que s'internalitzi, però com a mínim fins que no s'internalitzi, garanties laborals. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I l'últim, els metges i les metgesses, novament, una vaga. L'únic que ens queda, evidentment, és cridar a una gran mobilització de la societat per defensar la sanitat pública, que serà l'única manera a través de la qual conquerirem drets, perquè d'aquest Govern, ja no esperem res.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn del diputat Santi Rodríguez, del Subgrup del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresident. Conseller, conselleres. He tingut la sensació, aquest matí, que estàvem gairebé, aquest matí, i ahir també amb les intervencions, sobretot d'Esquerra Republicana, que estàvem quasi en una sessió de control al Govern d'Espanya. Junts per Catalunya no ho va fer, suposo que ja es deuen haver independitzat d'Esquerra Republicana, eh? I avui també s'hi afegeix una espècie de sessió de control a l'Assemblea de Madrid, no? Doncs, miri, per part del Govern d'Espanya ja ha tingut la resposta, per part de la representant del Govern d'Espanya. Jo no caure en el parany de fer la resposta de l'Assemblea de Madrid, perquè la sessió de control, el control que estem fent en aquest debat és al Govern de la Generalitat, és sobre l'actuació del Govern de la Generalitat i és sobre el que pateixen els catalans. Per tant, si volen parlar de Madrid, en parlem, però en un altre lloc que no sigui aquest, que té una altra funció.

I vostè, mentre ens anava parlant d'aquestes coses de Madrid, ens ha parlat una miqueta d'atenció primària, però ens ha deixat amb moltes incògnites, amb molts interrogants. Li deia ara, per la part que li toca, al diputat de la CUP que jo també tinc un llista d'interrogants que vostè no ens ha donat resposta, no? Per exemple, no ens ha donat resposta amb relació a la problemàtica del 061, creiem que existeix i és evident, no? I que és un element important del sistema, és un element important especialment en un temps en què la comunicació de la ciutadania, d'una part important de la ciutadania en el sistema sanitari es realitza telefònicament i una part d'aquesta es realitza a través del 061; i en la mesura en què el 061 trontolla per determinades decisions, home, ens agradaria saber quines mesures s'han adoptat per evitar que això passi així.

Globalment, amb relació a la primària, jo crec que coincidim tots els grups. Hem coincidit no ara només, hem coincidit amb totes les nostres diferències i amb tots els nostres matisos que siguin necessaris. Coincidim ara i coincidíem abans de la pan-

dèmia en què calia una aposta important per a l'atenció primària, que s'havia debilitat molt fruit de la situació de crisi i de les retallades, que se'n diu. D'acord, sí, s'havia retallat i que s'havia ajustat i s'ha de recuperar aquella activitat, però és que a dia d'avui continuem sense saber quan els CAPs podran recuperar la seva activitat normal, i és lògic potser que no ho sapiguem, però el que no és... no sembla massa lògic és que l'activitat dels CAPs depengui de les zones territorials, i depengui d'uns criteris que no sabem ben bé quins són, i que hi hagi molta gent... la ciutadania, els que requereixen de les atencions dels CAPs desconcertats perquè no saben exactament en quina situació es troba el seu centre d'atenció primària i quins serveis pot rebre i quins serveis no pot rebre. Doncs això, que és en el que coincidim tots els grups, resulta que el Govern no fa la impressió que coincideixi també amb això, com a mínim, per la via dels fets. Per la via de les paraules potser, però per la via dels fets, no.

El Pla de reforçament: l'hi han dit, l'hi vaig dir, l'hi reiter: pobre i qüestionat pel sector. Però veiem més coses. Llistes d'espera, ni una paraula, ni una dada des del mes de maig, ni una dada, i és important. Mesures, mesures per recuperar. Fixi's lo que li estem dient. Ja no estem dient: «Mesures per reduir les llistes d'espera amb relació al gener.» No li estem demanant això perquè sabem que és impossible. Estem demanant mesures per garantir que es recupera l'activitat ordinària per almenys garantir que no empitjoren les llistes d'espera. I després, a continuació, mesures per recuperar l'activitat que no s'ha pogut realitzar durant la pandèmia. Fixi's que no és una... no estem demanant resoldre el problema de les llistes demà passat. No, estem demanant mesures per afrontar la situació en la que ens trobem.

Sí, debat per la transformació o el reforçament del sistema sanitari. Molt bé, però a partir de la pandèmia, i abans no podíem haver pensat això, quan tots parlàvem de la necessitat del reforçament del sistema sanitari? I sí, es comencen a moure les coses a partir de la pandèmia. Sembla que la pandèmia, com a mínim, ha servit per a això. Llàstima que el Govern acaba amb les seves funcions ben aviat, no? Pressupost, infrafinançament. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Sí, ja hi estem d'acord, però mentre parlem de l'infrafinançament extern, parlem també de l'infrafinançament intern, i amb això no necessiten a ningú, ho pot fer el Govern sol, reordenar les prioritats del Govern i destinar més recursos a sanitat. Farmàcies.

El vicepresident primer

Vagi acabant, diputat.

Santi Rodríguez i Serra

Acabo. Farmàcies: ni una paraula, consellera. Radar Covid, pagament a residències, sobrecostos, des del mes de juliol sense pagar, etcètera. No tinc més temps, no? Però lo que sí que m'ha quedat clar, consellera, és que aquest Govern no és capaç d'afrontar els reptes de la sanitat ni de la salut pública.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula la diputada Gemma Espigares, del Grup Parlamentari Republicà.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, vicepresident. Conselleres, consellers, diputades i diputats. Miri, ahir sentíem parlar de mà estesa, de construir ponts, i començo parlant per una part que segurament es coneix poc, que és que a la Comissió de Salut no sé si ho hem arribat a quantificar, però pràcticament el 95 per cent dels acords els hem fet per unanimitat amb les propostes de resolució. I ho dic perquè crec que ens hem sabut entendre en moltíssimes coses, segurament més de concreció que de model, perquè hem discutit poc del fons, de la transformació, del que deia la diputada Ribas, d'entrar a la transformació que necessita el sistema sanitari, però sí que és cert que a l'hora de parlar

de coses molt concretes del dia a dia, ens hem sabut ficar d'acord. Per tant, jo quan sento parlar de construir ponts i de mà estesa entendran que, venint del sector sanitari, doncs, és el que entenc, que som útils a la gent i hem vingut a fer.

Sí que és cert que té trampa perquè parlem de construir ponts, però ja posen la dinamita en un dels cantons per veure que no funcioni, per tant, entenc també que l'escenari electoral, doncs, és complicat per generar aquests consensos que ens calen. Nosaltres farem la feina per deixar-hi els fonaments, i perquè a més ho volem seguir liderant. Volem liderar aquesta transformació que cal. Jo crec que hi ha un punt del que deia avui la diputada Escarp que és important. Deia «hi ha hagut poca autocrítica». Jo crec que l'autocrítica és imprescindible a tot arreu, i també a la política, i precisament és una qüestió de percepcions, perquè jo la percepció que tinc és que n'hi ha hagut molta. Per exemple, amb el tema del Segrià –i ho vam discutir aquí–, n'hi ha hagut molta des del territori al propi Govern. La diferència és si aquesta autocrítica la utilitzem com a arma llancívola en campanya electoral o dins d'un hemicicle, o aquesta autocrítica i crítica que puguem fer tots els grups la utilitzem en forma d'aprenentatges, en forma de propostes, en forma de millores. Si és lo segon, crec que hi estarem tots d'acord, perquè entenc que és el que també ens demana la gent.

Per tant, en aquest sentit, algunes propostes que nosaltres presentarem com a propostes de resolució en dos sentits. En el primer, en l'immediat –i aquí coincidim plenament en allò que ja vam aprovar al debat de política general, en allò que ja vam aprovar al ple monogràfic de Covid, que va demanar el president Torra, i en allò que en aquesta legislatura ens hem posat d'acord: en enfortir la salut pública, en enfortir l'atenció primària, que com a eslògan queda molt bé, però hem de traduir què vol dir això. I en aquest sentit ja n'hi ha prou de pedaços, que és amb el que també amb el finançament actual podem fer, i cal aquesta transformació. I això és cert que cal aquest abordatge més gran que no el dia a dia. Però també amb desburocratitzar, i segur que tots els portaveus de la Comissió de Salut estan en contacte constant amb directores d'infermeria, amb gerents, i el que ens diuen és que hi ha molta part del temps assistencial que el dediquen a fer tasques burocràtiques.

I per això és imprescindible el que ahir la consellera Vergés deia dels gestors Covid, perquè aquests nous rols ens han de permetre que cadascú s'especialitzi i faci la tasca que realment ens cal. I, per tant, marxar de la metgessa i la infermera típiques que hem tingut el sistema sanitari i introduir aquests nous rols. Això vol dir també parlar dels «fisios», i dels nutricionistes, i d'aquests gestors i de les treballadores socials sanitàries. Per tant, abordar tot aquest aspecte, però també totes les condicions laborals. I és cert que és una legislatura en la que s'han anat fent millores, insuficients, que cal que seguim treballant i que cal novament abordar el finançament per poder-ho resoldre, però també amb la recerca, també amb l'enfortiment de les..., o en abordar les desigualtats socials que tenim, i la Covid-19 ha afectat diferent dones i homes, malgrat que els negacionistes es vulguin tapar els ulls; és cert i s'ha vist en tots els països perquè les condicions en què vivim ens hi porten.

Per tant, abordar aquests temes, també la transparència, i recullo el que deia la diputada Escarp, que aquests informes que el Departament de Salut fa són molt complets, i que a més hem sigut capaços entre tots i totes de contribuir a fer que siguin comprensibles. La primera vegada que algú va parlar..., que algun epidemiòleg o epidemiòloga va parlar de la Rt, la majoria de la població no sabíem el que era, o d'una PCR. Per tant, que traduïm això a fer comprensible aquesta transferència cap a la societat. Això en l'ara.

I en el projecte de futur per a aquests propers mesos, entenc que el vicepresident n'ha parlat, que la consellera n'ha parlat, que tenim, com a mínim, tres reptes per davant: aquesta anticipació a la Covid-19, desplegant tot això, però també la recuperació de tota l'activitat del sistema sanitari que tenim ajornada, i en això els gestors i les gestores sanitàries són molt –molt– clars; si no comencem a fer els cribratges

–i algú ho deia ahir–, començarem a tenir pacients que ens arribaran molt pitjor als CAPs. Però sobretot és imprescindible –i per això el ple monogràfic, entenc– la transformació del sistema. I jo n'apunto dos, de sentits. El primer, el que compartia la diputada Ribas, de passar d'aquest «hospitalocèntric», de parlar de que tot és hospitals, a posar la persona al centre i que els recursos siguin els que hi van, amb l'atenció primària com a porta d'entrada; el compartim. En poso un més: que tinguem governs valents, i en això confio en la consellera Vergés, amb què apostem per la prevenció, amb què apostem per canviar els estils de vida, i no haver d'esperar que la persona ens arribi a l'hospital quan ja pràcticament no hi podem fer res. Per tant, situar aquests dos elements inicials per parlar de la transformació que ens cal.

Entro a dos detalls, o una prèvia: som conscients del consens social i sectorial que hi ha dins de l'àmbit sanitari en totes aquestes millores que calen. Per tant, ens queda fer la feina als diputats i diputades d'aquesta cambra, i al Govern ens queda traduir aquest consens social i sectorial en un consens polític. Però també som molt conscients, i també per això vam presentar –i avui ho tornarem a fer– una proposta de resolució sobre l'infrafinançament. Si volem discutir realment de quin model volem i no tenim els recursos per fer-ho, i ahir el diputat Guinó quantificava..., de fet, deia: «no ho fem Junts per Catalunya, no ho fa el Govern, ho han fet experts en l'àmbit econòmic, que han quantificat aquests 5.000 milions d'euros que necessitàvem ja abans de la Covid-19»; per tant, uns fons estructurals sense els quals és impossible parlar-ne.

Entro a tres elements que s'han situat, sense voler o intentant passar per sobre de la picabaralla, perquè crec que s'ho val; però sí que hi ha tres elements que els vull dir. El primer, perquè el diputat Soler parlava de que semblava que el Govern s'hagués adonat aquest any que hi havia temporers dormint davant de casa seva a Lleida. El que negàvem ahir no és que això passés, el que negàvem és que el Govern se n'adonés aquest any. El Govern fa molts anys que n'és conscient, i també per això a Lleida fa molts anys que demanem que hi hagi un alberg per a temporers, que el PSC mai ha volgut construir. Podria quedar-me molta estona amb els retrets i sap que n'hem discutit sovint; em quedo i m'aplico el que els demanava abans, i vaig a la proposta: siguem conscients de la situació que hi ha, que aquest any, doncs, crec que el conjunt del país ho és i proposem aquest alberg, proposem abordar la precarització, perquè al final criminalitzar el sector agrari i criminalitzar els temporers no és la solució. La solució és que abordem el problema, que ho abordem amb el finançament que ho fa i que, sobretot, ho fem per avançar.

També amb la dècada perduda de què la diputada Escarp parlava i dels pressupostos que consolidaven retallades, que deia que Esquerra hi havia sigut. Els pressupostos que van consolidar les retallades sap que van ser entre convergents i el PP, però malgrat això jo li explicaré què ha fet aquests cinc anys Esquerra en aquesta dècada perduda que vostè deia, i és pagar les seves factures, pagar el que vostès, el tripartit, van decidir. Encara estem pagant les factures dels hospitals fets, i tot i així cal que seguim avançant.

En el tema del feminisme, crec que no és l'abordatge avui, però sí que sap perfectament quina és la societat i les organitzacions polítiques no ens n'escapem. Crec que en això val la pena que fem front comú, i li recomano que llegim plegades l'entrevista que feia la diputada Sans, del Grup Republicà, i deia: «Allò que abans era una broma de mal gust, ara no és tolerable.» Per tant, si fem front comú, totes les dones, de forma transversal, serem capaces de fer aflorar totes les violències que hi ha i d'aclarir-ho

I acabo. Esquerra deia «som molt conscients d'aquest consens social que hi ha i per això volem traduir aquest consens social en un consens polític, en enfortir el sistema sanitari públic, en avançar no amb l'absorció del sistema residencial, sinó en la integració real d'aquest sistema, en la prevenció, en seguir millorant aquestes condicions laborals que el conjunt de diputats i diputades parlaven i en abordar també

la governança; si no parlem de la governança del sistema sanitari no farem aquesta transformació de veritat».

Per tant, Esquerra, els propers sis mesos –i això entenc que és el que li traslladem a la consellera Vergés–, li demanem que siguin útils a la gent, que segueixin governant aquesta anticipació en el dia a dia, en tot el tema de la Covid-19, però també que afrontin tota la planificació del sistema sanitari en el que vindrà, i també que seguim treballant perquè aquest pacte nacional, o aquesta aliança que vostè deia i que ens ha de permetre situar el sistema sanitari dels propers trenta anys, comencem ja a posar-hi els fonaments.

El vicepresident primer

Gràcies. (Alguns aplaudiments.) Gràcies, diputada. Finalment té ara la paraula el diputat Lluís Guinó, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, vicepresident, consellers... Deixi'm fer una prèvia, que consisteix bàsicament en el fet de dir-los que parlaré estrictament de salut. És fàcil entrar en el retret polític quan la situació des d'un punt de vista ciutadà no fa necessari precisament que en el Parlament de Catalunya es facin, d'alguna manera, intervencions que tenen més a veure amb el conflicte estrictament polític que amb la resolució dels problemes que té avui el país. Per tant, intentaré ser al màxim d'objectiu en aquest sentit i, tal vegada, al final, faré alguna intervenció arran de les intervencions que s'han fet.

Hi ha una constatació objectiva, general, absolutament acceptada per tothom, que és que el sistema de salut de Catalunya pateix un infrafinançament endèmic, històric..., tots els adjectius que vostès li vulguin posar. Però a la solució d'aquest problema endèmic hi té molta participació directa En Comú Podem, per exemple. I he vist que al final sembla que la resolució d'aquest problema endèmic a nivell financer sigui apujar els impostos dels catalans altra vegada.

El problema endèmic, històric del sistema no es resoldrà cobrant més impostos als catalans, no es resoldrà d'aquesta manera, i vostès ho saben. I no es resoldrà tampoc –i ahir hi insistia– aprofitant el fons extraordinari Covid per resoldre un problema que no és conjuntural sinó que és estratègic.

Per tant, els problemes estratègics –i això ho sabem pràcticament tots– es resolen amb decisions i propostes que tinguin caire estratègic, no amb qüestions que tenen a veure amb l'increment d'impostos de forma concreta en un moment determinat ni amb els fons Covid, que, hi insisteixo, són extraordinaris i que resolen una qüestió molt puntual, i que tal vegada el Departament d'Economia i el Govern de la Generalitat haurien de tenir molta més disponibilitat de tresoreria precisament per resoldre'ls de forma immediata; tal vegada no es produirien algunes de les denúncies que s'han fet aquí, en algunes intervencions, respecte a estar més o menys d'acord amb si s'han de fer determinades modificacions o determinats canvis en les que són pròpiament les consignacions pressupostàries de diferents departaments.

És a dir, si el problema és que el conseller d'Economia, per pagar la despesa meritada com a conseqüència del Covid, ho ha de fer necessàriament amb canvis de partides pressupostàries dels seus departaments, si aquest és el problema; si el que haurien d'haver arribat ja de forma efectiva són els recursos de l'Estat, i s'hauria d'haver resolt, hi insisteixo, el problema endèmic del finançament.

I s'hi ha fet referència abans: és que no es pot parlar de resoldre aquest problema si no es parla de l'Estat ni es parla de Madrid, i no Madrid ciutat. Parlàvem, senyor Soler, ahir, de Madrid Comunitat Autònoma, i parlàvem de la influència que tenen vostès en el Govern de la comunitat autònoma. Jo celebri que la consellera de Castella i Lleó tingui una preparació excepcional. Soc dels que defensen precisament la meritocràcia en política, soc precisament dels que defensen que els millors estiguin fent política des d'un punt de vista de preparació, i que la gent tingui una vinculació

directa entre el departament que dirigeix i la preparació de què un disposi o pot posar a l'interès públic. Però li parlava de la comunitat autònoma. I tot i que la situació a Catalunya en aquest moment, tal com diu el doctor Argimon, és d'estabilitat però certa tensió –que n'hi ha i n'hi haurà i ho haurem d'assumir–, també és veritat que hi ha maneres diferents de fer les coses. No és que el Covid tingui, d'alguna manera, coneixement geogràfic ni coneixement de fronteres entre territoris. No, no, això segur que no. El que li dic és que hi ha diferents maneres d'enfrontar-se a la problemàtica del Covid per part dels governs. I és obvi que la Comunitat Autònoma de Madrid, no la ciutat de Madrid només, té problemes. I nosaltres som dels que precisament... I ahir l'hi deia respecte a la qüestió que té a veure amb el senyor Carrizosa i la seva situació personal: tal vegada, si vostès els expliquen al Govern de la comunitat autònoma que a Catalunya es fa d'una manera diferent, tal vegada es resolgui de forma més ràpida. I aquests problemes que avui hi ha, que són gravíssims, es resoldrien molt millor. El meu comentari era en aquesta dinàmica.

I una altra qüestió que interessa a la ciutadania i que és important: com ens enfrontem a la segona o, d'alguna manera, a l'expansió o a la continuació de la segona onada del Covid? Em sembla evident que ens trobem en una situació –i el Govern n'és el màxim responsable i el màxim exponent– que és que de la gestió de la primera onada se'n poden fer aprenentatges. O sigui, de gestionar el Covid..., no hi havia manuals previs per gestionar-lo ni per planificar-lo; per gestionar el Covid s'ha hagut, evidentment, d'assumir, per desgràcia, un aprenentatge que el Govern, des de la nostra perspectiva, ha fet de forma més que correcta, i sobretot en una situació econòmica complexa i complicada, com és, en general, la situació de les finances del Govern de Catalunya, que no és d'ara sinó que és, hi insisteixo, una problemàtica que no s'ha resolt fins ara, i que caldria que els partits polítics que d'alguna manera reclamen sempre que el Govern de Catalunya faci més inversions, resolgui més ràpidament les problemàtiques, gestioni molt millor, sigui més eficient, facin un esforç un dia i siguin eficients vostès, que és, definitivament, que aquests recursos que pertanyen o que corresponen al Govern de Catalunya siguin traspassats. En aquell moment, tal vegada, quan això sigui així, es poden acceptar, potser de forma més objectiva i de forma més sincera, alguns dels retrets que vostès fan a nivell de gestió per part del Govern de Catalunya.

Una altra qüestió que hi voldríem incidir des de Junts per Catalunya –ja s'hi ha fet referència. La primària necessita més recursos, certament, i això també és responsabilitat seva. La primària necessita més reconeixement, que això, des d'un punt de vista de tresoreria o des d'un punt economicofinancer, no té tanta transcendència. Però el que necessita també és uns millors salaris, una possibilitat de desenvolupar la seva tasca molt més adequada als seus espais físics i al seu territori, la possibilitat fins i tot de desenvolupar més autònomament les seves facultats i les seves funcions, i, tal vegada també, dir-los clarament que estan en el centre del sistema de salut nostra.

Estic d'acord que tal vegada hi ha hagut una política «hospitalocèntrica» excessiva, però s'ha fet un esforç històricament molt important en aquest país per tal de que pràcticament totes les capitals comarcals del nostre país tinguin hospital. I això jo no sé si és un benefici o un plantejament només compartit per la «sociovergència», que em sembla francament una simpleza, enfocar aquestes qüestions des d'aquesta perspectiva, perquè pel Departament de Salut, pràcticament, hi han passat tots els partits polítics d'aquest hemicicle, tots els partits polítics, excepte la CUP i excepte el Partit Popular, i tots els que tenen aquesta proposta, i fins i tot Ciutadans, perquè encara..., tot i guanyar les eleccions no van poder governar. (*Veus de fons.*) I..., no m'interrompin, si us plau, que estava a punt de dir una cosa que em sembla interessant per a tots (*rialles*), que té a veure amb què hem de fer un esforç, certament, per assumir d'on sorgeix el sistema de salut del país. Hi havia ja una estructura constituïda i que preexistia al Govern de la Generalitat, i el que es va intentar és, precisament, aprofitar d'alguna manera les millors gestions, els millors plantejaments

d'aquell sistema de salut preexistent i anar-lo modernitzant. I és cert que hi ha hagut un procés de modernització i de millora, i que tal vegada ara estem en una etapa que cal transformar, modificar i, d'alguna manera, millorar aquest sistema.

De canvi de model o de discussió sobre el model només ho fa pràcticament la CUP. L'esmena total al model de salut de Catalunya el fa la CUP. Llavors, em sorprèn de vegades aquí a l'hemicicle, en algunes intervencions, que sembla que pràcticament aquest model de sistema de salut no el comparteixi pràcticament ningú. Nosaltres el compartim; el que volem fer és, clarament, millorar-lo. I tenim i hem de tenir capacitat per fer-ho, i, a més a més, el que necessitem també és el consens de la majoria dels grups parlamentaris. La resta són esmenes parcials al sistema, que nosaltres també estem d'acord que s'han de resoldre de forma imminent.

Només recordar-los que la revisió del model s'ha de fer al Parlament de Catalunya, és obvi, però qui l'ha d'implementar serà el Govern de Catalunya que sorgirà de les pròximes eleccions. El retret de per què hi ha eleccions amb més o menys tardança no té massa sentit; és bo sempre demanar l'opinió als ciutadans, sempre. Fins i tot quan els ciutadans es plantegen que volen canviar determinades estructures i que volen tenir el dret a decidir i que es volen plantejar fins i tot de fer un referèndum per la independència, també és bo. És bo consultar la ciutadania? Sempre. Sempre i en tot cas. I, per tant, aquestes eleccions que venen em sembla que són una oportunitat també des de l'àmbit de la salut per plantejar cadascú, cada grup parlamentari el seu projecte d'unes –nosaltres sí que ho creiem– polítiques més centrals, més bàsiques, més necessàries i més prioritàries que són les polítiques de salut.

En darrer terme, i només per finalitzar la meva intervenció, els agraeixo l'esforç que han fet precisament per exposar de forma clara les seves intervencions més enllà de les diferències que hi ha, que no són tantes com des d'un punt de vista discursiu de vegades aparentem en l'hemicicle del Parlament. Que sàpiguen que hi ha un consens general sobre el sistema i el que cal però és, d'alguna manera, millorar-lo, i millorar-lo sobretot en interès de la ciutadania.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn del Govern, si vol intervenir. (*Pausa.*) Em diuen que no.

Per tant, acabat el debat, aquesta presidència fa avinent que d'acord amb la seqüència acordada a la Junta de Portaveus, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents serà la següent: el termini per presentar les propostes de resolució subsegüents en aquest debat fineix aquesta tarda a les 16.00 hores, a les quatre de la tarda; la qualificació i comunicació als grups i subgrups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa es farà aquesta mateixa tarda en suspendre's la sessió; el termini per presentar les propostes transaccionals serà fins demà dijous a les 13.30, a la una i mitja del migdia; la presentació i votació de les propostes de resolució serà divendres a partir de les onze i mitja aproximadament.

Proposta de canvi de nom de la Comissió d'Igualtat de les Persones

395-00264/12

A continuació, procedim al tercer punt de l'ordre del dia, que és la proposta de canvi de nom de la Comissió d'Igualtat de les Persones. Atesa la sol·licitud presentada, es proposa al Ple, d'acord amb l'article 47 del Reglament, el canvi de nom següent: la Comissió d'Igualtat de les Persones passaria a denominar-se la Comissió d'Igualtat de les Persones i de Feminismes.

En aquest punt hi ha algun grup parlamentari que vulgui intervenir? (*Pausa.*)

Entenc que..., vista la proposta presentada i que no hi ha intervencions, els faig avinent que la votació sobre el canvi de nom es farà aquesta tarda en acabar el punt 6 de l'ordre del dia juntament amb la resta de votacions.

I ara sí, suspenem la sessió fins després de dinar. En concret, a les tres de la tarda es reprèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les tres de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Mercè Ardriu i Usart.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda, la consellera de la Presidència, la consellera de Justícia i el conseller d'Empresa i Coneixement.

El president

(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada la intervenció del president.)

Decret llei 31/2020, del 8 de setembre, pel qual es modifica el Decret legislatiu 1/2000, del 31 de juliol, pel qual s'aprova el Text únic de la Llei de l'esport, i s'estableixen mesures de funcionament dels òrgans de govern de les entitats esportives de Catalunya

203-00056/12

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Gràcies, president. Diputades, diputats. Vinc a presentar-vos un nou decret llei amb relació, en aquest cas, al món de l'esport, en el qual, autoritzem les entitats esportives de Catalunya a utilitzar els mitjans electrònics per garantir el seu funcionament ordinari. De fet, el que aquest decret llei que avui venim a presentar forma part d'aquesta situació en la que ens trobem, que és aquesta pandèmia sanitària. I de totes aquelles mesures que, com a Govern, hem hagut d'anar prenent i s'han hagut d'anar implementant, per tal de poder garantir –com dia– el funcionament ordinari i el dia a dia, en aquest cas i en aquest decret, de les entitats esportives del nostre país.

M'agradaria, però, en primer lloc, doncs, posar en valor i ratificar la importància de les entitats esportives a Catalunya. I ho he dit en més d'una ocasió i també des d'aquest faristol. I ho dic amb convicció i ho dic amb fermesa: la base del sistema esportiu català radica en una xarxa d'associacions esportives, que és potent i que està molt consolidada a casa nostra. Només cal veure els números o les xifres del Registre oficial d'entitats esportives de la Secretaria General de l'Esport. Hi ha divuit mil entitats esportives, arreu del territori, principalment, clubs esportius, entre els quals hi ha clubs esportius professionals amb molt de pes específic al nostre país, com poden ser el Barça o l'Espanyol.

Hi ha setanta-tres federacions esportives, que apleguen més de sis-centes mil persones federades. Hi ha quaranta-cinc consells esportius, que apleguen 450.000 escolars, com les AMPAs o les associacions esportives, entre d'altres. I tot aquest moviment, esportiu i social, es considera un dels trets fonamentals i diferencials en el nostre esport i també és un dels nostres principals actius. Les entitats privades, amb personalitat jurídica pròpia i sense finalitat de lucre, les quals tenen com a objectiu el foment i el desenvolupament de la pràctica esportiva, són un element viu, que evoluciona i que es va adaptant a cada moment. I és per aquest motiu que una de les nostres prioritats és facilitar el funcionament d'aquestes organitzacions esportives i garantir-ne la qualitat.

I ho fem, amb modificacions com la que avui els presento i que contribueixen a que les entitats esportives puguin reforçar la seva capacitat de gestió.

Com a motor del nostre esport, les entitats necessiten que les dotem de totes les eines i recursos necessaris perquè continuïn essent el pilar al voltant del qual gira el progrés de la pràctica esportiva al nostre país. Com a conseqüència de la situació d'excepcionalitat en la que ens trobem, generada pels darrers brots epidèmics de la pandèmia de la Covid-19, es va aprovar la prohibició de les trobades i de les reunions de més de sis persones, com tots vostès saben. Tant en l'àmbit privat com en l'àmbit públic.

Aquesta mesura, determina per tant, la necessitat d'establir amb caràcter urgent una regulació del funcionament dels òrgans col·legiats de les entitats esportives, per tal que aquestes puguin continuar amb el desenvolupament de les seves funcions.

Transformacions que abans necessitaven molts anys, ara s'activen amb poc temps. La pandèmia ha sacsejat la majoria dels àmbits de la nostra societat i el de l'esport no n'és una excepció. L'impacte de la Covid-19 ha accelerat l'adopció de la digitalització, en aquest cas, en un sector que està buscant, dia a dia, fórmules per adaptar-se.

La represa, o la nova normalitat, exigeix agilitat en situacions que ningú havíem imaginat. Ara, la transformació digital no és una opció, sinó que és una solució. Tot-hom està predisposat a fer canvis, i, en aquest sentit, les eines digitals que ens hem vist obligats a fer servir durant la pandèmia, ens han facilitat el dia a dia. I és per aquest motiu que el Govern va aprovar aquest decret llei, que habilita les entitats esportives de Catalunya a utilitzar els mitjans electrònics per garantir el seu funcionament ordinari, i facilitar les reunions i facilitar els acords dels seus òrgans de govern.

I ho fa, d'aquesta manera, perquè quedi de forma permanent en l'articulat de la Llei de l'esport, atenent que aquesta passa de ser una necessitat ordinària d'ara a ser una manera de funcionar d'ara endavant. La mesura ens ha de permetre regular i facilitar l'actuació dels òrgans col·legiats de les entitats esportives, per tal que puguin continuar amb el desenvolupament de la seva activitat.

El decret llei que avui els presento, introdueix un nou article, 31 bis, en el Decret legislatiu 1/2000, de 31 de juliol, pel qual s'aprova el Text únic de la Llei de l'esport, que habilita a les entitats esportives de Catalunya l'ús de mitjans electrònics per a la reunió i presa d'acords.

També es determina quines condicions s'han de garantir, d'acord amb l'article 312.5.2, del Codi civil de Catalunya. Per tant, i a partir d'ara, els òrgans de govern de les entitats esportives de Catalunya poden reunir-se i adoptar acords a distància, sempre que els seus estatuts no ho prohibeixin de forma expressa.

Les juntes directives de les entitats esportives i les seves comissions delegades, també podran adoptar acords sense reunió, d'acord amb allò que disposa l'article 312.7, del Codi civil de Catalunya, encara que els estatuts així ho prevegin. Ara bé, les assemblees generals a distància de les entitats esportives de Catalunya només es podran celebrar per garantir el funcionament ordinari de l'entitat esportiva, però, en cap cas podran fer per modificar els estatuts o reglaments de l'entitat, elegir els membres de la junta directiva, aprovar un vot de censura, acordar la transformació, la fusió o l'escissió de l'entitat o, fins i tot, la seva dissolució.

També s'incorpora una disposició transitòria primera, en què, en el cas que no es puguin realitzar les reunions de l'assemblea general a distància, habilita les juntes directives de les entitats a adoptar tots aquells acords sobre les mesures que permetin garantir el funcionament essencial de l'entitat, com a conseqüència de la crisi sanitària generada per la Covid-19. Al mateix temps, s'habilita les juntes directives de les federacions esportives catalanes a adoptar les mesures que estimin necessàries, sobre el calendari de competició esportiva corresponent a la temporada 2020-2021, que desplegaran els seus efectes a partir de la data de la seva aprovació.

Aquests acords, que les juntes directives de les entitats esportives adoptin, s'han de ratificar per assemblea general de l'entitat en una reunió ordinària o bé extraordinària, en un període màxim de seixanta dies naturals a partir de la data en què es deixi de produir efectes, la resolució per la qual s'adopten aquestes mesures espe-

cials en matèria de salut pública per a la contenció del brot epidèmic de la pandèmia de la Covid-19 a Catalunya. Al mateix temps, s'allarguen els terminis per aprovar els comptes anuals de les entitats esportives, quan no es puguin realitzar les assemblees generals ordinàries de les entitats per mitjans electrònics.

I finalment, s'aprofita la disposició transitòria tercera del decret llei per aclarir que els mandats de les juntes directives de les entitats esportives de Catalunya que hagi expirat durant la vigència de l'estat d'alarma o bé durant aquest període comprès entre la data d'aixecament de l'estat d'alarma i l'entrada en vigor d'aquest decret llei, queda prorrogat fins al 31 de desembre de 2020. És a dir, si una entitat ha de renovar la seva junta directiva amb un mandat perllongat, l'elecció de la nova junta directiva s'ha de realitzar, com a màxim, en aquesta data de 31 de desembre de 2020. També s'aprofita per facilitar l'acta de votacions dels procediments electorals, que es podran preveure les votacions per a l'elecció dels membres de la nova junta directiva, de manera independent a la celebració d'una assemblea general, per tal que aquestes votacions puguin complir amb totes les mesures sanitàries vigents en el moment de la seva realització i a l'efecte que els electors puguin emetre el seu vot de manera lliure, presencial, directa, igual i secreta.

Aquestes són les mesures més importants del decret llei que els he vingut a presentar avui. No obstant, permetin-me..., m'agradaria poder-los comentar que, tot i la situació excepcional en la que ens trobem, tot i que estem patint també repressió i injustícia i aquest Parlament, doncs, n'és una prova, aquest Govern seguim treballant i aquest és el nostre compromís, per tal de facilitar el benestar de la ciutadania del nostre país. Malgrat tot, seguim endavant. I, tal com ens va demanar el president Torra, lluitarem les vint-i-quatre hores del dia per la vida i per la salut de les persones. També, en aquest cas, per la salut de les nostres entitats esportives.

Moltíssimes gràcies, diputades i diputats. I espero que ens facin confiança aprovant aquest decret llei que els he vingut a presentar.

El president

Gràcies, consellera. És el torn, ara, dels grups parlamentaris per posicionar-se respecte aquest decret, amb una intervenció de cinc minuts per als grups parlamentaris i també per als subgrups, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Javier Rivas. Endavant.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, bona tarda a *todos*. En primavera ya nos trajeron un decreto muy similar, el 20/2020, del 26 de mayo, que habilitaba de una manera temporal, y ahora nos lo traen como una modificación legislativa, añadiendo un punto 31 bis a nuestra vieja ley del deporte. Digo «vieja ley del deporte» porque, al principio de esta legislatura había mucha inquietud en el sector, se movilizó, hicieron una ILP, que es un trabajo tremendo, hicieron un redactado, un borrador de una ley, pero bueno, han usado todas las argucias de filibusterismo parlamentario para que se quede en un cajón. Ahí está y decaerá con esta legislatura de teatro Kabuki que hemos tenido. Entonces, no han tenido más remedio que añadirlo, pues, a la antigua ley del deporte.

Nos parece oportuno. De hecho, creo que en el pasado decreto ya se lo dije, creo que no son medidas coyunturales, sino que tienen que ser medidas estructurales. Estamos repitiendo procesos del siglo XIX, cuando tenemos herramientas tecnológicas del siglo XXI, que no estamos usando en la medida de las posibilidades que tenemos. El Covid tiene mucho más de cruz que de cara, pero es la moneda que nos ha tocado. Y creo que tenemos la oportunidad, ahora la obligación a la fuerza, de implementar toda esta modernización en el conjunto de la Administración, también la deportiva. Y la digitalización pues, hombre, es una herramienta muy potente que tenemos que

utilizarla, indistintamente del Covid o no el Covid. El Covid, esperemos, deseemos que acabe lo antes posible, pero el deporte, la sociedad, en su conjunto, seguirán.

Hace mención a la inhabilitación del *president* Torra. Yo no quería entrar en este debate, porque he venido aquí a hablar de deporte. Pero bueno, si aprobamos –que yo creo que aprobaremos hoy– este decreto que ustedes nos presentan, esto pasará a formar parte del corpus legislativo, y dará derechos y obligaciones a todos los dirigentes de entidades deportivas. Y como en todas las leyes, existen regímenes sancionadores. El corpus legislativo no es un menú a la carta, de pido esto de primero y lo otro de segundo. No, no..., no es una carta de un restaurante, es menú del día para todos los ciudadanos, que son iguales en derechos y en obligaciones, incluso el *president* de la Generalitat o nosotros como diputados, o cualquier otro ciudadano que nos escuche, del deporte o de cualquier otro sector.

Trajimos a este Parlament, hace tiempo, una propuesta que se vio en comisión, de que el presupuesto se destinara en un 1 por ciento de la cifra presupuestaria, que es variable, al deporte, porque es un sector que está infrafinanciado y que, con el Covid, todavía va a tener más necesidad de ayuda, ¿no? El Covid nos va a dejar secuelas y, en algunos casos, muy feas, cicatrices; ojalá una de las secuelas que nos dejen es que nos demos cuenta de..., no del precio, sino del valor de las cosas, ¿no? De la vida, de la salud, de la prosperidad, de la tranquilidad, de la familia, de los amigos, de la convivencia, de un largo etcétera de muchas cosas. Ojalá nos demos cuenta de que las dificultades de nuestro tiempo necesitan políticos que estemos a la altura de estas circunstancias dramáticas. ¡Ojalá! «Ojalá» es una palabra de origen árabe, quiere decir «quiera Dios»; yo no soy creyente, pero ojalá la gente que está investigando sobre el Covid, toda esa gente que en silencio trabaja día y noche incesantemente, indistintamente de la lengua que hablen, nacionalidad, raza, religión, ojalá encuentren un remedio más pronto que tarde para esta plaga. Todo mi agradecimiento, toda mi esperanza en ellos.

Y también un mensaje de ánimo, ¿cómo no?, a todo el sector del deporte y de la sociedad en su conjunto, en general, ¿no? En este instante oscuro que nos ha tocado vivir no vale rendirse. Creo que tenemos que tener más espíritu deportivo que nunca, los valores del esfuerzo, el trabajo, humildad, superación... Hay que apretar los dientes, hay que apretar los puños, pero no podemos cerrar ninguna entidad deportiva y ninguna empresa, porque el Covid pasará, pero la vida seguirá.

Ayer estaba en casa y estaba ojeando una estantería y cayó en mis manos un libro que me pareció oportuno a los tiempos guerracivilistas que estamos viviendo, ¿no?, y que yo detesto. Es una novela de Hemingway que está ambientada en nuestra última Guerra Civil, se titula *Por quién doblan las campanas*, y en su prólogo hace una cita, que le pidió prestado el título de un pensador que se llamaba John Donne, en el prólogo ponía: «Ninguna persona es una isla en sí misma, la muerte de cualquiera me afecta, porque me encuentro unido a toda la humanidad; por eso, nunca preguntes por quién doblan las campanas, doblan por ti.»

Des de Ciudadanos no hemos venido aquí a tocar la campana, pero sí que hemos venido para trabajar para que suene lo menos posible, *consellera*.

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Consellera, vicepresident, diputades i diputats, secretari general de l'Esport, que segur que ens està escoltant, deixin-me començar la nostra intervenció dient que evidentment votarem a favor d'aquest decret, però també introduïrem algunes reflexions que acompanyen el que ja havíem dit l'últim dia que vam també aprovar un decret similar a aquest. I és que entre una nova llei de l'es-

port o entre el Pacte nacional per a l'activitat física i l'esport o aquest decret hi ha un univers bastant important de mesures a tirar endavant. I aquí tornem a posar sobre la taula que creiem que ens quedem curts, ens quedem curts, i, per tant, resollem un problema molt concret perquè les entitats no collapsin, els clubs puguin seguir fent la seva activitat ordinària. Totalment d'acord. Però jo crec que és l'anècdota de l'anècdota del problema real que tenim a sobre la taula.

I quin és aquest problema real? Doncs, home, si ja teníem alguns reptes importants a resoldre abans de la Covid, doncs, la Covid ens ha situat en un forat complex de sortir-ne per a moltes entitats, associacions... I jo també voldria sortir també de les entitats i associacions, públic/privat, perquè és un univers molt gran el que afecta el món esportiu, la pràctica de l'activitat esportiva. Jo sempre dic que el nostre objectiu és que des del president del Parlament, els diputats i les diputades, els membres del Govern, els nostres fills, els nostres pares, els nostres avis, els uixers que ens acompanyen, el cent per cent de la població practiqui activitat física de manera regular. Si no, no tindrem una societat saludable, una societat sana.

I, per tant, en aquests moments que hi ha hagut, segur, una caiguda de l'activitat física derivat de les restriccions i de tot el que ha passat i que hi haurà entitats que desapareixeran o que estan en risc de desaparèixer, jo crec que l'Administració pública el que ha de fer és posar un pont, posar un salvavides i intentar impulsar aquestes entitats via una taula de concert per fer un gran acord de suport al sector esportiu i a la pràctica d'activitat física; via un programa de subvencions, com estan fent altres administracions públiques, de suport a aquestes entitats –no només de crèdits, subvencions a fons perdut–, com també via analitzar què està passant amb les famílies que no tenen recursos: poden fer activitat física? Se les ha d'ajudar? Com col·laborem amb els ajuntaments? Què està passant al sector privat? Molts centres esportius, molts centres de ioga, molts centres d'activitat de persones..., de dones embarassades que fan activitat física. Per tant, la complexitat és tan gran i les conseqüències poden ser tan dramàtiques per a la salut física i mental de la nostra població que crec que hem de obrir la mirada, asseure totes les persones afectades i prendre uns compromisos de cara al futur.

Creiem que cal un pla de modernització i digitalització del sector esportiu. Aquesta mesura que avui s'aprova va en la direcció, sí, però seria també un detall del que podem fer també d'ara en endavant amb les noves possibilitats que tenim: modernitzar el sector, digitalitzar-lo. Veiem com hi ha molta activitat esportiva via internet que s'ha imposat moltíssim i ha entrat a les llars catalanes, i molta gent que fa activitat física a les escoles. Per tant, aprofitem-ho.

Nosaltres creiem que el que caldria, per exemple, és introduir uns elements. Poso alguns exemples que reivindicuem aquí. Creiem que el que caldria, per exemple, és aclarir amb un decret de mesures concretes d'accés a les instal·lacions esportives. No pot ser que un se'n vagi a un pavelló i es facin unes mesures per entrar a les grades, per entrar a les instal·lacions, vagis en un altre i es facin unes mesures molt diferents. Per tant, cal no aconsellar, sinó dir «s'ha de fer així». I, per tant, això va per a tothom. O que cada ajuntament faci les recomanacions o cada club faci els protocols que cregui convenients.

Per altra banda, cal també clarificar, tenir una autoritat sanitària o esportiva que clarifiqui els criteris de confinament en casos de positius. No pot ser que dos equips que s'enfrontin hi hagi un positiu, en un equip li diguin una cosa i a l'altre li diguin la contrària. Això ha passat, ho saben. Entenem la complexitat de la gestió, però hem d'intentar un criteri clar i saber quina és la persona a qui li han de dir.

Per altra banda, jo crec que seria un bon moment per introduir la tercera hora d'activitat física a l'escola, la tercera hora, lectiva o no lectiva, amb extraescolars o en horari de pati o assignatures fent activitat física, però creiem que és una vella reivindicació que situem sobre la taula per intentar que tots els nens facin seixanta minuts d'activitat física al dia. Això no està passant. I hem retrocedit, segur. Per tant, jo crec que una tercera hora seria benvinguda. Com també recuperar la vella recepta

esportiva als CAPs; també és un moment al qual hem de receptar menys pastilles i més activitat física, i ho tornem a posar sobre la taula.

Per tant, per acabar, hi votem a favor, però, evidentment, reclamem aquest gran acord de país de suport a l'esport català, un fons econòmic anti-Covid i que el Govern exerceixi d'autoritat esportiva precisament per definir uns criteris clars del que poden fer els clubs, ajuntaments, quan fan activitat esportiva.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula ara la diputada senyora Concepción Abellán. Endavant.

Concepción Abellán Carretero

Gracias, *president*. Diputados y diputadas, *consellera*... Nos encontramos ante un decreto de modificación que establece medidas de funcionamiento de los órganos de gobierno de las entidades deportivas de Cataluña para que puedan continuar con el desarrollo de sus funciones, algo en lo que estamos de acuerdo, dada la situación que estamos viviendo, pero que nos parece vergonzoso que solo tengamos decretos así y no para dar apoyo real al deporte en la actual crisis económica y social que estamos sufriendo.

Seguimos sin saber qué propuestas tiene el Govern para poder rescatar a un sector imprescindible y esencial como es el deporte. O, mejor dicho, sí lo sabemos. De momento, hemos podido ver en televisión una magnífica campaña de la Secretaria General de l'Esport, un lema, «Un país, un equip», buena imagen, buen sonido, épico. Pero, claro, cuando vamos a las políticas reales, a cómo se está enfocando el tema del deporte desde el Govern, pues deja mucho que desear.

Desde las ayudas anunciadas y ejecutadas al principio de la pandemia en forma de créditos, con el Institut Català de Finances, al señor Figueras, que ni está ni se le espera. Creemos que es hora de que presente de forma contundente propuestas para hacer frente principalmente al deporte comunitario y formativo. Le volvemos a recordar –porque ya no lo dijimos en su momento– que aquellas asociaciones, aquellas entidades que crean comunidad y tienen un papel esencial en la cohesión social de nuestros barrios han quedado en una situación de viabilidad muy delicada a presente y a futuro. El inicio de temporada ha sido difícil para todas con las medidas de limitaciones de aforo en algunas competiciones deportivas, sin público en otras, y los clubs cumpliendo a rajatabla las normas sanitarias. Esfuerzo, recursos y sacrificio por parte del sector deportivo para garantizar la actividad regular de sus deportistas, así como de sus seguidores.

Este esfuerzo no se ha visto compensado con una administración que haya tomado las medidas concretas en forma de recursos a las entidades deportivas que realmente lo necesitan. Clubs, federaciones, asociaciones y entidades que, a pesar de la bajada de ingresos provocada básicamente por la práctica inexistencia de taquilla o por la disminución en algunos casos de la práctica deportiva en extraescolares –que en muchos casos son la fuente de ingresos extra para que los clubs garanticen su subsistencia–, no han sido correspondidos con paquetes de ayuda o fondos Covid a justificar a la Administración para continuar con su actividad ordinaria.

Y me gustaría, dada la situación que se está viviendo, hablar de extraescolares. Familias que no pueden permitirse llevar a sus hijos e hijas por ver menguados sus ingresos debido a la situación de la Covid, niños y niñas sin acceso a la práctica deportiva por falta de ayudas y soporte por parte de la Administración. Se deriva esta situación a ayuntamientos, que cada día están viendo más menguados los ingresos, y se evita así, desde la Generalitat, haceros cargo de la situación y no dar ayuda ni soporte a las familias.

Tampoco hemos visto una cooperación real entre diferentes administraciones para trabajar y concretar las medidas sanitarias que hagan accesible la práctica de-

portiva. Familias sin ver a sus hijos e hijas durante las actividades extraescolares, por la cercanía, eso sí, que se quedan juntas en las puertas mientras intentan buscar huecos que les permitan poder ver a los niños y a las niñas hacer las actividades. ¿No se les ha pasado por la cabeza el señalar los espacios y así normalizar el máximo posible una situación ya de por sí compleja?

Y las preguntas que les hago siempre, *consellera*: ¿en qué consiste concretamente el Pla nacional per a la reactivació de l'esport i l'activitat física a Catalunya? ¿Dónde están las acciones concretas? ¿Dónde está la dotación presupuestaria? ¿Dónde está la complicidad entre entidades y el Govern? ¿Dónde está esa colaboración público-privada de la que tanto se llenan la boca cuando les conviene para poner los servicios públicos a merced de los intereses privados lucrativos? Hace falta colaboración entre entidades y administraciones. Faltan recursos para no dejar morir el tejido asociativo de las entidades deportivas, que no solo compiten, sino que también educan en valores, forman personas y tejen complicidades. El apoyo al decreto debería ser por unanimidad, pues en tiempos de pandemia es lógico utilizar a las entidades, también las deportivas, para que puedan buscar fórmulas telemáticas y seguir con su actividad. Pero creemos que es imprescindible también fortalecer el tejido asociativo y no fomentar fusiones de *lobbies*, como también que las ayudas sean transparentes y no acaben en los mismos de siempre. Pero, claro, la acción del Govern en el terreno deportivo deja mucho que desear.

«Un país, un equip» debería ser algo más que un eslogan épico y vacío de contenido y que fuera un lema de equipo que vista la camiseta de la igualdad de oportunidades, que practique y fomente el juego asociativo y tenga un estilo de juego reconocible.

Y para acabar, ustedes han demostrado que no trabajan en equipo ni como Govern. Al menos tengan la honestidad de trabajar en equipo con la ciudadanía, de remar con el deporte para salir juntos y juntas de esta crisis.

Gracias.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Carles Riera. Endavant.

Carles Riera Albert

Gràcies, president –des de l'escó. Bé, en primer lloc, dir que nosaltres votarem favorablement aquest decret. Òbviament, és necessari i compartim els seus propòsits.

Però volem fer tres observacions. Una, que aquestes mesures no serveixin per tal de minvar encara més els dèficits democràtics que existeixen en moltes de les entitats esportives i en molts dels clubs esportius d'aquest país. Malauradament, el món esportiu és un món en el qual la participació democràtica, la democràcia participativa encara no hi ha arribat o no hi ha arribat de forma satisfactòria, hi insisteixo, a moltes entitats o a molts clubs. Per tant, de la mateixa manera que aprofitem aquest decret cal que tinguem una actitud molt vigilant als dèficits democràtics en les entitats esportives i que tinguem una política proactiva per fomentar-la.

En segon lloc, tal com s'ha dit en algunes intervencions precedents, segurament i malauradament aquest no és el principal problema que té el sector esportiu. Estem davant d'una crisi enorme que pot endur-se per davant molts clubs i moltes entitats esportives. Per tant, considerem que és imprescindible que aquest Govern tiri endavant de forma urgent un pla de xoc, un pla d'emergència, un pla de rescat de les entitats esportives d'aquest país posant com a prioritat l'esport formatiu, l'esport comunitari i l'esport de base.

Perquè és un teixit fonamental en el nostre país, perquè, precisament, una activitat com l'esportiva, que està sotmesa a una disciplina, a una cultura de la responsabilitat i de la solidaritat, és un entorn idoni per tal de poder desenvolupar l'activitat amb mesures preventives que tindran una bona acollida i tindran un bon grau de

compliment. I, d'altra banda, perquè és una activitat imprescindible per les seves conseqüències socials i per les seves conseqüències des del punt de vista de la salut pública de la població present i futura.

Per tant, és imprescindible rescatar aquest esport de base, local, municipal. Aquest esport comunitari i formatiu que, hi insisteixo, és una activitat de socialització que es pot desenvolupar amb garanties de salut i que contribuirà a la salut social i comunitària del nostre país.

I, per últim, també ens sembla molt important que el Govern ajudi les famílies amb menys recursos econòmics d'aquest país per tal que els seus fills i filles no hagin de renunciar a l'esport extraescolar dintre o fora de l'escola. No podem permetre que la pràctica de l'esport en aquest país tingui una diferència de classe. Ja la tenia i tenim el risc que amb la situació de crisi econòmica i social actual encara la tingui més. No ens podem permetre que l'esport tingui diferències de classe i que aquest espai esportiu que uneix ara es converteixi, també, en un espai de diferenciació, de desigualtat i d'injustícia social.

Per tant, demanem, també, no només aquest suport al teixit esportiu, sinó també el suport a les famílies amb menys recursos per tal que els seus fills i filles puguin gaudir en condicions d'igualtat que la resta de la pràctica esportiva.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Consellera, conseller, aquest decret llei no és un decret llei que reguli de forma transversal l'esport. És un decret llei emmarcat dintre de la crisi sanitària provocada per la Covid i que pretén tancar un forat i, per tant, intentar donar una solució a un problema que és real. Que tampoc és nou, tampoc és nou.

Ja s'ha dit, el decret llei 20 del mes de maig ja venia a oferir aquesta mateixa solució, literalment, entre d'altres coses, però aquesta mateixa solució a les entitats esportives. Sí que en aquell moment era de forma transitòria mentre durés l'estat d'alarma i avui en dia es planteja com una reforma permanent de la Llei de l'esport.

Però, bàsicament, el que es ve a dir és que les reunions dels òrgans de govern de les entitats esportives es puguin fer de forma telemàtica, que «les juntes directives puguin prendre acords sense necessitat de fer reunions», amb vots dels seus membres també de forma telemàtica i a distància.

I tot això és necessari ara en aquest moment perquè hi tornen a haver limitacions. En el moment en què es va aprovar el decret llei per part del Govern, la limitació era de reunions de deu persones, en aquest moment són reunions de sis persones. I, per tant, això impossibilita la celebració de reunions. Per tant, entenem encertada la temàtica i l'objectiu que persegueix aquest decret llei i, a més a més, amb vocació de permanència.

Home, no me'n puc estar de dir-los alguna cosa, no? Al marge que, evidentment, de política d'esport hi ha moltes coses sobre les quals parlar i les lleis que hi ha —que, per cert, la ILP no decau amb la legislatura, sinó que té vocació de permanència i, per tant, la propera legislatura continuarà vigent i, per tant, hi haurà el debat sobre l'esport.

Home, a nosaltres el que ens ha sorprès, home, si volen fins i tot gratament o no —perquè com d'aquest Govern massa massa confiança no en tenim—, és el fet que posin excepcions a l'hora de regular les reunions. I, per exemple, autoritzen assemblees telemàtiques, però es posen excepcions com, per exemple: «modificar estatuts i reglaments, escollir membres de les juntes directives, vots de censura.»

Home, doncs, està molt bé que el Govern, que són els mateixos que pretenien que es poguessin fer plens del Parlament telemàtics i que, fins i tot, es poguessin invertir

presidents de la Generalitat de forma telemàtica, a les entitats esportives no els permetin fer allò que pretenien fer amb el Govern de la Generalitat. Ens sembla raonable. Ens sembla raonable que això sigui així. El que no ens semblava raonable és que intentessin que es poguessin investir presidents de la Generalitat de forma telemàtica i a distància.

Bé, per acabar. La consellera ens demanava confiança per tirar endavant aquest decret llei i, home, i nosaltres hi estem d'acord, no votarem en contra d'aquest decret llei, però entendran que confiança, aquest Govern, per a nosaltres no en té gens ni mica. Per tant, tampoc no podrem votar favorablement.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president. Consellera. Crec que amb relació al decret queda poc a dir. Crec que és un tràmit més aviat burocràtic, sobretot fruit del recull de les demandes d'entitats i del sector, que senzillament el que fa el departament, no?, és recollir-les i donar aquella eina que crec que és necessària i que, fins i tot, ens permet evolucionar un pas més cap a la digitalització o, com a mínim, la simplificació d'alguns àmbits burocràtics, que també és una demanda insistent a nivell de relació amb les institucions.

A partir d'aquí, agrair el debat que s'ha obert en diferents grups parlamentaris amb aquesta vocació d'entendre l'esport com un pilar bàsic a nivell social i educatiu. És veritat que aquesta legislatura, a diferència d'altres, l'esport ha estat a sobre la taula en el debat de la futura llei de l'esport. Perquè crec que tots som conscients que ens cal un canvi. Aquest matí parlàvem en el debat monogràfic de salut d'una transformació i crec que estem en aquest punt.

Per això aquesta llei de l'esport, a part de molt parlada, molt treballada, hi ha molta reflexió. Perquè no es tracta de modificar o adaptar amb una pinzellada, sinó que crec que es tracta de transformar el que entenem com el món esportiu. I, com dic, transformar vol dir sortir una mica dels nostres límits, dels nostres paràmetres. Per què esport està a Presidència? Perquè s'entén que aquesta és una eina potent transversalment.

En feia ressò el diputat socialista. I també hem de pensar que l'esport serà potent quan ens creiem de veritat que és una eina social molt important per aquesta força que té de cohesió social, d'arribar a tots els estaments i de promoure hàbits saludables.

Avui dèiem: «Volem crear un sistema públic de salut molt potent.» Comencem per aquí. Comencem per l'esport, comencem per l'alimentació, perquè el que farem és començar a construir, a partir d'aquesta àrea, una ciutadania que, amb bons hàbits, previndrà la malaltia i, d'aquesta manera, el nostre sistema de salut realment haurà d'intervindre en aquelles situacions ja més greus.

I penso que és la mirada que hem d'afrontar. Aquesta futura llei de l'esport ens ha d'ajudar a ser transversals; a mirar com incorporem d'una manera plural en els diferents àmbits l'eina de l'esport, a nivell de serveis socials, a nivell de salut, a nivell d'entendre un CAP, probablement, amb una piscina al costat, amb un equipament esportiu i amb tècnics avesats a l'activitat física, perquè això sigui una eina més de..., anava a dir curació però no seria això, no?, sinó seria intervenir en aquesta educació que, a vegades, no tots a nivell esportiu hem pogut tenir en el primer moment.

Però sí que és veritat que s'encenen uns senyals d'alerta molt i molt grans, i és el moment de que ja no en podem parlar més, sinó que és necessari ser-ne molt i molt conscients. El món de l'esport, igual que el món de la cultura, no ha viscut uns últims anys fàcils, però se n'ha sortit. Està acostumat a competir i a lluitar, però ara ja el moment és molt crític, ens ho fan saber.

El nostre país si es diferencia en alguna cosa és en aquest teixit comunitari. Vos-
tè ha fet esment del nombre d'entitats esportives que hi ha. Quan jo entrenava, la di-
ferència que hi havia amb altres comunitats és que els grans clubs no venen a partir
de només subvencions d'institucions, sinó que a Catalunya el teixit associatiu creix
al revés, no? La comunitat, la gent s'associa, i a partir d'aquí el que rep és aquest su-
port de les institucions per tirar endavant. I això ara podríem dir que està en perill...,
intentarem dir, però, molt, molt malalt, i aquí sí que hem de ser prou hàbils per in-
tentar que això no desaparegui. Perquè, si desapareix, jo penso que desapareix una
empremta que ens ha definit com a societat catalana, com una manera de fer i de tre-
ballar en els nostres municipis i entendre el teixit comunitari.

Per tant, afegir-nos a totes aquestes recomanacions. Crec que avui tothom ha sortit
al faristol amb reivindicació en clau de mentalitat esportiva, en sumar, amb propostes
a sobre la taula i recolliríem aquest esperit que avui s'ha viscut, cadascú amb la seva
mirada a vegades de com afrontariem aquest nou projecte, però sí que amb una exi-
gència, perquè crec que de tots és vital que en aquests moments assumim que és im-
prescindible que, el sector esportiu, l'ajudem a sobreeixir.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. I finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Cata-
lunya, té la paraula la diputada senyora Anna Tarrés. Endavant.

Anna Tarrés i Campà

Gràcies, president. Consellera, conseller..., agrair a la resta de grups parlamenta-
ris la validació d'aquest decret llei, una eina que, com han dit els nostres companys,
el sector necessita per poder regular l'actuació i el funcionament dels òrgans colle-
giats de les entitats esportives i les autoritza a utilitzar mitjans electrònics per tal de
que puguin continuar amb el desenvolupament de la seva activitat davant de la situa-
ció d'excepcionalitat que estem vivint.

Ja ho ha dit abans la consellera Budó, l'impacte de la Covid-19 ha accelerat
l'adopció de la digitalització en la majoria d'àmbits de la societat, i l'esport no n'és
una excepció. Però deixi'm recordar-los que abans de l'arribada de la pandèmia Ca-
talunya ja apostava per la digitalització.

L'interès per mantenir-nos com un país amb vocació innovadora, amb voluntat
d'adaptació, de canvi i transformació, juntament amb les polítiques aplicades a la
modernització i la digitalització de les nostres estructures, aquest interès, com deia,
ha estat determinant per consolidar Catalunya com a país digitalment avançat i cap-
davanter en el si de la Unió Europea, amb un grau de digitalització d'un 62,47 per
cent, és a dir, deu punts per sobre de la mitjana, segons determinen els indicadors
del Digital Economy and Society Index en l'informe que elabora anualment la Co-
missió Europea, és a dir, l'informe del 2019.

Hem de recordar, per tant, que l'aposta de Junts per Catalunya per les políti-
ques digitals ha estat ferma i contundent des del principi d'aquesta legislatura. En
aquest sentit, crec oportú recordar les mocions que el meu grup ha presentat du-
rant aquest període i que han estat, a més a més, aprovades.

Deixi'm fer un petit incís. Senyor diputat del Grup de Ciutadans, el seu grup pa-
lamentari es va abstenir en moltes d'aquestes votacions. Per tant, no és de rebut fer
demagògia en aquests moments aquí de la importància de la modernització i de la
digitalització, quan després vostès no ens estan donant suport.

Com deia, les mocions que s'han aprovat són les següents: la moció sobre el Pac-
te nacional per a la societat digital; sobre la digitalització del teixit productiu; sobre
la carta catalana per als drets i les responsabilitats digitals, i sobre el desplegament
de la fibra òptica. Recordar també que a principi de l'any 2019 vam intentar aprovar
una moció a favor del vot electrònic. En aquell moment, la vam haver de retirar per

falta de consens, però hem de reiterar que ens agrada que ara ens trobem tots plegats en el camí.

En aquesta ocasió estem davant d'un decret llei que habilita les entitats esportives de Catalunya a utilitzar mitjans electrònics per reunir-se, i també permet que els seus òrgans de govern puguin prendre acords en els casos d'assemblees ordinàries i renovació de mandats de les juntes de govern, com ja s'ha dit, sempre que els seus estatuts no ho prohibeixin.

El decret també permet que les juntes directives de les entitats esportives i les seves comissions delegades puguin adoptar acords sense necessitat de reunir-se, d'acord amb allò que disposa l'article 312.7 del Codi civil de Catalunya, encara que no estigui previst en els estatuts. També permet que es puguin celebrar assemblees generals a distància per garantir el funcionament ordinari de l'entitat esportiva.

Cal fer èmfasi, però, que el decret no permetrà de manera garantista modificar els estatuts i reglaments de l'entitat, elegir els membres de la junta directiva, aprovar el vot de censura o acordar la transformació o la fusió o l'escissió de l'entitat i dissoldre-la. Per no allargar-me i repetir el que ja s'ha dit en aquest debat, i el que la consellera ha explicat amb molta claredat, recordar que el decret llei incorpora tres disposicions transitòries que donen cobertura a totes les necessitats perquè els òrgans de govern de les entitats esportives tinguin garantit el seu funcionament mentre duri l'estat d'excepcionalitat.

Gràcies, consellera, per garantir el bon funcionament de les nostres entitats esportives i per donar eines de transformació social a través de la digitalització del sector esportiu. Em consta que el sector ha rebut molt positivament aquesta nova regulació. Junts per Catalunya votarem a favor de la validació d'aquest decret llei.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la validació d'aquest decret llei es votarà aquesta tarda en acabar el punt 6, com la resta de punts que debatrem durant aquesta tarda.

Projecte de llei de les àrees de promoció econòmica urbana (debat de totalitat)

200-00017/12

Passem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia, que és el cinquè, i que correspon al debat de totalitat del Projecte de llei de les àrees de promoció econòmica urbana. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, per presentar aquesta iniciativa legislativa, en primer lloc, té la paraula el conseller d'Empresa i Coneixement, el senyor Ramon Tremosa. Endavant.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Ramon Tremosa i Balcells)

Moltes gràcies, senyor president. Els presento el Projecte de llei de les APEUs, de les àrees de promoció econòmica urbana, que presentem amb un tràmit d'urgència extraordinària, atesa la situació que vivim. De fet, la crisi que estem vivint del Covid-19 ha provocat una afectació clara i evident en el teixit comercial del nostre país, no tan sols arran de les vendes perdudes durant l'estat d'alarma i les setmanes del confinament, sinó també per les dificultats que suposen les fases de represa i de normalització de l'activitat.

De fet, alguns comerços encara no han obert i els que sí que ho han fet es troben molt sovint amb una demanda feble. Han caigut les compres del turisme estranger i moltes vegades també les compres dels consumidors locals. Per tant, som en un moment en què cal reinventar el model de negoci per adaptar-lo als nous hàbits de consum. No els amagaré que aquesta llei l'objectiu que té és el de salvar tantes em-

preses com puguem, aguantar les pimes tants mesos com puguem, perquè potser, si bé no tindrem una vacuna d'aquí a pocs mesos, sí que podem tenir, per exemple, tests ràpids, fiables i barats que permetin omplir avions una altra vegada, omplir fires, omplir teatres... Normalitzar, si és que podem dir-ho d'alguna manera, l'activitat mentre no tenim el remei definitiu. Per tant, doncs, aquest projecte de llei el que vol és salvar pimes, aguantar-les, tot esperant que els propers mesos puguem trobar millors maneres de conviure amb aquesta pandèmia que tenim al davant.

Per tant, doncs, estem parlant d'una llei de promoció econòmica urbana que vol ser una oportunitat i que vol crear estructures de col·laboració públicoprivades. És una eina que ens pot donar una resposta immediata i que pot també, al mateix temps, revitalitzar els espais urbans de molts pobles i ciutats del nostre país. Per tot això el Departament d'Empresa i Coneixement hem demanat la tramitació d'urgència extraordinària d'aquest projecte de llei.

Entenem que no podem esperar a que decaigui la legislatura. No podem esperar a que entri un nou govern. Si l'aprovem ara pot entrar en funcionament abans i això pot ajudar els nostres comerços de pobles i ciutats. De fet, també, d'aquest projecte de llei, les APEUs volen defensar un determinat model de país. La gran empresa té més resistència a la crisi, té més fàcil accés als mercats, té més fàcil accés a les condicions de finançament de la banca. És el petit comerciant que si té unes temporades dolentes, doncs, pot patir més del compte. I en aquest sentit entenem que és una visió majoritària del conjunt de la cambra que pugui seguir coexistent amb la gran superfície també el petit comerç. I és per això que els demanem, doncs, que facin costat i donin suport a aquest projecte de llei.

Les APEUs s'inspiren en un model d'èxit que funciona arreu del món i que es coneix com a BIDs: *business improvement district*. Van ser creats fa cinquanta anys a Toronto i avui n'hi ha més de 2.500 repartits arreu del món, amb una gran implantació a països com Estats Units, Canadà, Alemanya o el Regne Unit. L'APEU és una zona geogràfica d'un municipi –per exemple, un centre històric prèviament delimitat– sobre la qual –sobre aquesta àrea o zona– es planteja un projecte amb un pla estratègic i un pla d'actuacions per al desenvolupament econòmic i social d'interès públic.

El projecte, que s'ha de guanyar per votació dels comerciants de l'àrea delimitada, ha de ser aprovat també pel ple municipal i llavors seria gestionat per una entitat gestora. Un cop aprovat aquest projecte, aquest serà de pertinença obligatòria per a tots els locals amb accés directe a les vies públiques ubicades dins d'aquesta àrea on es planteja l'APEU. Per tant, doncs, volem generar serveis addicionals destinats a promoure i revitalitzar zones comercials. D'aquesta manera volem evitar, per exemple, situacions de degradació d'algunes àrees, com observem massa sovint en les nostres ciutats, alhora que volem millorar la competitivitat d'aquestes àrees comercials.

És important destacar, per tant, en aquest sentit, que les funcions que puguin realitzar les APEUs no volen substituir o minvar els serveis municipals que ja presta l'ajuntament. Aquesta és la voluntat, si més no, que voldríem defensar. Estimem que a Catalunya hi han uns cent mil establiments comercials i, per tant, doncs, ens estem adreçant a un sector que té un pes en el PIB molt important, que pot generar ocupació fins a mig milió de persones, que genera un 15 per cent del PIB de Catalunya. D'aquí la necessitat que tenim de que el tràmit d'urgència sigui acceptat per aquesta cambra.

En aquest sentit, doncs, per entrar una mica més en el detall, els terminis que planteja aquest projecte de les APEUs suposa que les parts interessades han de presentar un projecte a l'ajuntament, que té un màxim de dos mesos per pronunciar-se. Hi ha un període d'informació pública, es poden fer esmenes i, finalment, es vota la proposta. El projecte es considerarà aprovat si obté el vot favorable de més del 50 per cent dels locals comercials de la zona en qüestió, que representin almenys

el 50 per cent de la superfície construïda ponderada de tots els locals afectats. Si s'aprova en aquesta zona per part d'aquests consensos, aquests llindars de locals comercials i superfície, ha de passar al ple de l'ajuntament i ha de ser aprovat pel plenari municipal. Llavors, en aquest cas, entraria en vigor aquesta àrea, aquesta APEU. Per tant, no estem plantejant que el sector privat substitueixi el sector públic, estem intentant també que el sector públic vegi incentius de col·laboració amb el sector privat.

Per tant, doncs, voldríem i ens agradaria que aquest projecte de llei fos un projecte de consens, al qual poguéssim molts diferents partits amb diferents sensibilitats trobar un punt en comú, i que puguem donar un missatge als nostres comerciants, molts dels quals estan passant un mal moment, de que realment som capaços d'arribar a un consens per arbitrar uns mecanismes que a curt termini puguin relançar l'activitat econòmica d'aquests centres urbans, en molts casos centres històrics dels nostres pobles i ciutats.

Per tot això, els demano que votin a favor d'aquest projecte, perquè entenem que les APEU són un instrument que permet evolucionar, que permet modernitzar el nostre model comercial, sempre partint de la base que volem un model de país equilibrat, on el petit comerç pugui sobreviure amb la gran superfície, i on els pobles estiguin cohesionats urbanísticament i no desertitzats i on mediambientalment també siguem més eficients a l'hora de gestionar també les necessitats que satisfà l'activitat comercial a casa nostra.

Per tant, doncs, entenem des del Govern –i acabo– que en un context de crisi econòmica com el que estem vivint, doncs, seria una gran notícia, que donaríem també de portes enfora, que una majoria d'aquesta cambra molt àmplia recolzés aquesta iniciativa.

Pensin vostès, i els donaré una dada que llegeixo molt en els diaris anglosaxons, però a casa nostra no la veig gaire: aquesta crisi és molt diferent a l'anterior perquè ens trobem que els dipòsits bancaris estan en màxims històrics. Així com el 2010 la banca va tenir un problema molt greu que va col·lapsar les seves estructures de crèdit durant mesos, durant anys, això va provocar asfíxia de pimes, tancament de pimes, treballadors al carrer, destrucció de rendes del treball i del capital, i d'una crisi com aquestes es triga molts anys a sortir –vam trigar cinc anys, en el nostre cas–, doncs, ara ens trobem amb que hi ha rècords històrics en dipòsits bancaris. A Estats Units la taxa d'estalvi ha superat els dos dígits en termes de la renda disponible. Això no passava des de feia dècades.

Per tant, hi ha una situació d'incertesa molt gran que reté el consum. I per això és molt important que les pimes arribin fins al mes d'abril, perquè si per exemple tenim aquests tests fiables, ràpids i barats, i tenim, per tant, una manera segura de conèixer mentre no arriba la vacuna, d'aquesta manera podem veure com el consum es recupera en molts àmbits d'activitat, i la venda de cotxes es dispara, i la gent torna a anar als restaurants i la cultura torna a omplir teatres... Per tant, entenem que tot el que puguem fer des d'aquest Parlament i des d'aquest Govern per salvar les pimes fins al mes d'abril és important, i entenem que aquest Projecte de llei de les APEUs, aquestes àrees de promoció econòmica urbana, poden ser útils en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. I abans de passar a la resta del debat, em plau saludar i donar la benvinguda al diputat Joan Antoni Caballol. Benvingut al Parlament de Catalunya, diputat.

Seguim amb el debat, i correspon ara, per defensar l'esmena a la totalitat, la intervenció del senyor diputat Lucas Ferro, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Quan vulgui i pugui, endavant.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades...; conseller, no hem tingut gaires oportunitats de coincidir, espero que ho puguem fer en els propers dies. En tot cas, donar-li la benvinguda.

Què busca aquesta llei? Per nosaltres és una llei –i ara entrarem en el fons de la discussió– que fonamentalment el que proposa és privatitzar la gestió de l'espai públic municipal i dels serveis públics municipals, o almenys d'una part dels serveis públics municipals, i que aquesta privatització de la gestió, tant de l'espai urbà de les ciutats com d'alguns serveis públics, sigui el vehicle a través del qual dinamitzen l'economia.

Com ho pretén fer? Ho pretén fer a partir de l'agrupació dels propietaris comercials, i no dic «comerciants» dic «propietaris comercials», perquè després parlarem d'això, dels propietaris d'espais d'edificis on es pot dur a terme activitat econòmica a les ciutats, que s'agrupin en una entitat de dret privat, en una entitat privada, que puguin fer assumir, ells mateixos i la resta de comerciants d'aquell districte, quotes, és a dir, pràcticament, que puguin recaptar diners de la resta de comerços per gestionar part dels serveis públics municipals de forma privada i part de la planificació urbana de forma privada.

I tot això per a què? Per crear el que es coneix com a centres comercials a l'aire lliure, és a dir, que hi hagi determinades zones de la ciutat on els propietaris comercials es puguin agrupar en una entitat privada i gestionin els serveis municipals de forma privada perseguint, per tant, un interès privat amb l'objectiu de dinamitzar aquells barris.

En què es tradueix tot això? En que els ajuntaments cediran part de les seves competències a una entitat privada de propietaris econòmics per gestionar polítiques de millora urbana, de neteja dels carrers, de serveis mediambientals, per impulsar polítiques de mobilitat, d'horaris comercials i per impulsar propostes de política de seguretat ciutadana en aquells districtes. És a dir, en una mateixa ciutat tindrem zones on aquestes entitats privades que recaptin dels petits comerços generaran serveis municipals extra i a més privatitzats, i zones on això no passarà. I crec que aquest és un element que posarem sobre la taula i discutirem més endavant, però ja no ens agrada de partida.

I l'objectiu de tot això és que aquesta recaptació extra generi una dinamització que reverteixi la degradació d'algunes zones urbanes. I ara passarem a parlar de tot això. Però abans de parlar d'aquelles coses en què sustentem la nostra esmena a la totalitat, m'agradaria referir-me a elements positius que hi trobem, en aquesta llei. Sé que hi ha grups que veuen el got mig buit i mig ple. Nosaltres el veiem mig buit, però hi veiem algunes coses positives.

La primera, dona un marc legal a algunes dinàmiques que ja s'estan donant en la planificació urbana de molts ajuntaments. És a dir, en molts ajuntaments s'estan generant, a través de les associacions de botiguers i de l'associacionisme, eh?, zones dedicades al comerç, i això té un impacte en l'urbanisme, té un impacte en les polítiques de mobilitat, etcètera, i no té marc legal –ara en parlarem, d'això. Però aquesta llei, per primera vegada, hi dona un marc legal que va més enllà de la política urbana i de la política municipal.

I aquestes dinàmiques que es donen ja en algunes ciutats del nostre país el que estan donant són unes polítiques que ens semblen força interessants, que és: en el centre vila d'algunes ciutats, especialment en ciutats mitjanes, el que s'estableix és un centre de comerç que permet als petits botiguers competir amb les grans superfícies comercials fent allò que coneixem com «centres de compra», no?, centres comercials a l'aire lliure. En lloc d'anar al supermercat vagi vostè al centre vila, que té pràcticament la mateixa diversitat de compra, i això repercuteix en l'economia local.

Aquesta lògica, inclús, en alguns municipis ha pogut desencallar algunes lògiques urbanístiques contraposades, com per exemple que els petits botiguers molts

cops estaven en contra de que els carrers del centre vila fossin «peatonals», fossin per a vianants, i creant aquests centres comercials a l'aire lliure s'ha pogut arribar a certs acords per, en el cas antic, en el nucli i en el centre vila d'algunes ciutats, fer espais urbanísticament més suaus on es prioritzi l'anar a peu i no l'anar amb cotxe. A Molins de Rei, la ciutat on jo visc, d'això se'n diu «Molins de Rei centre de comerç», i el que ha acabat suposant és que els dos carrers del nucli urbà siguin «peatonals» i que hi hagi un entramat comercial que acaba sent, diguem-ne, com un centre comercial, com una gran superfície, i els permet competir amb la resta de grans superfícies.

Bé, he de dir un petit matís sobre això que està passant ja en alguns ajuntaments. Aquesta planificació urbanística i aquest disseny comercial estan planificats, dirigits i gestionats per l'Administració pública, i és una gran diferència amb el que estem proposant avui, que és dir: «No, no; que s'organitzin els botiguers, que recaptin els seus impostos i que planifiquin ells la política d'usos de l'espai a la ciutat.»

Perquè ara anem amb les dinàmiques negatives que nosaltres trobem que pot comportar aquesta llei. La primera, evident: es privatitza la gestió de serveis públics. Però no només es privatitza la gestió de serveis públics sinó que es privatitza gestió per entitats conformades únicament i exclusivament per agents privats que tenen ànim de lucre sobre la ciutat. És a dir, es privatitzen els serveis públics i es fa sobre una lògica que posa al centre l'ànim de lucre. I creiem que això, evidentment, generarà tensions en els nuclis urbans i generarà tensions a les ciutats de casa nostra.

A més –i vostè ho ha dit i jo hi estic d'acord–, aquests elements sorgeixen, primer, del Canadà, després, d'Estats Units, i s'hi han anat incorporant. Però pensem en una qüestió: en la majoria de ciutats anglosaxones els centres urbans són centres on pràcticament ja no queden usos residencials. I això és una diferència amb les ciutats europees. Els centres urbans anglosaxons precisament del que tenien problemes és de desertització en els seus centres i nuclis urbans, de tancament de comerços, perquè no podien competir amb les grans superfícies, però no tenen usos residencials. A casa nostra, això no passa. Les ciutats europees no són ciutats americanes, on el centre sigui un centre economicofinancer i els usos residencials se n'hagin anat a la perifèria, com veiem en moltes pel·lícules americanes, que els barris residencials estan a la perifèria de les ciutats. Aquí hi ha usos residencials al centre vila i a la perifèria, i crec que això és un element fonamental.

Després, una qüestió democràtica per nosaltres fonamental: qui pot gestionar aquestes entitats? Exclusivament els propietaris comercials; exclusivament aquells que tenen un negoci en aquell districte seran qui puguin conformar les entitats que dirigiran la gestió privada de serveis públics en aquell districte. I això és agafar un model molt particular. A Estats Units això no passa, i al Canadà això no passa majoritàriament. És a dir, a Estats Units i a Canadà, els que conformen aquestes entitats privades són també els propietaris d'habitatges i de locals amb usos no econòmics de la ciutat. I aquí se'ls ha exclòs deliberadament; aquí es deixa fora de la gestió dels districtes les entitats de veïns, els propietaris de residències i els propietaris de negocis sense ànim de lucre, i es delega la gestió de serveis públics exclusivament en propietaris que tenen afany de lucre sobre el seu districte. De fet, amb la paradoxa de que tindrà més capacitat de decisió qui tingui un solar –un solar– on no hi ha ni un negoci fet però que hi pugui construir un negoci. Aquest senyor tindrà més capacitat de decisió que qualsevol associació de veïns. I això creiem que és una temeritat evident.

Però, a més, ens agradaria fer una segona reflexió. No participen d'aquesta entitat els botiguers, que potser estan pagant un lloguer per tenir la seva botiga, el seu negoci, no, no: els propietaris. I tots aquells establiments comercials que estan en mans de fons voltors, de multinacionals, etcètera, com participaran de la vida municipal? Perquè qui hi té una relació directa són els llogaters dels locals comercials –molts cops els propietaris..., són de fons d'inversió estrangers que no tenen ni interès en la vida de la ciutat–, i se'ls nega també el dret a participació, segons està redactada la llei.

Creiem que això generarà dinàmiques evidents. Fins ara tenim ajuntaments que planifiquen sobre ciutats que tenen realitats molt desiguals, i que planifiquen, diguem-ne, amb la perspectiva, no de que tota la ciutat sigui homogènia, però sí que hi hagi igualtat d'oportunitats de serveis arreu de la ciutat. Hi ha zones comercials, hi ha zones industrials, hi ha zones urbanes més residencials, però els ajuntaments són els que s'encarreguen de fer aquest exercici distributiu. Nosaltres creiem que aquesta lògica d'intervenció el que acabarà provocant és reforçar aquells processos que més acceleren i que més accentuen les desigualtats urbanes en el nostre país.

El primer, la gentrificació. Imaginem-nos que posem les APEUs..., és a dir que privatitzem la gestió de serveis municipals en mans de propietaris comercials i que això funciona. D'entrada vol dir que els petits botiguers que estan dins d'aquesta àrea comercial, de primera ja estan obligats per llei a pagar quota, és a dir, tenen més despeses de les que tenien abans.

Segon. Si l'APEU funciona i es dinamitza aquella zona urbana, el que es donaran són processos de gentrificació que ja coneixem, és a dir, augmentarà el valor del sòl, augmentarà el valor dels lloguers i, per tant, s'expulsarà veïns d'aquell districte i, per tant, s'expulsarà petits botiguers d'aquells districtes. I el que tindrem són àrees molt dinamitzades, però on veurem que tanquen petits comerços, perquè vinguin franquícies d'altres multinacionals amb més capacitat d'inversió que aquests petits comerciants. I aquestes lògiques es donaran a la ciutat.

A banda de la lògica que suposa que hi hagi comerciants –i ara en parlarem, d'això– que, quan tu els preguntes, no tenen capacitat de pagar més impostos, però quan tu els preguntes si aquesta capacitat reverteix exclusivament en el seu districte, tenen capacitat per pagar impostos. I això el que provocarà és que siguem incapaces de generar polítiques municipals mínimament integrals. Si Passeig de Gràcia, els seus comerciants poden pagar-se de la butxaca l'enllumenat, la neteja, la seguretat privada, les polítiques de mobilitat, ells ho podran fer els anys que vagi bé. Aquest any segurament és excepcional per a tots. Però i els de Trinitat? Els de Trinitat ho podran fer? Ho podran fer amb la mateixa intensitat? Crec que és evident que no. I això accentuarà les desigualtats urbanes que ja patim a les nostres ciutats, reforçarà els processos de lobby, perquè, ho sento molt, si tenim agrupacions de comerciants que estan fent-se càrrec de forma privada dels serveis públics, això farà que a mitjà termini estiguin qüestionant els impostos municipals a la baixa. I diran: «Si jo proveeixo els meus propis serveis, per què m'he de fer càrrec dels serveis municipals?» I això passarà i ho veurem.

I, per altra banda, com que això està dirigit només per entitats amb ànim de lucre, el que acabarà passant en aquests districtes és que els seus interessos estaran per davant que la resta dels altres usos, que els veïns i els que els altres locals que no tinguin activitat econòmica. I seran ells els que dirigiran la vida urbana d'usos d'aquells districtes. I crec que això és evident, que s'està fomentant i s'està enfortint les dinàmiques de lobbys a les nostres ciutats.

Perquè al final hi haurà una pregunta. Quan vol crear un centre comercial a l'aire lliure, la pregunta que s'han de fer la resta de veïns és quins usos seran prioritaris. Seran prioritaris els usos privats, com per exemple posar una terrassa de bar o fer zones on hi pugui haver activitat econòmica, espectacles a l'aire lliure, etcètera? O seran prioritàries els parcs i les zones de trobada entre veïns? Crec que això és un element fonamental.

I la tercera qüestió, que és la que té a veure amb la governança municipal. És evident que en aquest cicle la governança municipal és un element central. Vosaltres proposeu privatitzar-la i entregar-la als propietaris d'activitats econòmiques. Hi ha altres models. A Alemanya, on els nuclis urbans s'assemblen més a les ciutats europees que a nord-americanes, en lloc d'impulsar àrees de promoció econòmica, han impulsat àrees de promoció «barrial», on no només els propietaris de comerços i d'empreses tenen dret a la participació, sinó que en tenen tots els veïns. I això per-

met que aquests processos de dinamització de barri no estiguin dirigits només per propietaris amb ànim de lucre, sinó per tota la ciutadania, i que aquesta governança no s'obri només (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i amb això ja acabo– als propietaris, sinó a tota la ciutadania.

Mirin, acabo, som ciutats turístiques, som ciutats comercials, som ciutats culturals, som ciutats que agrupen molts usos diferents, però no som Marina d'Or, no pot ser que tots els pisos siguin apartaments turístics...

El president

Diputat...

Lucas Silvano Ferro Solé

...i no som un centre comercial a l'aire lliure, i, per tant, necessitem lleis que conciliïn tots els usos i interessos de la ciutat i no que posin uns usos privats per davant...

El president

Senyor diputat, ha acabat el seu temps...

Lucas Silvano Ferro Solé

...de la resta de la ciutadania.

El president

Gràcies.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, diputat. A continuació, la resta de grups i subgrups per fixar la seva posició. I, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Martí Pachamé. Endavant.

Martí Pachamé Barrera

Conseller, diputats, diputades, bé, m'he quedat esparverat; no sabia pas que pogués fer tant de mal, aquesta llei. Ostres! La veritat és que jo venia amb un esperit una miqueta així, però la veritat és que estic completament desfet ja, després de la intervenció del senyor diputat.

Bé, estem aquí per parlar d'aquest projecte de llei, i, primer de tot, jo li diria al senyor conseller, després de la seva explicació, que bé, que hi han un parell de temes que ha exposat i que, en principi, jo tindria els meus dubtes al respecte. Primer que, en el tema de l'exposició, la veritat és que, amb tots els respectes, m'ha semblat més un buròcrata de Brusselles que no pas el conseller d'Empresa d'una regió tan punyent, europea, com la nostra. Per què? Perquè vostè si aquí ens venia a vendre..., i la gran majoria ja estem pràcticament convençuts de que això és important i que és positiu, la veritat és que la seva venda del projecte de llei ha sigut, la veritat, bastant plana, eh?, i evidenciant, doncs, alguns temes que probablement discutiré.

El tema de la urgència. El tema de la urgència..., parlant d'institucions o d'eines que venen des de fa cinquanta anys, com molt bé ha dit vostè, i que aquí a Espanya el 2014 ja es van començar a parlar i a Europa s'han posat en peu des de fa molt temps, doncs la veritat és que el tema de la urgència ara, al final de la legislatura, té més pinta d'una altra cosa que no pas de la urgència que vingui a salvar el sector, perquè no serà això el que salvi senzillament el sector, o no sols això.

I tampoc li compro el raonament de la liquiditat.

És veritat que existeix ara mateix molt de liquiditat i que, probablement, doncs, molta d'aquesta torni als mercats o torni al consum un cop s'esvaeixi el tema de la pandèmia. Però és veritat que hi ha un element important, que és que hi haurà molta gent a l'atur, perquè, indefectiblement, doncs, es produirà un atur molt important arran de la crisi econòmica. I molts d'aquests recursos serviran, doncs, per suplir

els sous que es deixaran de cobrar durant molt de temps. Per tant, sí que poden haver-hi oceans de liquiditat, però segurament no tots aniran a parar a consum; com a mínim, al consum del que podem dir, doncs, bé, que no sigui de primera necessitat.

Parlar d'apropiació de l'espai públic quan estem parlant de col·laboració públicoprivada, quan estem parlant de projectes que pretenen la millora de l'espai públic, que, per exemple, incideixen en elements claus com la pràctica substitució de la compra física per la telemàtica –per exemple, el sector de moda, un 94,5 per cent; l'alimentació, un 85 per cent, i la llar, un 40 per cent–, i que aquests projectes poden ajudar a que els eixos comercials puguin tenir instruments per accedir a la digitalització de forma més accessible, gràcies a pertànyer, precisament, a una APEU, em sembla, com a mínim, agosarat. És cert que aquest projecte arriba ara, però ens sembla, doncs, bé, que el caràcter d'urgència, efectivament, és degut a altres elements.

Els BIDs, com ja s'han descrit aquí damunt, són fàcils de descriure: són espais urbans delimitats; els seus propietaris o agents econòmics paguen un tribut especial a l'Ajuntament, els rendiments del qual es destinen completament a millorar o suplementar els serveis municipals en aquest districte; els propietaris o comerciants, agrupats en forma associativa, codecideixen amb l'Ajuntament sobre el destí d'aquests fons que la mateixa associació de propietaris i/o comerciants gestiona de forma relativa.

Aquesta proposta de llei pot donar resposta a una de les moltes demandes del sector. Hem tingut recentment trobades amb entitats representatives del sector del comerç a Catalunya, i ens han traslladat la seva profunda preocupació pel sector. A l'agost hem sabut que les vendes del comerç al detall van caure un 9,3 per cent i l'índex d'ocupació va caure un 3,5 per cent. Això s'ha traduït en la pèrdua de 4.800 comerços i 2.600 empreses de restauració sols durant el mes d'agost d'enguany.

Ara està en perill la temporada de Nadal. D'ella en dependrà que moltes empreses puguin arribar a l'any que ve o que ja definitivament abaixin les persianes. I els dic per pròpia experiència que no hi ha res més desolador per un emprenedor que ha deixat els estalvis, la salut, la preocupació pels treballadors a càrrec seu, dissabtes, diumenges, nits, dies, per tirar endavant un negoci, que haver d'abaixar la persiana. Estem parlant de pocs mesos, i potser per molts esperar la primavera del 2021 sigui massa tard. Som a temps d'evitar-ho, i el sector proposa coses ben assolibles, sobretot seny, sobretot que ens posem d'acord aquí i que el nostre únic objectiu sigui donar solucions en lloc de problemes.

Nosaltres, des del començament, hem privilegiat aportar el nostre ajut, el nostre petit gra de sorra per tal que hi hagués el més ampli consens possible davant d'aquesta pandèmia i els seus efectes sobre la salut i l'economia. És cert que el Govern ha preferit prioritzar també altres temes. No ha liderat, perquè en el si mateix del Govern no s'han posat d'acord en els temes essencials, i les picabaralles entre els partits del Govern han col·lapsat de ple la presa de decisions, i en un moment en el qual la prioritat, com hem repetit sempre, ha estat salvar vides i salvar les economies, les domèstiques i les empresarials. El Govern, en la majoria d'ocasions, no ha estat a l'altura de la situació d'extrema gravetat que teníem. Han pres decisions sense tenir en compte la resta d'agents socials. Encara estem esperant que ens expliquin quines seran les seves línies principals d'actuació, quines seran les modificacions pressupostàries. Han preferit anar sols.

Durant aquests darrers mesos, ho repeteixo, hem tingut contactes amb diferents sectors, entre ells el sector del comerç. I el focus, en el sector del comerç, ens l'han centrat en quatre punts rellevants: la reducció de la intervenció administrativa, els horaris comercials, la digitalització i l'adaptació a les noves formes de consum, i, precisament, les APEU. Hem de dir que qualsevol proposta que millori qualsevol d'aquests quatre conceptes permetrà que el sector guanyi en competitivitat i en productivitat, permetent que s'asseguri la seva supervivència com a model d'èxit.

Insistir en el fet que els projectes empresarials no poden quedar encallats a les taules de les diferents administracions durant mesos i mesos. Crec que no ens pot sorprendre a cap de nosaltres. Sobretot en moments en què, per culpa de la pandèmia, són més necessàries que mai les empenedories i enllestir amb la celeritat més gran possible els projectes que puguin portar creixement econòmic.

Respecte als horaris comercials, sols dir que, un cop més, es va perdre una oportunitat d'arribar a una solució de consens en la que la majoria de grups d'aquesta sala i el sector ja havien estat d'acord, i que sols la falta de voluntat política del grup proponent, Catalunya en Comú Podem, va impedir que s'arribés a la seva aprovació parlamentària.

La crisi sanitària ha posat de manifest noves formes de consum que tenen molt a veure amb la digitalització del sector. Hem parlat molts cops que és imprescindible impulsar un canvi a les empreses del sector en aquest sentit, i que això no ha de significar abandonar la presència física, sinó que ha de ser un model complementari.

He deixat per al punt final el punt de les APEU. Sobre aquest punt hem constatat també un ampli consens sobre la seva oportunitat. Basat en un model de col·laboració públicoprivada, permet millorar la productivitat i la competitivitat dels comerços als nostres pobles i ciutats. És un element dinamitzador de l'activitat econòmica, permet millorar o suplementar els serveis municipals a l'àrea on s'aplica; això sí, no substituir-los.

Catalunya té 947 municipis, amb poca població rural. La majoria de ciutadans, el 95 per cent, es concentren en uns tres-cents municipis de més de dos mil habitants, la majoria dins l'àmbit metropolità de Barcelona, una àrea amb quasi 5 milions de persones que concentra més del 67 per cent de la població de Catalunya; precisament en ciutats on es concentra el comerç, aportant vitalitat i sent protagonista de la mateixa definició de «ciutat».

El comerç situat a la ciutat, el comerç urbà, es caracteritza per la seva diversitat de tipologies i formes i formats comercials que conviuen en àrees d'alta concentració, donant lloc a una important competència intraformats i interformats. En una mateixa zona es localitzen establiments independents, cadenes sucursalistes, cadenes de franquícies, supermercats, grans magatzems, mercats municipals, etcètera. Aquestes altes concentracions dinamitzen la ciutat i generen espais de gran competència empresarial, donant lloc a interessants fenòmens de «coopetició», la cooperació competitiva. Donat el nombrós conjunt de competidors, el comerç urbà ha de ser decididament innovador i especialitzat, oferint qualitat i servei amb millors nivells d'eficiència i eficàcia.

D'altra banda, el preu dels lloguers o locals suposa una barrera d'entrada per a nous negocis en les millors zones comercials, on solen implantar-se les empreses amb major capacitat econòmica. Així, les barreres d'entrada a través del cost immobiliari han donat lloc a eixos comercials globals on unes poques empreses comercials –cadenes sucursalistes o franquícies– concentren la major part del negoci d'un eix o zona comercial. Les empreses competeixen pel client però també competeixen per les localitzacions. Les APEU poden obrir el mercat immobiliari i permetre la coexistència de emplaçaments comercials alternatius als considerats *prime*.

Sobre aquest model, els principals problemes se centren en el sistema de finançament i en la seva forma de gestió dels seus rendiments. Sobre el finançament, caldrà veure com pot encaixar dins l'actual legislació tributària i veure quina és la forma més adient per assegurar-lo. Per exemple, per evitar un dels perills del model, el *free rider*, que s'aprofita del model sense haver de col·laborar en el seu manteniment.

També caldrà veure la forma definitiva de gestió amb els models de finançament privats, que no han de suposar una substitució de serveis públics que ja es prestin. Es tracta d'oferir serveis addicionals, de valor afegit o que abans no existien, a través de la utilització de recursos privats que procedeixin de la comunitat de negocis i que no suposen un cost per al ciutadà. També, quina serà la figura organitzativa sobre la

qual se centri la gestió, que haurà de ser flexible i que, en qualsevol cas, ha de permetre una coordinació proactiva entre tots els socis i el seu adequat repartiment de funcions i responsabilitats.

En aquest sentit, esperem que es doni llum verda al seu tràmit parlamentari i que aquells punts més controvertits –que n'hi han, sens dubte– puguin ser debatuts i millorats en comissió parlamentària; punts com la inclusió dins d'aquesta llei del tema dels PAE, que precisament per ser un tema suficientment important per ser tractat de forma independent..., aquí s'inclou, no es sap exactament el perquè. Estem presentant un munt de coses a correuita demostrant a la fi que no han fet correctament la seva feina.

De totes formes, per tot això, donarem suport a la tramitació d'aquest projecte de llei.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Alcía Romero.

Alcía Romero Llano

Gràcies, president. Bona tarda, conseller Tremosa. Diputats i diputades, bé, avui debatem el projecte de llei de les APEU, un projecte de llei que pretén crear un instrument que permeti millorar el desenvolupament econòmic dels nostres municipis a través de la competitivitat del teixit econòmic urbà; no només comercial, perquè és cert que també incorpora la dels polígons industrials –i, per tant, el que s'ha anomenat els PAE–, i, per tant, entenem que és una llei que intenta englobar diverses coses, amb una fórmula a mi m'agrada més dir de cooperació publicoprivada que de col·laboració, perquè al final demanem la cooperació dels diferents sectors amb els que conformarem aquesta APEU i sobretot amb l'Administració, que és al final qui té la competència. Qui té la competència per promoure activitat econòmica i comercial en els municipis són els mateixos ajuntaments, i, per tant, és imprescindible, doncs, que els ajuntaments, l'Administració local, també les associacions comercials i els mateixos propietaris cooperin per sumar, per complementar els serveis en aquell entorn urbà concret. I dic «complementar» perquè serà important entendre que no venen a suplir la feina que fan, la tasca, les funcions de les administracions locals, sinó que les venen a complementar amb aquest valor afegit de la cooperació.

Li haig de dir, conseller, que aquest és un projecte de llei molt esperat, suposo que l'hi hauran explicat, a la conselleria. A la Llei de comerç, serveis i fires, aprovada l'1 d'agost del 2017, es va incorporar una disposició addicional tercera que deia que en divuit mesos el Govern havia d'aprovar aquest projecte de llei. N'han passat trenta-sis, però, bé, benvingut sigui, no? Va ser una esmena que vam incorporar el Grup Socialistes, que és veritat que fa molts anys que defensem aquest instrument com un aspecte per poder millorar aquesta competitivitat; ho vam fer en aquell moment, però l'any 2013 ja havíem presentat nosaltres aquí una proposició de llei que no va tirar endavant entre altres coses –i de manera curiosa– perquè el Grup de Convergència i Unió va votar-hi en contra en aquell moment. Ara els temps canvien, és veritat, i està molt bé, doncs, que tots anem rectificat les nostres posicions.

De fet, jo l'any 2008-2009 era regidora de Promoció Econòmica a Mataró, i ja amb el Govern del tripartit s'havia impulsat les APEU. Nosaltres, per exemple, havíem posat en marxa dues fases d'anàlisi de quin podia ser l'entorn urbà més interessant per posar en marxa aquest tipus d'instruments. Per tant, aquest és un tema que almenys els socialistes fa molts anys que hi treballem i crec que podrem trobar –esperem, també, malgrat les crítiques que feia el diputat Ferro– un text que ens acabi satisfent a tots, no?

També haig de dir que, en aquest temps, sobretot des de l'Ajuntament de Barcelona..., i això el regidor i tinent d'alcalde Jaume Collboni ho ha fet, ha estat treba-

llant molt; hi han algunes experiències concretes en l'anterior mandat, en el Born, en el barri del Born, i a Sant Andreu, on s'ha intentat també treballar per veure com podien funcionar aquestes APEU. Fins i tot es van fer reunions a Madrid, quan llavors hi havia el Partit Popular, per veure un element molt complex –segurament és el més complex d'aquesta llei–, que és com es contribueix econòmicament en aquestes APEU; si realment aquestes contribucions han de ser obligatòries, com s'executa aquesta obligatorietat. I crec, doncs, que en aquest sentit també s'ha anat avançant per veure quina podia ser, en jornades i en diferents sessions, els millors instruments, i, per tant, ajudar també a aquest debat que avui, i el text que evidentment haurem de treballar, perquè, com vostè també deia, és un document que esperem que entre tots puguem millorar, no?

I és veritat que aquest és un tema que hem parlat reiteradament, i vull recordar també els debats que vam tenir l'any 2017 quan vam aprovar aquella llei. Ja parlaven de la situació de crisi del comerç, que ve de l'any 2008, és a dir que tampoc és nova. No ha acabat de superar la crisi, el comerç, i ara ha arribat la Covid. I, per tant, la patacada està sent forta i algunes dades, doncs, ens fan preocupar, no? Per exemple, ara ens ve..., les dades publicades per Pimec fa poc deien que el 65,4 per cent dels comerços van tancar per l'estat d'alarma, que el 56,3 per cent dels comerços diuen que els van caure les vendes un 75 per cent amb relació a l'any anterior –o sigui que són unes xifres molt importants–, i que, per exemple, en aquesta anàlisi d'aquests mesos, el 66,8 per cent dels comerços diuen que els mitjans telemàtics tindran més protagonisme pel consumidor, no?

Evidentment això probablement ja ho sabíem. De fet, recordo, quan debatíem la Llei de comerç, serveis i fires, que en aquell moment el Govern hi va incorporar una línia sobre el comerç electrònic, no? I els grups –almenys el meu– vam dir: «Home, com pot ser? El comerç electrònic ja està aquí, és un repte que tenim.» Evidentment el comerç canviarà per molts aspectes, pels canvis en els hàbits de consum, per les noves plataformes *online*, però per molts aspectes que ja tenim, no? I vam ser incapaços d'afrontar-ho en aquell moment. I avui evidentment, amb les xifres que tenim després del Covid, on internet –o la compra a internet– ha crescut un 48 per cent al març, eh?, al primer mes, que potser no hi havia prou confiança, per exemple, per fer compra d'alimentació..., doncs va créixer un 48 per cent, triplicant el de l'any anterior.

És a dir que realment hi ha coses que sabíem que vindrien i que, per desgràcia, la pandèmia de la Covid ha accentuat d'una manera encara més important. No sé si, si en aquests moments tinguéssim les APEUs o haguéssim afrontat el repte del comerç *online*, avui estaríem en una altra situació. El cas és que el comerç està patint molt, ja ve patint des de fa molts anys, i probablement aquest instrument podria ajudar. No salvarà..., no salvarà el món, evidentment –tant de bo!; el que necessitaríem és una vacuna, probablement, que ens ajudés a fer front a la Covid–, però dins de les polítiques que podríem fer per millorar la situació del comerç, aquesta creiem clarament que és una d'elles. Per tant, és veritat, és un projecte de llei que arriba tard, però que creiem que és més necessari avui que mai.

Nosaltres creiem que necessitem uns certs acords. Estem en un moment en què cal una certa concertació i no mirades de vol gallinaci ni visions de vol gallinaci, per tant, ens agradaria que entre tots poguéssim millorar els textos. A nosaltres ens agradaria dir algunes coses que, llegint el text i amb el temps que hi portem treballant, posem en qüestió, i que com a mínim ens agradaria reflexionar-hi i debatre-les amb els grups parlamentaris, no?

Una és quan parlem dels locals, no? Es parla dels locals, edificis sencers o una part dels edificis, edifici de planta baixa... Jo crec que és important concretar una mica això, perquè no són el mateix edificis sencers que les plantes baixes; en els edificis pot haver-hi mixtura d'usos i, per tant, creiem que val la pena que això es pugui concretar.

Després no parlem de l'entorn. És a dir, una cosa és l'espai públic, no?, però en les APEU també podria haver-hi equipaments públics. Evidentment, hi han voreres, pot haver-hi parcs, jardins, zones que més enllà del comerç tenen també una implicació en aquestes zones.

Es parla de les iniciatives de les APEUs, no? I pot ser l'ajuntament, pot ser una associació empresarial que porti cinc anys treballant a la zona o pot ser el 25 per cent dels titulars del dret a la possessió. Nosaltres creiem que és poc, el 25 per cent. És veritat que després es diu: «Bé, però per aprovar l'APEU necessites el 40.» Seguim pensant que és poc. És a dir, amb els compromisos i la cooperació que estem demanant a aquell sector ens sembla que un 40 per cent és poc –un 40 per cent ens sembla poc. Creiem que hauria de ser més alt, per després no trobar-nos amb problemes i que no se'ls trobés l'ajuntament si la iniciativa no ha estat seva; que ja d'entrada nosaltres creiem que molt millor que sigui del sector comercial que no pas de l'ajuntament. També estaria bé deixar clares algunes coses. La iniciativa ha de ser de l'ajuntament, de qui? Del ple? De la junta de govern? És a dir, aquí també hauríem de concretar algunes coses.

Quan parlem de les funcions, exactament el mateix, ho deia abans, no? L'APEU hauria de tenir funcions que complementin la tasca municipal, no que la vulgui substituir i, per tant, crec que els verbs «promoure» o «proposar» són correctes, però hem d'intentar que això, doncs, no serveixi perquè acabem repetint funcions de l'APEU, d'aquesta entitat gestora que hi haurà a l'APEU, amb el mateix ajuntament.

També quan es parla de l'aprovació definitiva de l'APEU, que s'ha de fer en una assemblea, tampoc queda clar qui de l'ajuntament. Jo crec que estaria molt bé deixar clar que hauria de ser el ple, que és el màxim representant, i això crec que hauríem de deixar-ho molt especificat. I també quan parlem d'entitat gestora, que és qui gestionarà aquesta APEU, crec que s'ha de concretar més la professionalització; diu: «que sigui professionalitzada». Bé, què vol dir això, quines característiques... Creiem que això també és molt important.

I, per últim, el tema probablement més complex de resoldre, que és el tema del finançament, no? «Establir un sistema de finançament estable i equilibrat», com s'estableix? Aquí es parla d'una contraprestació econòmica no tributària. Podríem estar-hi d'acord. Hi ha altres països que han utilitzat, per exemple, recàrrecs sobre l'IBI, és a dir, figures ja existents. Crec que això s'ha d'analitzar una mica més, hauríem de treballar-ho millor. No sé si hauríem d'afinar amb experts en les compareixences, però crec que aquest és un element rellevant.

I, per últim, nosaltres, que estem d'acord i sempre hem defensat..., i en la nostra proposta del 2013 ja en parlàvem, dels polígons industrials, creiem que no s'hi aprofundeix prou; queda com una cosa molt secundària dins les APEUs. Nosaltres creiem que tenim un repte amb els polígons industrials, amb que realment siguin competitiu, que tots els polígons industrials no són de solars o de naus, que tenim polígons industrials amb molta mixtura d'usos. Per exemple, el 22@, però podria ser l'exemple de Mataró, el del Rengle, i, per tant, també hauríem de contemplar-los, perquè tant uns com els altres han de millorar la seva competitivitat per generar llocs de treball i riquesa en el territori.

I, per tant, crec que té molts reptes, aquesta llei. Nosaltres hem estat sempre a favor de l'instrument, però esperem que durant la ponència puguem millorar-la i cercar el consens necessari.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Bona tarda. Nosaltres podríem subscriure absolutament la intervenció que ha fet el senyor Lucas Ferro com a portaveu de Catalunya en Comú Podem. Per nosaltres una de les millors intervencions que hem sentit mai en aquest Ple, i la volem reconèixer així, amb una única excepció –i ens ratifiquem, a més, en el seu contingut, perquè no tenim nosaltres deu minuts, sinó cinc minuts–: que el senyor Lucas Ferro era curós i deia que entre el got mig buit i mig ple, doncs, se situaven potser en una visió que no era ni una ni l'altra; nosaltres el veiem absolutament buit, absolutament buit pel que significa aquesta proposició de llei, i ho explicarem.

Mirin, també abans amb l'illustre diputat Ferro ho comentàvem. Aquesta llei a aquest subgrup parlamentari no li agrada ni des de la primera pàgina, que és l'exposició de motius, pel que diu i és veritat, i pel que diu i és fals. Comencem pel que diu i que, per a nosaltres, no és veritat –per intentar no ser feridors–: expressa que ve també a intentar evitar deslocalitzacions. Doncs mirin, les deslocalitzacions es produeixen perquè hi ha una caiguda de demanda, es produeixen perquè tenim una normativa laboral que facilita amb un cost baix acomiadar i tancar empresa, i es produeixen perquè hi ha una realitat d'economia especulativa que en ocasions tanca empreses perquè requalificar terrenys i perquè obté major benefici. Si mirem aquesta proposició de llei, veurem que no hi ha cap dels seus continguts que pugui anar a combatre això. I les dos primeres matèries, evidentment, no són competència del nostre país, malauradament, però la tercera, que podria ser aprofitar aquesta llei per combatre l'especulació urbanística, sobretot pel que fa als polígons industrials que es troben en zones urbanes, doncs, no tenim res.

I, mirin, això no és una teorització, anem a la pràctica. I els posem un exemple d'avui al nostre país: empresa Alfisa, al Penedès, cent treballadors amb una activitat productiva que pot tenir continuïtat, amb uns clients que diuen que volen continuar, i per un tema d'enfrontaments a nivell mundial entre el seu soci principal –soci principal capitalista– i l'empresa Renault, decideixen que deixen tirats els treballadors i les treballadores de l'empresa, que no continuaran, deixen de pagar salaris, deixen fins i tot de donar ocupació efectiva. Quina serà la realitat amb aquesta llei que resoldrà això?, que serà un tancament empresarial –això sí, si des d'aquest Parlament i si des del Govern de Generalitat de Catalunya no fem política, perquè aquí podria haver-hi una continuïtat empresarial. Per cert, una abraçada ben forta als treballadors i les treballadores d'Alfisa, que estan tancats a l'empresa en els seus torns de treball encara que no tinguin ocupació efectiva i no els estiguin pagant. Doncs amb aquesta llei no tindrem cap solució.

Però també voldríem abordar una de les altres qüestions que es plantegen, i volem reconèixer que com a mínim és cert, el que diu també l'exposició de motius: pàgina 19 i pàgina 21 de la llei –exposició de motius. Ens diu clarament per què servirà la llei i per què es vol la llei. Per una banda, ens diu que el que voldrà és que es pugui gestionar d'una manera privada el que fins ara són elements que únicament podien donar-se en gestió pública –pàgina 19. I pàgina 21 el que ens diu és que vol eliminar tràmits administratius, allò que per nosaltres són garanties. I, per tant, volem reconèixer que la mateixa llei ho diu.

Però, mirin, també ens preocupa que hagin anat a triar el model de les BIDs, perquè hem d'anar a la història del que han significat. I el que han significat –i podríem anar a Nova York i podríem anar a Los Angeles– és com es crema una ciutat, com s'expulsa el que viu en determinats barris, com allà no roman el petit comerç, es fa fora el petit comerç i grans empreses s'installen per fer activitats comercials. Això és la realitat de les BIDs en la història dels darrers quaranta anys, tinguessin o no tinguessin fa quaranta anys aquest nom. Els podríem preguntar als progressistes d'Estats Units o els sindicats d'Estats Units què n'opinen. Ja sabríem quina seria la resposta.

Però a la vegada també..., i el conseller feia referència, el senyor Tremosa, a que aquí no hi ha una suplantació del poder municipal quant a titularitat. Doncs, miri, nosaltres l'únic que li demanem és que ens expliqui l'article 33 de la llei, apartats *a*, *b*, *c* i *d*, i que em contesti qui podrà fer de bombers, qui podrà fer de seguretat privada, qui controlarà fins i tot les instal·lacions elèctriques... És el que diu la llei, no el que interpretem nosaltres.

I després també un trasllat al conjunt de grups progressistes i sobiranistes, des del PSC a Junts per Cat passant per Esquerra. Pensem que hi haurà diputats que no estaran d'acord amb aquesta llei. Això és un trasllat de l'expressió mínima de sobirania i democràcia del poder públic al poder privat, i és el que significa aquesta llei. I, per tant, fins i tot els retraurem, als grups que es diuen sobiranistes, que parlin dia sí dia també d'independència i de sobirania i que aquí estiguin fent una gestió de la sobirania del país a empreses privades.

I l'últim, que no és menor. Doncs se'ls van avançar no únicament el Grup Socialista fa uns anys en la presentació d'aquesta llei, sinó el Grup Popular, a nivell del Congreso, on ja parlava també no únicament de les APEUs sinó de les BIDs. I, per tant, benvingut sigui el reconeixement de l'actuació del neoliberalisme en aquest Parlament a través d'un conseller que esperarem que no negui aquesta condició que, a més, mai se n'ha amagat. Benvingut sigui com un drama per a les classes populars i les classes treballadores.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, en la històrica batalla entre el petit comerç i el gran comerç nosaltres sempre hem estat partidaris i sempre hem defensat que el millor que es podia fer no era intentar posar limitacions a la creació d'establiments comercials o de grans establiments comercials, sinó que el que s'havia de fer era adoptar mesures intenses de promoció del petit comerç, del comerç urbà.

I el senyor Ferro ha citat una expressió que a ell no li agrada –a nosaltres sí–, que és la que no podem fer de les ciutats centres comercials a l'aire lliure. Doncs sí, jo crec que aquest és l'exemple. A nosaltres sí que ens agradaria que les ciutats, que el comerç de les ciutats, que el comerç urbà estigués en un ambient que pogués tenir aquesta assimilació a un centre comercial, que segurament tampoc no deu ser una cosa massa rara quan els nous grans centres comercials que s'estan construint s'estan fent amb configuracions urbanes –i se'ns n'acudeixen alguns ben a prop. I deu ser per alguna cosa –deu ser per alguna cosa.

Per tant, home, què millor que intentar dinamitzar el comerç urbà amb una acció de promoció important i decidida en aquests entorns per donar suport al comerç. I això té dos administracions responsables: d'un costat, el Govern de la Generalitat; per un altre costat, també els ajuntaments.

Per tant, el model que se'ns proposa en aquest projecte de llei és un model que podem compartir –podem compartir. Per això, precisament, perquè compartim la filosofia, no hi hem presentat esmena a la totalitat. Ara bé, hi han coses que no ens agraden i, per tant, esperem que aquestes coses que no ens agraden es puguin modificar. I n'enumero unes quantes que jo crec que són importants.

La primera qüestió. El senyor Ferro deia: «Això és la privatització de l'espai urbà.» Jo ho veig diferent, jo ho veig d'una altra manera. Jo ho veig..., o el principal risc que li veig a això és que es pretengui traslladar responsabilitats que són públiques a l'àmbit privat, que és diferent de la privatització. Sí. (*Veus de fons.*) No, no, és diferent de la privatització. Bé, doncs «al tanto». Anem a veure les funcions que tindran aquestes entitats. I, clar, és que només llegint la primera de les funcions, article 5.2, la primera, apartat *a*, «actuacions de millora de l'entorn urbà». Escolti'm,

no. Les actuacions de millora de l'entorn urbà són una competència municipal i, per tant, han de ser les administracions públiques les que duguin a terme aquestes funcions.

Podem parlar de moltes altres funcions; una altra cosa que passarà –i no sé si és que ho busca expressament el projecte de llei, però segur que el senyor Ferro n'estarà encantat, o com a mínim els seus companys de Barcelona–, si s'ha de posar enllunyat per dinamitzar el comerç en determinades èpoques de l'any, és una forma de que l'Ajuntament se'n tregui la responsabilitat de sobre i li passi la responsabilitat al comerç, no? Per tant, volem deixar això clar. Aquestes entitats no han de servir per derivar responsabilitats públiques cap a una entitat privada.

Segona qüestió. No tinc massa temps i, per tant, m'estalviaré algun exemple que li volia posar. Però sí, gràficament –sí, gràficament–, dir-los: jo no vull ser soci d'un club a què m'obliguen a fer-me soci el 20 per cent d'un col·lectiu, o menys del 20 per cent d'un col·lectiu. I a la llei s'està obligant a que en formin part i que paguin la quota d'aquest club el conjunt de membres d'una determinada àrea, tot i que només ho decideixin menys del 20 per cent –menys del 20 per cent dels socis. Escoltin, això no és de rebut. Però és que, a més a més, es pot donar una altra circumstància, que la iniciativa de creació d'aquest club no sigui ni dels membres, sinó que sigui el mateix ajuntament el que decideixi «vaig a crear aquest club» i, amb menys del 20 per cent de vots, obligui el conjunt d'una determinada zona a formar part del club i, a més a més, a pagar. Ah, i si algú ho vol extingir només ho pot fer el mateix ajuntament; no ho poden fer ni els membres mateixos del club.

I acabo. Sí que és cert que es fa referència als ajuts fiscals, però el que no ens agrada, perquè no serveix de res, és que constin els ajuts fiscals com a *potestatius*, no imperatius.

El president

Diputat...

Santi Rodríguez i Serra

Acabo de seguida, president. Es fa un escalat que, en funció de l'esforç fiscal dels propietaris i dels comerços, tenen dret a uns ajuts. Potser. Això no serveix absolutament de res. O és imperatiu o això no comporta absolutament res.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Jordi Orobitg. Endavant.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, senyor president. Conseller, bé, també voldria fer una salutació a la directora general de Comerç, que estic convençut de que, pel seu interès en la matèria, ens està seguint. I també voldria tenir record per als diferents consellers que en el decurs del temps han tingut certa responsabilitat, doncs, si més no, en la preparació d'aquest feixuc tràmit previ a instar aquest projecte de llei. I, en aquest cas, doncs, voldria recordar el conseller Baiget; també, en aquest cas, la consellera Chacón, que és qui signa en aquest cas el projecte de llei; el mateix conseller Tremosa, que és qui l'ha defensat avui, i obviaré el conseller Vila, entre altres circumstàncies, perquè no em consta que fes cap aportació substancial a aquest projecte de llei.

També portava una sèrie de notes per parlar de la matèria, però crec que en el decurs del debat ja es van obrint prous melons per intentar abordar algunes imprecisions que m'ha semblat detectar en algunes de les intervencions i que, en la mesura del possible, hi intentaré d'aportar llum, si no és que jo m'he equivocat, no?

En qualsevol cas, des del nostre punt de vista, quan abordem aquesta iniciativa legislativa ho fem amb un cert recel en tant que estem parlant, doncs, d'una intervenció en un espai públic i..., que crec que hem de ser bastant curosos –jo crec que

ho han exposat alguns dels portaveus que m'han precedit–, home, en que no puguem caure en l'errada de permetre que existeixi una privatització d'aquests espais i que, per tant, doncs, deixin de pertànyer a la collectivitat dels residents en un municipi i que passin a formar part només o ser l'objecte de l'interès, en aquest cas, de particulars o d'associacions que tinguin només una voluntat de treure un profit econòmic, doncs, de la gestió d'aquest espai.

Aquest temor crec que en qualsevol cas s'ha de modular pel fet de que la mateixa llei preveu una intervenció important per part de les administracions municipals. I, des d'aquest punt de vista, ens sobta certa desconfiança que veiem en algun dels grups respecte de la intervenció dels ajuntaments.

Abans plantejava la diputada Romero el dubte respecte de qui és qui ha d'aprovar, en aquest cas, aquest projecte. I la responsabilitat sempre recau, com bé explica la llei, en el ple de l'ajuntament, eh? I ho explica de forma literal en l'article 12.1.

Però crec que la responsabilitat de l'ajuntament no només ha de ser, doncs, vetllar per aquest acord que se sotmet a l'aprovació del plenari, sinó, en la tramitació, doncs, de tot aquest projecte, anar-lo modulant respecte del plantejament inicial d'aquell que el promou, si no és que és el mateix ajuntament, perquè obeeixi els principis, com he dit abans, dels interessos collectius, no?

També he escoltat una altra cosa que m'ha semblat una imprecisió. Ens deia el diputat Ferro que, home, això donava poder als grans tenidors, perquè, clar, estableix el dret als propietaris. I no és així. La llei del que parla és dels titulars del dret a possessió. El dret a possessió qui el «detenta», en aquest cas, doncs, és el propietari o bé l'arrendatari, eh? I, per tant, no el fet de tenir la titularitat dominical de tots aquests edificis comporta que ells siguin primer, o que l'impulsin, o que hi estiguin interessats. Pot ser, probablement, que existeixi una persona o un comerciant, també pot ser una cadena, lògicament, que sigui arrendatari, eh?, d'un immoble, en aquest cas d'un local, que té accés a la via pública, i ell tingui l'interès de formar part, doncs, d'aquest grup d'empresaris que promou, en aquest cas, la constitució d'aquesta APEU. Però, en qualsevol cas, per molt interès privat que existeixi en la promoció, ja sigui d'empresaris a títol individual, ja sigui d'associacions, ja sigui d'agrupacions, la darrera paraula, hi insisteixo, sempre la tindrà l'ajuntament. I entenc que aquesta darrera paraula la tindrà, i hi insisteixo també novament, en tant que entengui que obeeix a l'interès públic i no a un interès espuri, eh?, com podria ser el del cas.

I, en aquest cas, també hauria de rebatre també allò que ens ha explicat –i ara ja no ens acompanya– el diputat Aragonés quan ha fet esment de les funcions de les entitats gestores de les APEU, en aquest cas, de les àrees de promoció econòmica urbana. I l'article 33 no es refereix tant a les àrees de promoció econòmica urbana com als PAEs, eh?, que cal fer una diferenciació respecte a les funcions de cada un d'ells.

I dels quatre apartats que ha partit, ha dit l'apartat *a*, l'apartat *b*, l'apartat *c*, l'apartat *d*, només el *d* parla dels elements comuns de titularitat pública. Els altres tres parlen d'elements privatis. Per tant, l'afectació dels elements públics, és a dir, aquells que pertanyen a la collectivitat, no estan afectats en cap cas pels PAEs. I, en definitiva, el que es ve a preveure en aquest article 33 és quelcom que en dret urbanístic jo crec que a ningú repugna, eh?, que és el fet de que existeixi, per exemple, la reparcel·lació, o la modalitat de compensació bàsica en la modalitat de reparcel·lació, que és repartir els costos entre els propietaris d'una actuació urbanística. En aquest cas estem parlant d'una actuació que no és urbanística; és una actuació de tot el reguitzell d'actuacions que es preveuen, que poden ser de dinamització i també poden ser d'intervenció en l'espai públic, però, hi insisteixo, amb totes les prevencions, sempre sota la tutela de l'Administració local, que és qui ha d'aprovar el projecte i qui ha de vetllar en el decurs de la seva aplicació perquè no es desviï, i novament hi insisteixo, de l'interès públic.

I, també, aquest acord, aquest conveni, no és etern. Es planteja per a tres o cinc anys, amb la possibilitat de pròrroga, i aquesta pròrroga sempre ha de ser expressa per a un termini de quatre anys.

Per tant, des del nostre punt de vista, amb totes les prevencions i entenent, com ha dit, en aquest cas, el conseller, que és urgent l'aprovació d'aquesta norma..., no tant com s'ha expressat pel conseller, que hi discrepem en certa manera, perquè pugui ser una mesura a curt per revitalitzar el comerç, sinó perquè entenem que és que portem molt de retard; portem molt de retard, i seria convenient, per nosaltres seria necessari, doncs, que no n'acumuléssim més.

S'ha qüestionat pel diputat de Ciutadans si la urgència era per resoldre la problemàtica del comerç o era una urgència política, entenc, per poder aprovar un projecte abans de que acabés la legislatura. Bé, tothom farà les seves lectures, però jo crec que no és el retard perquè acaba ja la legislatura, és el retard perquè acaba la legislatura, s'ha de fer un procés electoral, s'ha d'escollir un nou govern i tots sabem que tots aquests processos es dilaten molt.

Des d'aquest punt de vista, aquest grup parlamentari entenem que potser sí que hi han qüestions que són perfectibles, perquè qualsevol text ho és. Nosaltres mostrem tota la predisposició per fer realitat, doncs, aquest projecte, aquest projecte de llei, i que, per tant, pugui entrar en vigor abans que s'exhaureixi la legislatura. I ho fem perquè crec que aborda un dels reptes importants que sempre ha existit en el comerç: la queixa redundant, reiterada, de moltes vegades, de comerciants, d'agrupacions i d'associacions de comerciants, de gremis, insistint en l'Administració que no es fa prou en el seu àmbit per mirar de dinamitzar el comerç, sobretot el comerç de proximitat, que està patint uns cops terribles. Avui llegia la notícia que el comerç de proximitat de Barcelona ha tancat ja el 6 per cent, en aquest cas, dels establiments; es preveu que abans de final d'any puguin ser, si no es reverteix la situació, el 20 per cent. I no és un tema local. L'altre dia també ho vam veure a *El País*; feia una infografia, doncs, de tot el comerç de la Gran Via, una de les principals vies de Madrid. Si no ho recordo malament, la dada era que fins al 35 per cent dels establiments, dels locals amb accés públic que hi havia havien hagut de tancar les portes per la situació. Home, creiem que qualsevol mesura que puguem adoptar per ajudar, doncs, és important.

I parlava, en aquest cas, el diputat del PP que entenia que les majories que s'exigien eren minses i que entenia que calia que s'adherissin molts més comerciants o empresaris o titulars del dret a la possessió en aquest projecte que no les que s'estableixen. I jo crec que existeix un equívoc: per promoure en aquest cas l'APEU ha de ser un 25 per cent, però per la seva aprovació ha de ser un 40 per cent. (*Veus de fons.*) Sí, sí; el 40 per cent dels titulars i el 40 per cent de la superfície que integren. Si no és així, ho rectificaré, senyor Rodríguez, però jo ho entenc així. Així ho diu el text. I, per tant, entenc que en aquest cas existeix un equívoc.

Per nosaltres és plenament democràtic que voluntàriament un col·lectiu decideixi promoure una iniciativa d'aquest tipus, la plantegi a l'Administració local i que aquesta la tramiti procedimentalment perquè acabi sent aprovada per qui representa en aquest cas, doncs, el poble, no?, a nivell municipal, que és el ple municipal, que adoptarà la decisió final de si és convenient o no per l'interès no només del comerç local sinó de tots els ciutadans d'aquell municipi.

I, per tant, hi insisteixo, nosaltres només hi veiem bondats en tant que, lògicament, tinguem la cura de que no es desviï l'objecte inicial, que és la promoció del comerç, i la de que acabem novament, i insisteixo en un argument que he començat i no acabat anteriorment, amb el fet de que totes aquestes demandes als ajuntaments per part d'establiments comercials, de botiguers, de que efectivament s'intervingui en el seu espai, no quedin en paraules buides, no quedin amb una contribució voluntarista d'alguns d'ells, sinó que existeixin eines que facin que hi intervingui la tota-

litat dels interessats en aquell àmbit sense que es puguin repenjar a l'esquena, com sempre, dels esforços d'uns quants.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Elsa Artadi.

Elsa Artadi i Vila

Bona tarda. Bona tarda, diputades, diputats, conseller Tremosa. Jo vull aprofitar per començar saludant la diputada del nostre grup, la Teresa Pallarès, que ella no pot portar avui la llei, però que..., jo estic aquí, però la portarem entre les dues. I que gràcies a l'ajut que ella ens donarà, que té molta expertesa.

Voldria començar..., i és que no me n'he pogut estar, tampoc, diputat de Ciutadans. Jo ja entenc que vostès estan més acostumats als crits, als cartellots i als numerets, i quan li ve un conseller amb rigor i amb solidesa, doncs, li sobta, i ha de fer comentaris fent veure que això és un menysteniment del que hauria de ser el rigor de tots els polítics i els representants de la ciutadania.

Ens hem sentit moltes vegades, i nosaltres ho repetim, perquè ho creiem certament, que el comerç és la vida als carrers, és creació de riquesa, de llocs de treball, de fer comunitat; és seguretat, en molts dels casos; fa unes ciutats, uns pobles, més humans, més amables, més socials. Però perquè això segueixi sent així necessitem accions reals; no només ens podem quedar amb discursos que després a l'hora de la veritat segueixen buidant la nostra ciutat. I en el cas de Barcelona ciutat ho veiem d'una manera molt clara, per unes intervencions que no s'estan fent.

I avui precisament, doncs, des del Departament d'Empresa se'ns porta una acció real, des del Govern de la Generalitat se'ns porta una acció real. Tenim un model que ha sigut d'èxit, amb uns centres de la ciutat, dels nostres pobles, que estan modelats pel comerç, amb uns centres comercials a cel obert que ja existeixen, no dependran d'aquesta llei, sinó que precisament la llei és per mantenir-ho, amb un associacionisme comercial, amb una societat civil implicada que volem que ho segueixi sent, que estan implicats no només a millorar la seva activitat econòmica, sinó també els barris i les ciutats a les que donen servei.

Però tenim, i s'ha dit en algunes intervencions, doncs, un sector del comerç que afronta reptes, el del comerç electrònic, que, unit, no?, a una manca de reforma horària que encara arrosseguem, fa una competència al comerç petit, al tradicional, al presencial, que ara haurà de ser-hi present, també, en aquest format; unes grans superfícies que fan una competència degut a l'escala que tenen i als avantatges que això els dona, i que, per tant, necessitem reforçar els nostres eixos comercials per evitar el buidatge dels centres, i unes grans marques que també fan una competència que acaba amb establiment tradicional, amb establiment emblemàtic, i que, al final, perquè això ja passa ara, acaben fent unes ciutats homogènies que no saps si estàs en un carrer de Barcelona, de Girona o de qualsevol altra ciutat europea. I, per tant, necessitem mantenir i mantenir aquest caràcter propi.

I ara són precisament aquestes grans marques, aquestes empreses de fora que tenen aquesta gran capacitat les que no estan contribuint en els eixos comercials. I una de les coses que intenta fer aquesta llei, que esperem que s'aprovi i que s'aprovi al més ràpidament possible, precisament és evitar això: el *free rider* que estan fent les grans marques, que no contribueixen als eixos i que carreguen sobre el petit, sobre el que està associat, sobre la societat civil catalana, doncs, fer millores en el seu entorn.

Hem parlat també de l'impacte de la pandèmia –no m'allargaré–, i, realment, el comerç què ens diu, quan hi parlem? Doncs ens diuen que els ajuts són importants, però que les eines ho són més encara, i que ens diuen: «Nosaltres ja sabem què s'ha de fer, nosaltres ja sabem... El que necessitem és que ens deixeu fer feina, que ens

deixeu, doncs, implementar les millores que voldríem.» Sempre ha sigut necessària aquesta llei i, certament, és urgent. I, per tant, emplaçar també tots els grups, amb totes les millores i amb tot el que hàgim de treballar per adaptar realment la llei a tot el territori..., doncs, aprovar-la de la manera més ràpidament possible. Hi ha un ampli consens entre el sector comercial, amplíssim, i des de fa anys, de tirar endavant aquesta llei.

Per mi té dos elements que són fonamentals i que representen molt bé el caràcter de la societat i del comerç català. Per una banda, un dels elements importants d'aquesta llei és afavorir la relació més directa entre el que és el comerciant i l'Administració local. Això no sempre, i no a tot arreu, ha funcionat bé, ha sigut prou fluid; no sempre ni ha a tot arreu el sector del comerç s'ha sentit amb prou suport per part de l'Administració local. I, precisament, Barcelona és el gran exemple que el sector del comerç fa anys que es queixa d'un abandonament constant, i ara encara més durant la pandèmia.

I l'altre element que és important i que és nuclear en aquesta llei és promoció, permetre, propiciar solucions que vinguin de baix cap a dalt, que vinguin de la base, apoderar les associacions, fer-les més competitives fent-les més fortes, professionalitzant-les, i aprofitar el que és el coneixement, el que és l'experiència per promoure quines intervencions i quines accions són les millors per a la seva activitat, però també per a l'entorn, perquè l'entorn i l'activitat no es poden separar, per tant, apoderant el que és el mateix sector per lluitar pel seu futur. I, per tant, aquests dos elements, tant el que és el diàleg com el que és el lideratge de proposar iniciatives, per a nosaltres és la millor manera d'entendre la col·laboració públicoprivada, és la millor manera d'entendre el com es fa treballar plegats, com es fa treballar confiant els uns en els altres. I realment queda molt lluny d'altres models, que alguns poden defensar, d'imposició, de decidir des dels despatxos per polítics, per funcionaris o per gestors, que, literalment, mai han aixecat una persiana a la seva vida, i, per tant, dona poder a aquells que saben fer les coses. Amb la tutela de les administracions locals, absolutament, però propiciant aquest diàleg, propiciant la pluja d'idees, propiciant les accions que vinguin des de baix.

I això de cara a pensar en l'organització d'esdeveniments, en promocionar diferents zones, en atraure inversions, en temes de responsabilitat social, en com gestionem els locals buits dels carrers –que són un problema, i molt gran i cada vegada més–, en la decoració, la il·luminació, en temes de rehabilitació, en promoció de mesures mediambientals que vagin més enllà del que marca la llei. Tot això són coses que es poden fer directament des dels privats, des dels privats agregats, que no són competències necessàriament dels ajuntaments, i que són beneficiosos per a la mateixa activitat i també per al seu entorn.

S'ha de posar en valor la diversitat com una cosa positiva, com la que ens fa únics, la que ens fa diferents, la que ens fa avui anar en un barri, demà en un altre i demà passat en una altra ciutat, allò que ens diferencia i no ens fa ser iguals que a tot arreu.

Necessitem que els grans operadors també hi col·laborin. Ara, això no passa. Les aportacions públiques són limitades, i no podem tenir les associacions comercials vivint d'uns recursos que són minsos. Necesitem que aquest associacionisme voluntari que durant anys ha funcionat ara garanteixi el futur, i que tothom que se'n beneficia també hi contribueixi. I, després, n'hem parlat, del diàleg, de la relació, i que en temes de millores de mobilitat, d'accessibilitat, inclús de seguretat o planejament urbanístic, tinguin un diàleg. Que no ho imposen, no ho marquen i no ho regulen, perquè això ja ho marca la llei, no li treu competències a l'ajuntament, però tenir la capacitat d'interactuar i d'explicar i proposar mesures que beneficiïn a tothom. Es tracta d'escoltar el comerciant, que detecti problemes i de que proposi solucions.

Per tant, agrair que es tiri endavant; esperar que ho puguem tramitar d'una manera ràpida. Nosaltres entenem que això és una oportunitat per al teixit comercial català, que avui és una bona notícia.

Ens sorprèn..., o no ens sorprèn, no ho sé. Crec que avui han agafat la millor tradició del senyor Coscubiela del no a tot, d'un rebuig a una mesura que hauria de ser part, no l'única, però part del futur del comerç a casa nostra. No sé per què no els agrada... És que he intentat entendre bé la seva explicació, però no sé per què no els agrada, quan les empreses, el petit comerç, les pimes, la majoria del botiguer que tenim a Catalunya s'associa, treballa plegat i lluita conjuntament, i no un contra l'altre, per tirar endavant el seu futur.

Suposo que vivint a Barcelona i treballant a Barcelona no m'hauria de sobtar tant, perquè estem acostumats que des del seu partit, doncs, es dediquin més a controlar que no pas a confiar; que es dediquin més a imposar i no a dialogar; que es dediquin més a castigar i no a promoure l'activitat econòmica. El sector del comerç s'ha sentit molt sol, perquè, literalment, dia sí i dia també, han deixat les cadires buides quan hi ha hagut un debat sobre el comerç, i aquesta cadira buida hi segueix avui. Ens preocupa, perquè, tal com ha explicat el conseller –i alguns dels altres diputats i diputades hi han fet referència–, passa pel lideratge dels municipis que els APEUs siguin una realitat. I avui, que comencem a tramitar aquesta llei, que és una bona notícia per al país, pot no ser-ho per a Barcelona, perquè sense la complicitat de l'Ajuntament això quedarà en paper mullat.

Per tant, també una apel·lació a la diputada Alícia Romero i al seu partit, per treballar plegats en aquest tema. Vostès hi són, vostès parlen dels APEUs com una oportunitat, vostès s'hi comprometen, però vostès també manen. I, per tant, que serveixi d'alguna cosa, que no sigui com en tots els altres temes que tenim a la ciutat de Barcelona, que n'hi ha uns que manen i els altres que callen. Necessitem que això tiri endavant, i, per tant, necessitem que en aquest tema, com a mínim en aquest tema, imposin el criteri, imposin el futur del sector.

Des de Junts per Catalunya tornar a expressar el nostre suport per al sector comercial de tot el país.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Acabat el... Sí, senyor Rodríguez, per què em demana la paraula?

Santi Rodríguez i Serra

Per contradiccions, al senyor Orobitg.

El president

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Senyor Orobitg, ja sabem que en les votacions de firetes que vostès organitzen només contemplen que es pugui votar que sí, però en les votacions serioses hi ha altres opcions: hi ha el sí, el no, el vot en blanc, el vot nul. Per tant, amb una participació del 40 per cent que un projecte d'aquests guanyi per majoria simple significa que amb menys d'un 20 per cent dels vots s'obliga al 100 per cent del cens a pagar la festa.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Deia que, un cop acabat el debat, votarem l'esmena a la totalitat presentada conjuntament amb la resta de punts d'avui i això serà després del punt sisè de l'ordre del dia, al qual passem seguidament.

Proposició de llei sobre la desaparició forçada de menors a Catalunya (debat de totalitat)

202-00061/12

Es tracta del debat de totalitat de la Proposició de llei sobre la desaparició forçada de menors a Catalunya i, d'acord amb l'article 116 del Reglament, iniciarem aquest debat de totalitat amb la intervenció d'un representant de cada grup i subgrup parlamentari dels proposants per un màxim de deu minuts per grup i de cinc minuts corresponentment als subgrups.

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Matías Alonso. Quan vulgui.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Consellera, senyores, senyors diputats sotmetem avui a debat de totalitat la Proposició de llei sobre la desaparició forçada de menors a Catalunya. Una proposició de llei subscripta el juliol de 2019 per tots els grups parlamentaris de l'oposició a instància de diverses entitats de la societat civil i que no ha estat signada pels grups parlamentaris de Junts per Catalunya i Republicà. No és una proposició de llei pionera, hi ha un precedent a la Comunitat Autònoma de Canàries. El Parlament de Canàries va aprovar, el 25 d'abril de 2019, ara fa poc més d'un any, la Llei 13/2019 sobre els menors robats a la Comunitat Autònoma de Canàries.

Per tant, la proposició de llei que avui passarà el tràmit de totalitat no és pionera, o potser sí, perquè és molt similar a la que es va presentar al Parlament de Canàries el 13 de novembre de 2018, gairebé la mateixa llei. La proposició de llei que avui ens ocupa va ser signada el juliol de 2019 pels grups parlamentaris de Ciutadans, Socialistes i Units per Avançar, Catalunya en Comú Podem i pels subgrups parlamentaris de la CUP - Crida Constituent i del Partit Popular de Catalunya. Finalment, avui, gairebé quinze mesos després de ser presentada, es dona el primer pas perquè pugui convertir-se en una llei del Parlament de Catalunya, sense el suport explícit dels grups parlamentaris de les formacions que conformen el Govern de la Generalitat, almenys fins ara. Ni el Grup de Junts per Catalunya ni el Republicà, és a dir, ni les restes del naufragi de Convergència ni Esquerra Republicana de Catalunya van donar suport inicial explícit a aquesta iniciativa, a aquesta proposició de llei. Val a dir que tampoc han presentat esmena a la totalitat; tampoc s'hi han oposat.

Aquesta proposició de llei és fruit de l'impuls de la societat civil, d'entitats que al llarg dels anys han recollit la demanda dels afectats, de les víctimes de la desaparició forçada de menors que es va produir durant dècades des de l'inici de la dictadura franquista a Espanya. Estem parlant de milers de víctimes d'aquests crims que el règim franquista va voler disfressar de legalitat. Perquè aquest drama que han viscut i encara avui viuen moltes víctimes de la desaparició forçada de menors, com també ha passat amb altres desapareguts de la Guerra Civil i de la dictadura, ve de molt lluny.

Aquesta activitat delictiva, revestida pel règim franquista d'aparent legalitat, va començar l'any 1940, ja fa vuitanta anys, el doble de temps del que va durar la dictadura franquista que va quedar completament liquidada a la fi de la dècada dels setanta, ja fa més de quaranta anys. I estem parlant d'una qüestió cabdal, que ha suposat una vulneració de drets humans fonamentals perpetrada amb aparent impunitat durant la dictadura franquista, especialment fins a inicis de la dècada dels seixanta i que encara que es volgués fer creure que estava motivada per la caritat era clarament un càstig afegit per als milers de dones que van patir la repressió del franquisme.

Però també parlem dels milers de nadons i de nens que van ser arrabassats dels braços de les seves mares a mans de desaprensus que van utilitzar la seva posició en determinades institucions, ja sigui de l'àmbit sanitari o religiós, per a lucrar-se amb el tràfic de menors, una pràctica delictiva i clandestina que va continuar activa després de la recuperació de la democràcia i que han estat les mateixes víctimes, les que

l'han destapat. Parlem doncs d'uns delictes molt greus, que haurien d'haver tingut resposta molt abans per part dels governs, dels governs d'Espanya i dels governs autonòmics. Des de la restauració de la democràcia, hi ha hagut temps sobrat per posar fil a l'agulla i presentar, per exemple a les Corts Generals, un projecte de llei sobre la desaparició forçada de menors a Espanya.

Des dels successius governs d'Espanya no hi ha hagut prou sensibilitat amb el que és i representa tenir milers de víctimes d'aquesta pràctica execrable de robar nadons i nens a les seves mares, perquè des d'un règim totalitari que tots condemnem i també per part de persones que han mantingut una conducta criminal al llarg del temps es va decidir qui i en quines condicions podia tutelar aquests menors. Repeteixo, aquesta proposició de llei s'ha presentat per part dels grups que no donem suport al Govern, bé potser si exceptuem els Comuns i la CUP que, de tant en tant, li'n donen. Per tant, no és un projecte de llei del Govern que, de tant en tant, s'autoproclama no ja republicà, sinó república en si mateix. És, ho torno a repetir, una proposició de llei presentada per l'oposició, més o menys ferma, recollint la voluntat reivindicativa de les mateixes víctimes del robatori i de la desaparició forçada de menors a Catalunya, i m'atreveixo a afirmar-ho, a la resta d'Espanya.

Ja he comentat que una llei molt similar a aquesta que avui proposem ha estat aprovada pel Parlament de Canàries a l'abril de l'any passat. Per cert, amb un procés de tramitació molt diferent al que està seguint aquesta proposició de llei al Parlament de Catalunya, però no ve al cas aprofundir ara en les diferències procedimentals. Legislar sobre aquesta qüestió és necessari. Hi ha hagut molt poca sensibilitat envers aquesta manca de tutela efectiva de la llei i dels tribunals per part de tots els governs: el central i els autonòmics.

El legislador ha deixat orfes massa temps aquestes víctimes de la repressió franquista, d'una banda, i de l'activitat delictiva de determinades persones sense escúpols, de l'altra. I quan dic «el legislador» no em refereixo només al poder legislatiu, els membres de les Corts Generals o dels respectius parlaments autonòmics, com és el cas d'aquest Parlament. Em refereixo també als governs corresponents, perquè, en aquesta qüestió, cap govern ha tingut la iniciativa legislativa, la voluntat d'aprovar i presentar un projecte de llei que doni resposta al que ens demanen les víctimes del robatori i de la desaparició forçada de menors. Ni el Govern d'Espanya, cap dels Governos d'Espanya al llarg de les catorze legislatures des de la restauració de la democràcia, ni el Govern de la Generalitat de Catalunya en les dotze legislatures des de l'aprovació de l'Estatut del 1979 han tingut la voluntat o la sensibilitat d'aprovar i de presentar un projecte de llei sobre la desaparició de menors. El Parlament de Canàries es va avançar, encara que, probablement, va rebre la sollicitud per part de les víctimes al mateix temps que el Parlament de Catalunya i potser que el Congrés dels Diputats.

Al parer del Grup Parlamentari de Ciutadans, cal legislar sobre aquesta qüestió i fer-ho bé des del punt de vista de la tècnica legislativa i, sobretot, des del punt de vista de la seguretat jurídica. El que necessiten les víctimes afectades per la desaparició de menors des de la dictadura franquista és una bona llei que doni seguretat jurídica i que, amb la tutela efectiva de l'Estat, és a dir, de totes les administracions públiques, inclosa la de la Generalitat, posi al seu abast els recursos necessaris per al reconeixement i efectivitat del dret a la veritat, justícia, reparació i garanties de no repetició.

Crec sincerament que tots els membres d'aquest Parlament estem d'acord en la necessitat d'aquesta legislació. També crec que aquesta hauria d'haver estat una llei del Govern, un projecte de llei que hagués seguit tots els tràmits preceptius, al Consell Executiu de la Generalitat, primer, i en aquest Parlament, després. Ha estat una oportunitat perduda per al Govern, i els grups que donen suport al Govern: Junts per Catalunya i Esquerra, que no van signar aquesta proposició de llei, no haurien d'haver esperat a que la legislatura actual quedés liquidada per posar-la a debat de tota-

litat al Ple. Una oportunitat perduda que ara ens farà córrer, amb el risc que aquesta llei, finalment –si acaba com sembla, perquè no hi ha més remei, tramitant-se pel procediment d'urgència extraordinària–, no acabi de ser la bona llei que necessiten les víctimes de la desaparició de menors a Catalunya.

En qualsevol cas, aquesta mateixa proposició de llei ha estat presentada al Congrés dels Diputats i podria tramitar-se aviat a les Corts Generals. Tant de bo sigui així, perquè ja els he comentat que aquesta llei, que és prou important i complexa per fer una tramitació curosa, ha de ser una bona llei que doni la resposta adequada a les demandes de les víctimes i que els doni també seguretat jurídica en la defensa del seu dret a la veritat, la justícia, la reparació i les garanties de no repetició.

Des del Grup Parlamentari de Ciutadans creiem que és allà, al Congrés dels Diputats, on és urgent i necessari que es tramiti, perquè aquesta és la millor garantia de seguretat jurídica per a les víctimes. Faig, doncs, una crida a tots els grups parlamentaris perquè també la recolzin a les Corts Generals, perquè és una llei que és justa i necessària.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat Rafael Bruguera. Endavant.

Rafael Bruguera Batalla

Bona tarda, diputades i diputats, president, consellera. Vull començar per enviar una salutació cordial a totes les persones que segueixen aquest debat a través del Canal Parlament i que, per raons òbvies, no poden estar presents avui a la tribuna de convidats. Especialment, els amics i amigues de l'Observatori de la Desaparició Forçada de Menors, que són, en realitat, l'ànima i els veraders impulsors d'aquesta proposició de llei –diguem-ho clar. Els agraeixo la seva perseverança, el seu bon treball, alhora que els felicito pel reconeixement que varen rebre el passat mes en els Premis Ones Mediterrània 2020, com també els vull felicitar pel conveni telemàtic signat a principi de la pandèmia amb la Universitat de Barcelona per l'ampliació del seu banc de dades d'ADN en el que l'observatori treballa des de ja fa uns quants anys, des del 2017, i que ja compta –i no és menor– amb més de vuit-cents registres introduïts.

La presentació d'aquesta proposició de llei és fruit, en bona mesura, de la inacció del Govern en aquesta matèria. I dic «Govern» i ho dic voluntàriament, i no dic «conselleria», dic «Govern». Els antecedents parlamentaris així ho confirmen. El 16 de març del 2017 –estem parlant de la passada legislatura–, fa més de tres anys, la Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència va aprovar una resolució en la qual manifestava la voluntat de crear un grup de treball per estudiar el cas que ens ocupa. Aquest grup de treball, efectivament, es va constituir el 20 d'abril següent, s'hi varen substanciar les compareixences dels experts, però no es va poder aprovar l'informe per finiment de la legislatura. Al cap d'un any i mig, concretament el 13 de novembre del 18, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar va presentar dues propostes de resolució: una per ser substanciada en el Ple i l'altra, a la Comissió de Justícia. La del Ple encara està pendent, però la de la Comissió de Justícia, amb el mateix text, es va debatre el 2 de maig del 19, mig any després de la seva presentació al Registre del Parlament.

La resolució aprovada, entre altres qüestions, instava el Govern a presentar al Parlament un projecte de llei sobre la desaparició forçada de menors a Catalunya. El 29 d'octubre del 19, el Govern emetia el preceptiu informe de compliment de les resolucions aprovades, en el qual, més enllà de bones paraules i millors intencions, no es comprometia d'una manera concreta i clara i calendaritzada a tirar endavant els quatre punts aprovats en la proposta de resolució. I, per tant, mentrestant, els cinc

grups parlamentaris de l'oposició varem prendre la iniciativa de la mà de l'observatori –ho repeteixo– i varem entrar al registre la iniciativa parlamentària.

La nostra voluntat era –i és, almenys la nostra, la del meu grup parlamentari– que avui, a més d'aquesta proposició de llei, també poguéssim debatre el projecte de llei del Govern, i que amb voluntat d'acord i de consens –que no dubto en absolut que hi haurà– aconseguíssim un text únic. Però després de més d'un any el Govern no ha fet els deures per manca –diem nosaltres– de voluntat política.

Una cosa molt similar passa també amb la Proposició de llei de memòria democràtica, presentada pel meu grup parlamentari, que va superar el tràmit del debat de totalitat, però que ha estat retinguda a la Comissió de Justícia a l'espera del text governamental. Fa dos anys. I cito el cas de la memòria democràtica perquè les dues lleis evidentment es complementen. En la memòria democràtica es parla –entre d'altres temes– de les desaparicions de menors perpetrades durant el franquisme, mentre la que avui presentem per al seu debat arriba fins ben entrats els anys noranta, en què aquests delictes es varen anar acabant gràcies a l'aprovació de dues lleis i una sentència del Tribunal Suprem, especialment: la Llei orgànica de protecció jurídica del menor, del 1996, en la qual s'establia –o s'estableix– el dret a tota persona adoptada a conèixer la seva identitat biològica; la sentència del Suprem del 21 de setembre del 99, que posava la fi del part anònim i, per tant, derogava per inconstitucionalitat l'article 47 de la Llei de Registre civil, de 8 de juny del 57. I uns anys més tard, el 2011, la modificació de l'article 30 del Codi civil derogant la necessitat que transcorreguessin vint-i-quatre dies des del naixement per considerar persona el nadó que mor abans d'aquest període.

Ja s'ha dit en altres comunitats autònomes com Navarra, Andalusia, Canàries, diverses situacions ja disposen de textos legislatius en aquest sentit. Catalunya, capdavantera en la defensa dels drets humans en general i dels drets del menor en particular, creiem sincerament que no podia quedar enrere. El robatori de nadons robats a Catalunya i a Espanya comença amb la repressió franquista a les presons de dones i acaba ben entrats els anys noranta, quan canvia la llei d'adopció –com he comentat abans– que reconeix a tot adoptat el dret a saber la seva identitat.

Després dels casos més vinculats a la repressió política de dones en la immediata postguerra va començar una política de robatoris i desaparicions de menors articulada al voltant de la ideologia nacional catòlica i d'institucions que recollien embarassades solteres. Progressivament va anar perdent el seu caràcter ideològic per convertir-se en un negoci particular que es perpetua fins ben entrada la democràcia.

A Catalunya hi ha centenars de denúncies presentades sense que cap d'elles hagi trobat vies efectives de reparació i de solució. Només les persones a les quals la seva mare va signar renunciar en el moment del part han pogut rebre informació per localitzar-la i per fer-ne el retrobament. Tots els casos que no tenen signada renúncia per part de la mare o les mares a les quals els hi van comunicar la possiblement falsa mort del seu nadó tenen les denúncies arxivades per la impossibilitat de seguir la investigació. I les raons que s'esgrimeixen per a tot això –i que crec que val la pena comentar– són les següents:

Primer, perquè no hi ha cos i no es pot fer la comparativa d'ADN. En segon lloc, perquè hi ha documentació de mort del nadó, però està enterrat en una fossa i, per tant, no es pot accedir al cos o no es pot analitzar. I, en tercer lloc, perquè si la documentació és correcta –és a dir, amb nadons de més d'un dia de vida i, per tant, ja inscrits al Registre Civil–, si es pot fer l'exhumació del cos, en la majoria dels casos no s'ha pogut concloure si és o no dels seus progenitors naturals.

Les denúncies presentades per part de fills i filles pel fet d'estar falsament registrats com a biològics en els arxius provoca que s'investiguin els delictes de falsedat documental i els de fingiment de part, que analitzats per separat tenen un curt termini de prescripció.

La situació actual és que milers de víctimes –mares, pares, fills, filles– es veuen obligades a viure en el neguit i el patiment, incapaçes d'avançar en la cerca dels seus familiars i restablir el dret fonamental a la seva identitat biològica. Els principis de veritat, justícia, reparació, garantia de no repetició, reconeguts per les Nacions Unides, no són respectats, i es produeixen violacions de drets humans reconeguts tant a nivell intern com internacional. Crec que aquest argumentari és més que suficient per justificar la necessitat d'una llei específica sobre la desaparició forçada de menors a Catalunya.

I aquesta, evidentment, és una proposició de llei que es fonamenta i s'inspira en el respecte als drets bàsics de les persones i de manera expressa en els tractats internacionals en matèria de drets humans. I, per tant, té per objectiu proporcionar els instruments normatius i els recursos necessaris per al reconeixement i efectivitat del dret a la veritat, la justícia i la reparació i garanties de no repetició de les víctimes en els casos de desaparició forçada de menors i/o d'apropiació de menors amb la consegüent substitució d'identitat. I, per tant, facilitar les tasques d'investigació, de regulació dels procediments administratius, de compliment de les obligacions concretes en la Convenció dels Drets Humans, d'accés als arxius públics, etcètera.

Sens dubte, diputades i diputats, avui, des del nostre punt de vista, és un dia important. Un dia especial, històric, per als familiars fonamentalment de nadons desapareguts i per les entitats que les agrupen i recolzen en la seva lluita incansable per la veritat i la justícia. Iniciem avui al Parlament de Catalunya un tràmit que ens agradaria que fos el més ràpid possible i que, per tant, aquesta mateixa legislatura poguéssim disposar de la llei definitivament aprovada.

I acabo amb aquesta reflexió: jo vull agrair –de veritat– als grups parlamentaris de Junts per Catalunya i d'Esquerra Republicana que després de les converses que hem mantingut abans de l'inici d'aquest punt de l'ordre del dia del Ple, doncs hi ha un document que jo mateix havia preparat pel qual demanarem la tramitació d'aquesta proposició de llei pel tràmit d'urgència extraordinària, la qual cosa propicia o permet la possibilitat de que es pugui aprovar aquesta legislatura. Si abans –fa uns minuts– hem parlat dels APEUs, que tenen a veure amb la Generalitat, però també amb els ajuntaments, amb les associacions de comerciants, amb les diputacions, etcètera. Per tant, una llei en teoria més complexa, pensem (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, president– que aquesta llei, a més a més, amb l'antecedent de que com he explicat que en el seu moment ja es varen fer compareixences i que, per tant, estem parlant de que el tràmit de compareixença pot ser relativament breu, es pot substanciar en un dia. Crec sincerament que hem fet un pas important no només per iniciar la tramitació, sinó per decidir, per pactar entre tots que sigui efectiva, i que, per tant, farem tot el possible...

El president

Diputat...

Rafel Bruguera Batalla

...perquè aquesta llei es pugui aprovar aquesta mateixa legislatura.

Moltes gràcies, president, consellera, diputades i diputats.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gracias, *president*. Diputats, diputades, consellera... Hoy estamos ante uno de los escándalos más dantescos, infames, crueles de la historia negra de nuestro país. Los orígenes de estos hechos se remontan al periodo de posguerra como fórmula de represión política contra las mujeres republicanas, fundamentado en la idea del psiquiatra doctor Vallejo-Nájera, quien tenía la teoría del gen rojo, un gen que tenían

los marxistas y que fomentaba las taras mentales y psicosociales. Para mantener la pureza de la raza, desviaban a los hijos de las presas republicanas, que eran transmisoras de maldad, y se los daban a otras familias que le pudiesen dar otra vida y alejarles de la maldad marxista.

Durante el franquismo una presa cuando entraba en prisión se le hacía firmar una ficha donde se reconocía que ese hijo que llevaba consigo no tenía ni nombre ni apellido, era un niño no identificado y que cuando cumplierse cuatro años podría perderse. El auto del juez Garzón de 2008 contabilizó que hasta 1952 hubo treinta mil niños y niñas desaparecidos, niños que habían sido robados a las mujeres republicanas. Esta fue la primera etapa de los niños y niñas robados en España.

La segunda etapa va más allá del 52 y todavía hoy no tiene estudios ni estadísticas, pero debe ser incalculable. Tan solo hay que ver los miles de reclamaciones y denuncias que se han realizado después del año 52, los casos en los años ochenta que han salido a la luz se multiplican, incluso hay evidencias y casos de los años noventa.

María Luisa Jiménez busca a su hija, nacida en 1978: «Pedimos ver a la niña y me dijeron que no, que la recordásemos tal y como era, que la niña estaba muy mal. Pedimos que nos enseñaran el cadáver. Al cabo de las horas nos enseñaron un cadáver ya congelado, una niña enorme que no correspondía a la mía.»

Adelina Ibáñez busca a su hijo, nacido en 1975: «Vi que se llevaban a mi niño en un cestito de paja con telita blanca y lunaritos azules. Salí corriendo detrás de los señores que se lo llevaban, pero no los puede alcanzar. Sor María empujó a los señores al coche y me quedé sin mi hijo robado.»

Pilar busca a su hermana, nacida en 1982: «Nació mi hermana, que pesó tres kilos y medio, y vino una monja a la habitación y nos dijo que se la tenía que llevar, que se estaba poniendo morada. Se la llevó y al cabo de un rato vino y nos dijo que se había muerto.»

Adelina Ruiz Santos, maternidad de Barcelona, busca a sus hijas gemelas. Adelina, presidenta de SOS Bebés Robados Cataluña, está buscando a sus hijas gemelas. Nacieron el 11 de diciembre de 1980. A ella le contaron que sus hijas habían muerto mientras su marido esperaba de forma forzosa en la sala de espera del hospital. Adelina nunca llegó a ver a sus hijas. Los médicos le dijeron que las niñas serían enviadas a Madrid para un análisis de sus cuerpos. «Nosotros no las pudimos ver, no recibimos nunca más noticias.»

Ana Pérez Garro, Vall d'Hebron, Barcelona, busca a su hija. Ana tenía veinticuatro años cuando nació su primera hija, la que nació antes de lo previsto, nació el 11 de julio del año 1981. Cuando se le dijo que su hija había nacido demasiado pronto y con todos los defectos del mundo, estuvo rodeada de monjas, médicos durante todo su parto, durante toda su experiencia, personas que creía de confianza. Ana nunca vio a su primera hija. «Para mí...» –y estas palabras son de Ana– «para mí, para mi familia, es esencial pensar en mi hija, porque también forma parte de nuestra familia.»

Estas tan solo son las voces de algunas madres, padres, hermanos, hermanas a los que les quitaron parte de sus vidas cuando les robaron a sus hijas o hermanos. No buscan venganza, buscan la verdad de los hechos. La verdad de unos crímenes que se han cometido y que se han llevado en clínicas y hospitales que actualmente siguen operativas. El grave problema de todo ello es que la inmensa mayoría de denuncias están siendo archivadas por falta de pruebas o prescripción. Y esto viene porque las propias víctimas no tienen acceso a los documentos para poner una denuncia.

Tal como ha dicho el diputado Bruguera, solo los casos en que la madre firmó una renuncia del recién nacido en el momento del parto han podido recibir información a nivel oficial para localizarlos o hacer un reencuentro. Sin embargo, todos los casos en los que no tienen firmada esa renuncia por parte de la madre o aquellas madres a quienes se les comunicó la falsa muerte de su bebé robado, como decía, tienen denuncias archivadas por la imposibilidad, según jueces y fiscales, de seguir la

investigación. Mujeres y hombres que han dejado de confiar en la justicia y que día a día pierden las esperanzas de poder comprobar estos delitos de lesa humanidad.

Esta proposición de ley tiene por objeto proporcionar los instrumentos normativos y recursos necesarios para el reconocimiento y efectividad del derecho a la verdad, la justicia, la reparación y garantías de la no repetición de las víctimas en los casos de desaparición forzada de menores y/o apropiación de menores, y facilitar las tareas de investigación necesarias en cumplimiento de las obligaciones contraídas en la Convención sobre los derechos del niño y en la Convención internacional para la protección de todas las personas contra las desapariciones forzadas, declarado con el fin de la búsqueda de la verdad sobre los efectos ocurridos, la aplicación de la acción de la justicia sobre los hechos ocurridos, la reparación integral de los daños y perjuicios ocasionados a las víctimas, el establecimiento de garantías para la no repetición de los hechos ocurridos y la asistencia, atención psicológica y ayuda a las víctimas en el proceso de reparación por personal especializado.

Entre otros aspectos, se determina algo que es imprescindible, como la consideración de víctimas de desaparición forzada de menores y las personas menores que deben tener la condición de desaparecido o desaparecida.

También recoge la regulación de los derechos de las víctimas de desapariciones forzadas, entre los que cabe destacar el derecho a la tutela judicial, que conlleva la previsión de hacer las exhumaciones que sean necesarias para la efectividad de los derechos de las víctimas y de las pruebas de determinación del ADN, o de las pertinentes, las que sean necesarias para la efectividad del derecho a las víctimas por los órganos públicos especializados; y que los restos exhumados que no sean reclamados por quienes tengan la consideración de interesados sean nuevamente sepultados en las condiciones de dignidad suficientes. Las autoridades policiales y judiciales deberán asegurar la cadena de custodia de los restos exhumados y trasladados para su análisis, pericia e identificación para que pueda servir de prueba material y pericial a las personas consideradas víctimas.

Cada administración censal pondrá a disposición de la autoridad policial y judicial a requerimiento de esta los datos informatizados sobre aquellos nacimientos y defunciones ocurridos en cada una de las provincias o distritos de los niños y niñas comprendidos entre cero y cinco años, en los casos de censos quinquenales, y entre cero y un año, en los casos de censos anuales. Se iniciará el censo en el año 1936.

La regulación de las bases de datos y de ADN y la creación de la Oficina de la Víctima de Desapariciones Forzadas de Menores de Cataluña, que trabajará conjuntamente y coordinadamente con las diversas plataformas y entidades especializadas en la materia.

Desde En Comú Podem nos alegramos mucho de haber llegado a un acuerdo para que esta ley prospere antes de acabar la legislatura. Y esperamos..., así como la ley que hemos registrado en el Congreso de los Diputados también sobre bebés robados, y esperamos que PP y Ciudadanos, igual que la firman aquí, le den soporte allí, que no la han firmado. Porque Cataluña y España necesitan avanzar en el reconocimiento a la verdad, en la justicia, en la reparación y en garantizar la no repetición.

Os estamos buscando.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bona tarda a tots i totes. Avui, com ja s'ha dit, és un dia important, un dia de memòria, un dia de justícia. Volíem començar la nostra intervenció..., que, evidentment, en el debat sobre aquesta proposició de llei, a la qual evidentment hi donem suport, recordant la tasca del periodisme. Perquè, en aquest cas, el periodisme i concretament el periodisme dels mitjans públics de Catalunya van arribar o han arribat ja fa

quasi vint anys allà on les administracions públiques i l'Estat no ha arribat. Un treball de cooperació entre historiadors, periodistes, documentalistes i, com deia, la televisió pública, que va fer una gran feina amb aquell conegut documental d'*Els nens perduts del franquisme*.

L'origen d'aquesta llei és el robatori inhumà i la vulneració sistemàtica i planificada del franquisme de nens, de nens i nenes; el robatori de nens i nenes a les seves famílies, a les seves mares. Una política planificada i conscient del franquisme. Una política moralista, ideològica, i també un negoci.

Després d'*Els nens perduts del franquisme*, es van desenvolupar més investigacions que van posar en evidència la continuïtat d'aquestes pràctiques, d'aquestes polítiques feixistes durant la postguerra i el robatori també durant moltes dècades.

Avui, com dèiem, és un dia de justícia. Aquesta llei és un acte de justícia per a les persones impulsores –que també se n'ha parlat–, per a les víctimes, que tenen tot el dret a la identitat i, per tant, a aclarir les circumstàncies de la seva adopció i la seva família biològica. I avui també volem agrair la tasca persistent de l'Observatori de Desaparicions Forçades de Menors.

A la CUP entenem també aquesta llei com un reconeixement a les mares solteres, a les mares roges que van haver de suportar la pressió social, la «moralina» del franquisme sociològic, el menyspreu de les autoritats civils i religioses, les que van veure com se les jutjava pel simple fet d'estar embarassades. Sobre aquesta estigmatització i sobre aquesta culpabilització operava després la trama per robar aquests nens. Per tant, avui també és un dia per pensar en aquestes mares.

I com assenyala el mateix text, el robatori es va mantenir més enllà de la mort de Franco. I per què? És evident, i n'hem parlat en moltes ocasions en aquest Parlament, perquè ens trobem davant d'un altre d'aquests crims del franquisme sobre els quals la Transició va córrer un espès vel. El discurs de la reconciliació, que encara avui té partidaris acrítics, ignora que els pactes de la Transició es van basar en el silenci sobre fets com els que avui parlem i dels que, com a mínim, encara que sigui molts anys després, en comencem un procés de reparació.

La inexistència d'un procés de veritat, justícia i reparació sobre els crims del franquisme té una influència directa sobre la configuració política de l'Estat espanyol. I avui, que els tribunals grecs han posat en el seu lloc a la ultradreta grega, és oportú recordar aquesta configuració política de l'Estat espanyol, herència directa del franquisme, perquè a l'Estat espanyol l'extrema dreta s'asseu al costat dels tribunals a acusar demòcrates. Important aquesta qüestió.

Dèiem que estem davant d'un nou cas d'injustícia, d'injustícia històrica, que avui comencem a reparar. I recordava avui unes paraules d'Eduardo Galeano sobre les Madres de la Plaza de Mayo que deia: «A l'Argentina, les boges de la plaza de Mayo seran un exemple de salut mental, perquè elles es van negar a oblidar en temps d'amnèsia obligatòria.» I, com ell mateix deia: «Recordar ve del llatí *recordis*, que és tornar a passar pel cor», i, com deia la Roig, «si hi ha un acte d'amor, aquest és la memòria.» Per tant, veritat, justícia, reparació i garanties de no repetició. Per les mares, per les filles, per les adúlteres, per les solteres i pel seu gen roig, que avui ens corre per les venes.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. *Consellera*, debatimos hoy sobre una normativa que aspira a legislar por primera vez en Cataluña sobre un doble drama. Por un lado, el drama que supone la desaparición de menores en circunstancias desconocidas. Y, por el otro, el drama que supone también para las familias la desaparición de sus hijos sin encontrar respuestas por mucho que pasen los años.

Es un tema sensible, mucho, y de ahí que valga la pena hacer un llamamiento a todos los grupos parlamentarios y apelar a su responsabilidad en un tema que merece que todos hagamos un esfuerzo, como creo que hoy hemos hecho todos los grupos instando a la tramitación por urgencia de esta proposición de ley.

Era una situación que nos concernía a todos como sociedad, en parte porque se lo debemos a las familias. En su lucha diaria en busca de la verdad, la Administración tiene que estar a la altura para dotar de herramientas que ayuden a buscar esa verdad.

Cierto es que esta proposición de ley es fruto de la iniciativa de los grupos parlamentarios de la oposición a instancias de la sociedad civil, pero también lo que subyace en ella es recoger el mandato de la ONU, dentro de nuestras competencias autonómicas, cuando instó al Estado español a intensificar los esfuerzos en buscar e identificar a menores que podrían haber sido víctimas de estas deleznable situaciones.

Esta ley, en caso de prosperar, como creo que hará, quizás no sea la panacea a todos los males, pero ha de ser una herramienta que ayude a las familias a buscar la verdad; una verdad que mientras las familias no encuentren les seguirá produciendo dolor. De ahí la importancia de que la Administración ponga los recursos necesarios para buscar e identificar a esos menores que podrían haber sido víctimas de apropiación, desaparición forzada y/o sustitución de la identidad. Y de ahí también que la presente proposición aspire a proporcionar instrumentos normativos y recursos para el reconocimiento en los casos de desaparición forzada de menores.

A nuestro entender, la proposición de ley contiene elementos muy positivos, desde la amplia definición del ámbito subjetivo, pasando también por el reconocimiento de una serie de derechos para los afectados; no solo el derecho a conocer la verdad, sino también el derecho a la reparación del daño. Como también merece especial atención el hecho de que imponga obligaciones a los poderes públicos en estas situaciones. Para nosotros también este es un paso importante.

Y, cómo no, destacar también la creación de esa oficina de la víctima de desapariciones forzadas de menores de Cataluña, que debe servir para que desde ellas se ejecuten los planes integrales de búsqueda de personas desaparecidas y de asistencia integral a las víctimas; oficina desde la cual se creará un banco de ADN gratuito con toda la información relevante en relación con los hechos objeto de la proposición de ley.

En definitiva, una ley que supone un paso, seguramente insuficiente, pero necesario, en el derecho a conocer la verdad que tienen las víctimas de desapariciones forzadas o de adopciones irregulares. Y de ahí nuestro apoyo y que suscribamos también esta iniciativa, porque entendemos que contribuirá a encontrar respuestas, y eso ya es un gran paso en el camino correcto.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. A continuació hi ha un torn d'intervencions per aquells grups parlamentaris que no són signants de la proposta. I, en aquest cas, en primer lloc, pel Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans. Endavant.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... «Llevo algo dentro de mis entrañas que no lo puedo querer. Pobrecito niño que ahora vas a nacer. Si supieras lo triste que me pongo cuando pienso lo que contigo voy a hacer... Pero piensa, niño pequeño, que es mi deber. Me gustaría que, si algún día te enteras que tu madre no te quiso, me puedas perdonar, porque, hijo mío, yo no te puedo guardar. No ya por mis padres, ni por dinero, sino porque no te quiero. Oh, pero no llores, mi niño pequeño, que solo no vas a estar en el mundo; tendrás unos padres que te van a querer más que nadie, y, por supuesto, más que yo.»

Aquest és el fragment, un fragment molt cruel, d'una carta escrita suposadament per una mare que va abandonar el seu fill a la maternitat de Peña Grande, a Madrid. A la Neus Roig, autora del llibre *No llores que vas a ser feliz*, on es parla del que popularment hem conegut com el cas dels nadons robats, li van arribar quatre cartes idèntiques que van desembocar en una investigació que ha durat anys i que avui segueix portant a terme.

Crec que és una bona manera de començar perquè posa en relleu la crueltat del que moltes dones, molts nens, moltes nenes, moltes famílies, també famílies adoptives, van viure en aquest país entre els anys 1938 i 1996–1996. Les xifres són esgarrifoses. A Catalunya hi ha centenars de denúncies presentades pels anomenats «robatoris de nadons», que van començar durant la repressió franquista, com s'ha dit, i que es van allargar en el temps fins a mitjans dels anys noranta, sense que cap víctima hagi trobat les vies efectives de reparació i de solució. La situació actual és que milers d'afectats –mares, pares, fills, filles– es veuen obligats a viure amb el neguit, amb el patiment, incapaços d'avançar en la cerca dels seus familiars i restablir el que és un dret fonamental, el dret a la seva identitat biològica.

Els anys passen, i aquesta desesperació creix. I en aquest sentit totes les demòcrates, no només catalanes, sinó de tot l'Estat espanyol, crec que hem de fer autocrítica. Com hem pogut arribar a l'any 2020 sense disposar d'una llei que repari el que considerem que són crims de la humanitat? Crims que tenen en aquest cas un importantíssim biaix de gènere, afectaven a dones, i un importantíssim biaix de classe, aprofitant-se de la situació de vulnerabilitat, i que han format part de l'estructura d'una societat que, per més que ens hagin volgut fer creure, no ha fet net; una societat que no ha estat capaç de donar resposta al patiment de centenars de milers de persones. Per tant, avui el que hem de fer i el que fem des d'Esquerra Republicana és donar suport i aplaudir el fet de poder iniciar els tràmits d'aquesta llei, sent conscients que la tramitació serà complicada per calendaris. Per tant, donant suport també a aquesta tramitació d'urgència que ens proposava el diputat Bruguera.

Ara bé, un parell de consideracions que m'agradaria manifestar. En primer lloc, ens hagués agradat, ens hagués agradat molt, que aquesta proposició de llei s'hagués pogut registrar de forma conjunta per part de totes les formacions polítiques. Així els ho vam comunicar des dels grups que donem suport al Govern, quan en aquest cas, doncs, des de l'oposició es va decidir deixar-nos fora. Perquè entenem que aquesta ha de ser una llei de país i ha de néixer amb tota la força possible, i en el cas d'Esquerra Republicana sempre, absolutament sempre, hem donat suport i el seguirem donant a totes les iniciatives legislatives que vagin encaminades a recuperar i a reparar la memòria històrica d'aquest país. I en aquest sentit un petit apunt: voldria posar en valor el paper de la presidenta Forcadell en l'impuls inicial d'aquesta llei, que va ser determinant.

En segon lloc, voldria també fer un aclariment i posar en valor la feina que actualment està fent el Govern en aquesta matèria a través d'una comissió interdepartamental liderada pel Departament de Justícia amb la participació de l'Observatori de Desaparicions Forçades de Menors, també amb la participació de diverses associacions de víctimes, que, evidentment, com malauradament tot, ha vist alentida la seva actuació per la Covid, que en el termini de sis mesos es fixava disposar d'unes conclusions, que enteníem que era un excel·lent punt de partida, amb un abordatge rigorós i integral per donar impuls a una llei en aquesta matèria. Segurament, si els tribunals d'aquest país no es dediquessin a posar i treure governs, doncs, potser els terminis els podríem finalitzar.

Una llei que, hi insistim, creiem que és imprescindible, i que des d'aquesta òptica ha de ser el màxim d'ambiciosa possible. Què volem dir, amb això? Entenem que aquesta llei hauria de poder donar resposta a qüestions com... –doncs, aquí el text que es proposa...–, que vagin des de la quantificació de desaparicions forçades de menors –a hores d'ara no sabem quantes van ser, no?, les associacions de víctimes

les xifren en 300.000. Per tant, és important saber quantes van ser. També és important determinar la viabilitat d'una base de dades d'ADN, importantíssim –alguns diputats s'hi han referit–, o, evidentment, doncs, aquesta llei també ha d'incloure mesures de reparació per a les víctimes.

Però des d'Esquerra Republicana entenem que aquesta llei també ha de servir per anar a l'arrel d'un fenomen que té l'origen en la repressió feixista, que va suposar un genocidi ideològic i que aquesta Transició modèlica que ens han volgut vendre ha invisibilitat i amagat sota la catifa de les vergonyes, com si aquí no hagués passat res.

Per això ja d'entrada, malgrat que mai no ens oposarem a una iniciativa d'aquestes característiques, sí que volem advertir que la proposició de llei que ens presenta l'oposició és molt de mínims, que fa una sola referència al franquisme en l'exposició de motius. Hi trobem a faltar, doncs, la denúncia més profunda del franquisme, el paper que hi va jugar part de l'Església catòlica. De fet, revisant l'exposició de motius sembla que les desaparicions forçades de menors, doncs, hagin aparegut com una mena de fet aïllat. No denunciar el sistema que les va incentivar, que les va tolerar, que les va visibilitzar, ens sembla que fa un flac favor a la reparació del dany que van patir i que segueixen patint les víctimes. No sé si és el preu que cal pagar per tenir la signatura de totes les formacions polítiques. No sabem si respon a això.

Per tant, en resum, malgrat que ens sembla que no té massa sentit iniciar una tramitació a correu, nosaltres hi donarem suport. No serem pas el fre d'aquesta llei. I, per tant, també donem suport a la tramitació d'urgència, perquè des d'Esquerra Republicana no desaprofitarem cap espai per denunciar el que va suposar el franquisme per aquest país. I, en el cas dels nadons robats, doncs, crec que val la pena... –alguns companys que m'han precedit, algunes companyes que m'han precedit han parlat, no?, de les tres etapes en què es divideixen aquests episodis–, però crec que val la pena aprofitar els minuts que tenim en aquest faristol per recordar que es va iniciar com un mecanisme estrictament polític, repressiu, de persecució de rojos, i que té lloc bàsicament a les presons..., més aviat de roges, i que va tenir lloc bàsicament a les presons, uns episodis que es van produir entre l'any 38 i l'any 52. Que més tard aquest robatori de nadons es va utilitzar com una eina de càstig i de control cap a les dones que no complien els canons establerts per l'Església catòlica; es prenia nadons sobretot a les dones solteres en situació de màxima vulnerabilitat. Una fase que va durar entre l'any 52 i l'any 77.

I la cosa va canviar més tard, també ho hem de dir, per convertir-se en un pur negoci. Els robatoris de nens –a mi la data em va esgarriar– es van allargar fins l'any 1996, fins que la Llei d'adopció, doncs, va permetre posar punt i final a aquesta pràctica que durant tants anys ha estat permesa en aquest país.

Per tant, aprofitem l'ocasió per denunciar aquest crim, que les associacions de víctimes calculen, com dèiem, que podria haver afectat 300.000 famílies, que segueix vigent. Insistim que disposar d'una llei és cada cop més urgent, tenint en compte l'envel·liment de moltes mares que necessiten, que es mereixen, que tenen dret a saber on són els seus fills abans de morir, i de molts fills i filles que mereixen poder conèixer les seves mares abans no sigui massa tard.

Per tant, endavant amb la llei, hi posarem tots els esforços, totes les facilitats, perquè volem saber la veritat, volem que es faci justícia, volem que es reperi de manera global el dany de les víctimes, també des de l'òptica personal, i també, i sobretot, volem que un crim d'aquestes característiques no es pugui repetir en el futur.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora diputada Elena Fort.

Elena Fort i Cisneros

President, consellera, companys diputades i diputats, en primer lloc, deixin-me celebrar avui aquí, en nom de la democràcia i dels drets humans, la sentència exculpatòria de la senyora Tamara Carrasco, víctima d'una repressió judicial inaudita i exemple d'allò que no és un estat de dret. Felicitats, Tamara.

En segon lloc, recordar l'extraordinària excepcionalitat d'aquest Ple davant la inhabilitació del molt honorable president de la Generalitat Quim Torra, un altre exemple del que no és una democràcia.

I ara sí que entro a tractar la proposició de llei, començant per recordar de què estem parlant. Tot i que alguns companys ja ho han fet, m'agradaria entrar-hi.

El règim franquista fou un règim dictatorial, feixista, criminal i assassí. Tots aquells que tenim responsabilitats públiques cal que no cessem en repetir-ho i recordar-ho tantes vegades com calgui, per no perdre la memòria col·lectiva i garantir que els nostres fills i filles, nets, netes, besnets, besnetes, no oblidin ni permetin que es repeteixi.

I no només cal que ho repetim i ho recordem, cal també que prenguem decisions i actuem. Un dels crims poc coneguts, poc recordats, poc parlats, dels molts dels comesos pel franquisme és el de la desaparició de menors, els anomenats «nens perduts del franquisme». Sota aquesta denominació s'engloben pràctiques heterogènies amb un nexce de connexió: el càstig dels derrotats pel franquisme, amb especial repressió de les dones, com a fórmula per extirpar el «*gen rojo*» que podia provocar la «*degeneración de la raza española*», com proposà el psiquiatre filonazi Antonio Vallejo-Nájera; pràctiques que van des del robatori de bebès a les preses republicanes, repatriació a la força dels «fills de la República» pel servei exterior de la Falange, falsificació documental, simulacions de parts, alteració de la filiació biològica i de l'estat civil, compravenda de nens per mitjà d'institucions com el Auxilio Social, intervencions en clíniques maternals i fins i tot en hospitals públics, desaparició d'arxius, suplantació d'identitats, adopcions irregulars... És a dir, una trama perfectament construïda que només s'explica per la col·laboració de molts intermediaris, des de les institucions religioses, amb un paper actiu de molts ordes de monges, personal sanitari, membres d'institucions de caritat, funcionaris del Registre Civil, advocats, personal de les administracions públiques, jutges, notaris i també persones civils. En definitiva, tot un estat.

L'investigador i periodista José Luis Gordillo explica en un dels seus llibres que els afectats que han denunciat han referit fins a 175 hospitals i clíniques i *casas de cuna*, i n'ha situat vint-i-cinc a Catalunya, vint-i-quatre al País Valencià i tres a les Balears. L'arquitectura comença l'any 36, travessa tots els anys del règim franquista, s'intensifica cap als cinquanta i seixanta i segueix durant la Transició, fins ben entrats els anys noranta. Sí, també l'anomenada «Transició», que encara avui s'explica que a Espanya hi havia democràcia.

Una vegada la guerra acabada, comencen les desaparicions de menors de les dones republicanes que entren a presons amb els seus fills, embarassades, o que són violades dins de la presó. Durant aquest període, la influència de l'Alemanya nazi és patent a Espanya, i un dels aspectes que ho revela és la implementació de la idea vinguda de les «granges de dones rosses» de Hitler, que va impulsar per promoure la reproducció de la raça ària, segons la qual si el nadó se'l separava abans dels tres anys i se li canviava la identitat no en tindria cap record.

El psiquiatre espanyol i comandant de l'exèrcit Vallejo-Nájera va arribar d'Alemanya considerant que no calia matar els menors republicans, perquè es quedaven sense nens, i convenç d'aplicar aquesta doctrina i acaba sancionant l'ordre del 30 de març del 40 per permetre que es pogués decidir qui era la persona o institució adequada per canviar la identitat del menor i desvincular-lo de la seva família natural.

Quan a partir de l'any 52 deixen sortir de la presó les dones empresonades que s'havien penedit de ser republicanes, dels nascuts dintre dels murs i dels menors de tres anys que hi havien entrat, no hi ha cap registre, no hi ha cap documentació

de la seva existència. Tot gràcies a una llei del 41 que permet destruir tota la documentació dels naixements al Registre Civil i substituir-la per noves filiacions. L'ex-jutge Baltasar Garzón, com ja s'ha dit, calcula que durant aquesta etapa són aproximadament trenta mil els nens desapareguts. A partir de l'any 52 es crea el Patronat de la Dona per recollir i aixoplugar dones mares solteres, a qui es va començar a obligar a donar els seus fills en adopció adduint que ningú els donaria feina i que les mateixes famílies les feien fora de casa seva.

A partir dels anys seixanta comença una etapa marcada pel poder de l'Església i els seus acords amb Franco amb la finalitat de que totes les famílies tinguessin fills. La primera font, doncs, són les mares solteres, però com que no n'hi havien suficients, van començar el negoci de la venda de nadons amb la complicitat de les monges que regentaven maternitats i de molts hospitals públics. Aquesta pràctica es va allargar fins a mitjans dels noranta –sí, fins a mitjans dels noranta–, cosa que esgarrija, certament. Cal tenir en compte que fins aleshores les adopcions són privades i que els adoptats no tenen dret a saber de qui són fills, i que existia una llei del Registre Civil, que no es va canviar fins al 2014, que deia que tot nadó que naixia mort no era persona sinó que es considerava fetus. Tot això va emparar la privació de la possibilitat dels pares de veure els fills darrere del part, i, per tant, de poder seguir què havia passat. Va haver-hi aproximadament 300.000 nadons i nens desapareguts a partir d'aquest any 52, tot i que les xifres exactes, per manca d'accés a la documentació, no les tenim.

Estem davant d'un crim de lesa humanitat, per desaparició forçada de menors, que constitueix una de les violacions sistemàtiques de drets humans més greus de la història recent d'Espanya, i també de Catalunya, i que posa en entredit no només la idolatrada Transició espanyola sinó tot l'engranatge d'un estat que molts anys després no n'ha sabut donar resposta, que calla i que mira cap a un altre costat. Un estat silenciats que fins i tot ha fet cas omís del resultat de la feina del Grup de Treball sobre Desaparicions Forçades o Involuntàries de les Nacions Unides, que després de la investigació dels crims del franquisme va concloure que *«en España nunca se ha establecido una política de estado en materia de verdad ni existe información oficial ni se cuenta con los mecanismos de esclarecimiento de la verdad, y que una ley de la amnistía y su interpretación no debe permitir el cese absoluto de la obligación del Estado de investigar, enjuiciar y sancionar a los responsables de las desapariciones»*; un estat espanyol que, com es veu, acostuma a mostrar-se al·lèrgic a fer cas de les resolucions d'instàncies internacionals sobre drets humans.

En aquest context debatem aquí aquesta llei, que té per objecte, com ja s'ha explicat, normativitzar al nostre país un sistema per tal de proporcionar instruments i recursos necessaris per al reconeixement i l'efectivitat del dret a la veritat, la justícia, la reparació i garanties de no repetició de les víctimes de casa nostra, proposició de llei a la que Junts per Catalunya dona suport. També donarà suport a la tramitació per urgència.

Faig meves les paraules de la companya Raquel Sans sobre per què hi érem o no hi érem des del principi. Però també vull recordar que l'anomenada «oposició» també fa política, i, per tant, també entra dintre de les seves feines poder portar al Ple, al Parlament, a la casa de tots, aquestes tasques, perquè els governs no són infal·libles, tampoc.

Per tant, perquè no ho oblidem, per reparar en la mesura que es pugui el dolor causat, perquè no es pugui repetir mai més i especialment per totes aquelles persones que mereixen saber la veritat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Acabats els debats, passarem a les votacions. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)
Bé, passem a les votacions.

Proposta de canvi de nom de la Comissió d'Igualtat de les Persones (continuació)

395-00264/12

El primer punt a votar és el corresponent al punt número 3 de l'ordre del dia, és a dir, la proposta de canvi de nom de la Comissió d'Igualtat de les Persones.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat: 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Decret llei 31/2020, del 8 de setembre, pel qual es modifica el Decret legislatiu 1/2000, del 31 de juliol, pel qual s'aprova el Text únic de la Llei de l'esport, i s'estableixen mesures de funcionament dels òrgans de govern de les entitats esportives de Catalunya (continuació)

203-00056/12

Votem ara el punt número 4, que és el debat sobre la validació del Decret llei 31/2020, de 8 de setembre, pel qual es modifica el Decret legislatiu 1/2000, de 31 de juliol, pel qual s'aprova el Text únic de la Llei de l'esport, i s'estableixen mesures de funcionament dels òrgans de govern de les entitats esportives de Catalunya.

Passem a la validació del decret.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor –corresponents a 108 de presencials o delegats i 21 de telemàtics–, cap vot en contra i 3 abstencions. Ho repeteixo: 129 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Un cop validat el decret, pregunto a la cambra si algun grup vol tramitar-lo com a projecte de llei. No? *(Pausa.)*

Projecte de llei de les àrees de promoció econòmica urbana (debat de totalitat) (continuació)

200-00017/12

Doncs passem al següent punt de votació, que és el corresponent al número 5 de l'ordre del dia, és a dir, la votació de l'esmena a la totalitat sobre el Projecte de llei de les àrees de promoció econòmica urbana.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 4 vots a favor, 128 en contra –corresponents a 107 de presencials i delegats i 21 de telemàtics– i cap abstenció.

No hi han més punts a votar, per avui.

Per tant, suspenem la sessió fins demà a les nou del matí. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i dotze minuts.